00143456

Q
F
29

Digitized with financial assistance from
Observer Research Foundation
on 17 May, 2019

# EPICTETI
# ENCHIRIDION
## GRAECE ET LATINE

CVM

SCHOLIIS GRAECIS

ET

B N 896

NOVIS ANIMADVERSIONIBVS

CVRAVIT

143456


CHR. GOTTL. HEYNE

M. BRITANN. R. A. CONSIL. AVLIC. ELOQV. ET POES. P. P. O. IN GEORGIA AVGVSTA EIVSQ. BIBLIOTHECAR. SOCIETATIS R. SCIENT. GOTTING. SODALIS ORDINAR.


EDITIO TERTIA EMENDATIOR ET AVCTIOR.

---

CVM PRIVILEGIO ELECTOR. SAXON.

---


*VARSAVIAE*, CIↃ IↃ CCLXXXII.

APVD MICHAELEM GROELLIVM,

Bibliopolam Regium.

*DRESDAE*, APVD EVNDEM.

00143456

ILLVSTRISSIMO
ATQVE EXCELLENTISSIMO VIRO
DOMINO

# IOAN. GOTTHELF
# A GLOBIG

SVPREMI SACRORVM REIQVE ECCLESIASTICAE SAXON. COLLEGII
TVM VICE PRAESIDI
NVNC PRAESIDI
ET SER. ELECTORI PRINCIPI SAXON.
A CONSIL. INTER.

*Cum ſe tutelae magni atque potentis amici*
*Vellet Epictetus praeſidioque dare:*
*Me rogat, vt tali ſe conciliare laborem,*
*Cui virtus poſſit nuda placere viro,*
*Sit licet ornatu nullo illa inſignis et auro;*
*Enumeret reges illa: nec inter auos.*
*Tunc mihi, GLOBIGI, es dictus. Dum pergeret ad TE,*
*Vt TIBI commendet me ſimul ille, rogo* *).

Dresdae
cIↃ IↃ CC LVI.

*) Intactos reliqui, honoris cauſſa, verſus, quos illo tempore, cum ex longo interuallo ad haec ſtudia, etſi tum tumultuaria opera, accederem, exarraueram.

PRAE-

# PRAEFATIO

## PRIORIS EDITIONIS.

Fortuito potius quam conſulto ſuſcepta fuit omnis haec, quam in Epicteto illuſtrando collocauimus, opera; per occaſionem codicis MSti e libraria ſupellectili Boerneria in bibliothecam Electoralem illati. Neque adeo tum, cum primum ad eam accederemus, ſatis conſtabat, quantum ſtudii vel laboris haec Epicteti interpretatio eſſet poſtulatura. Mox accuratius excuſſis ſuperiorum interpretum copiis facile intellectum eſt, ſupereſſe adhuc mul-

ta, quibus libellus hic inſtrui et orna- ri poſſet. Videbam enim virorum do- ctorum diligentiam circa locos fere communes haerere, deficere in diffici- lioribus, omnino Stoicam rationem non ſatis eſſe adhibitam, lectionis va- rietatem nondum ſub vnum conſpe- ctum adductam, nec omnino ſubtili- tatem criticam, quam noſtra aetas in his poſtulat, a quoquam eſſe adhibi- tam. Ex iis enim, qui aliquam in Epicteto operam collocauerunt, Wol- fius quidem, vir doctiſſimus, *quinque codicibus graecis*, quos male vulgo MStos intelligunt, vſum ſe eſſe ait: *duobus Baſileae, totidemque Venetiis, ſed nec eodem tempore, nec in eadem offi- cina editis, et vno Argentinenſi*, qui ſunt edd. Ven. 1528. 1535. Baſil. 1554. (altera quae fuerit, non inuenio) et Argent. 1554. At ille, ſequutus Ven. 1535. potiſſimum, reliquas non niſi paucis in locis adhibuit. Snecani vero notae ex Wolfii commentariis fere ſunt deſcriptae. Mer. Caſaubonus Londini 1659.

1659. vna cum noſtro ſimul graecam paraphraſin, de qua infra, vulgauit, et vnus omnium plurima et maxima in enchiridion contulit; ſed, praeter Wolfii edd. et Politiani verſionem, nullo alio libro adiutus fuiſſe videtur. Iam, qui in Batauis cum variorum notis libellum hunc emiſerunt, Berkelius, et qui, ſuis nominibus tantummodo praefixis, illam editionem repetierunt, Blancardus et Schroederus, hanc operam ita ſuſcepere, vt de virorum doctorum iudiciis valde ſecuri fuiſſe videantur. Meibomius vero, cuius notas, in ſchedis diſperſas, collegit et Traiecti ad Rhenum 1711. vulgavit Adr. Relandus, tantum affectum opus, non perfectum reliquit, multa deleturus, multa haud dubie emendaturus, ſi vltimam manum addere viro exquiſite docto licuiſſet. Vptonus, doctiſſimus Britannus, qui nuper ad calcem Arriani enchiridion excudi iuſſit, hoc, tanquam corollarium tantum, illi accedere voluiſſe, neque in

eo praecipuum ſtudium poſuiſſe videtur. Sed illud praecipue miratus ſum, qui fieri potuerit, vt, cum Arriani diſſertationes et Simplicii commentarii, ad enchiridion illuſtrandum non contemnenda praeſidia et adiumenta, nobis ſuperſint: Arrianum quidem primus diligenter conſuleret Vptonus; quod etiam facturus fuiſſet Io. Alb. Fabricius, qui Arriani et Epicteti enchiridii nouam editionem parabat; v. Bibl gr. T. III. p. 264. praeclaris vero Simplicii commentariis, eo tempore, cum diſciplina Stoica nondum plane exoleuiſſet, compoſitis, nemo ea, qua potuiſſet, ratione vteretur. Equidem eos accurate, nec ſine fructu, perlegi, ita quidem, vt non pauca, quae ad Simplicii emendationem vel interpretationem facerent, in ſchedis notauerim, et non raro mutuam noſtro lucem ex iis attulerim *); perlegi etiam Arrianum, vnde aliquot capita diſci-

pli-

*) Periere hae ſchedae cum ceteris copiolis incendio oppugnatae Dresdae anno ſeculi LXI.

plinae Stoicae, illud inprimis περὶ τῶν ὁρμῶν et ὀρέξεων, dilucidius, quam ſuperiores fecere, exponere potui. Paraphraſin quoque graecam, a Mer. Caſaubono primum euulgatam, et a Iac. Gronouio e codice Mediceo emendatam, ad ſingula capita comparaui; parum vero recte illa paraphraſis dicitur: cum nihil aliud ſit, quam ipſum enchiridion, ſed ad Chriſtianam diſciplinam accommodatum, vt, quodcunque falſam deorum doctrinam redoleret, omne illud immutatum ſit; itaque illa, ſi circumſpecte et caute in ea re verſeris, pro codice haberi poteſt; hactenus quidem, vt ea confirmet, quae ex aliis diuerſa allata ſint: in quibus autem ipſa ab aliis ſola abeat, exiguam aut nullam fidem mereatur. Aliud eiusmodi enchiridion Chriſtianum concinnauerat S. Nilus Aſceta, ſiue Abbas dictus, qui circa A. C. 440. floruit; quod inter eius opera a Suareſio Romae edita (p. 327. ſqq.) reperitur. Hoc, cum a nemine adhuc, quod

mireris, cum Epicteto comparatum eſſet, nos primi comparauimus: neque, cur operae poeniteret, erat; cum illud multo preſſius et exactius, quam Paraphraſis ipſa, enchiridii verba exhibeat, nec, niſi in paucis locis, interpolatum ſit. Praeter haec ſubſidia eas copias, quas Meibomius olim parauerat, meas feci: excerpta nimirum e codice Gerdeſiano, et ex Hafnienſi: quorum hic quidem, non admodum antiquae, bonae tamen, Meibomio iudice, notae, plane cum Nilo conſentiebat, vt vterque ex vno apographo deſcriptus eſſe videri poſſet. Inter Meibomii ſchedas, quas Relandus vulgauit, etiam Salmaſii notae in Epictetum erant: quae fere variantibus ex aliquo codice, cum nonnullis viri ſummi, qui et ipſe, vt mox monebimus, amplam Epicteti editionem moliebatur, emendationibus, eiusmodi tamen, quae facile cuiuis alii in mentem veniant, et ab aliis quoque allatae fuere, conſtant: neque vero eaedem cum notis in Simpli-

plicium ſunt, vti exiſtimaſſe videntur nonnulli, v. c. Papillonius Biblioth. Script. Burgund. T. II. p. 260. Vptoni notulis adiectae erant variantes ex margine edit. Ven. primae a Iac. Harris, docto Britanno, excerptae: has et ipſas ſuis locis, ſi quid iuuabant, adhibui. Inprimis vero editionem Argentinam Thomae Naogeorgii mihi contigiſſe, gauiſus ſum: non quidem illam, ſi notas ſpectes, magni habendam; nihil enim, praeter excurſus ethicos continent; verum hoc nomine maximi, quod verba enchiridii ex codice vulgatis multo accuratiore expreſſa ſunt. ex hoc variantes, in margine edd. Wolf. notatas, fere deſumtas eſſe, ſaepe tamen deprauate ſcriptas, reperi. Neque Venetam 1535. conſulere neglexi, quae tamen cum Wolfii edd. fere conuenit, vt hae inde expreſſae fuiſſe videantur.

Editione Wolfii vſus ſum prima, quae Baſileae 1561. prodiit; nam ſaepius poſtea repetita eſt: ad eandem com-

comparatae ſunt ſubſequutae edd. pleraeque omnes, praeter nonnullas e Schegkio expreſſas; donec enchiridion cum Simplicio Lugd. Bat. 1640. ex officina Io. Marii (*Maire*) prodiret. Huic editioni principio Dan. Heinſius praefuerat; ſed cura eius deinceps in Salmaſium translata fuit; is vaſtum etiam commentarium adiicere coepit: cuius tamen pars tantum exigua, ſiue, quod opus in Salmaſianam h. nimis magnam molem, excreſcebat, ſiue aliis de cauſſis (v. praef. Salm. in Simplic. Papillon. Bibl. Script Burgund. T. II. p. 282.) lucem adſpexit. Eidem editioni euenit, quod interdum humanis in rebus accidere ſolet, vt is, qui rei iam confectae ſuccedat, omnem e re bene geſta fructum et laudem vnus in ſe transfundat; nam cum potiſſima eius pars ab Heinſio curata eſſet, Salmaſiana tamen ea dici coepit. Hanc itaque Salmaſianam, e Ven. 1528. exemplari, emendato tamen ab Heinſio, et ad fidem MS. Nanſiani ſuppleto, deſcriptam,

a

a vulgatis mirum quantum diſſentire vidi; quare eam diligentius cum ceteris comparare inſtitui. Ad eandem paſſim editiones Batauas interpolatas, Meibomianam vero maximam partem adumbratam eſſe, deprehendi. Meibomianam Vptonus ſequutus fuiſſe videbatur; atque ex hoc noſtra editio, ſi pauca loca, in quibus diſcedere ab eo debui, excipias, deſcripta eſt; ex eodem verſionem Meibomii, quod tamen nunc nollem, retinui. Serius quam vellem ad manus peruenit ed. princeps Ven. 1528. quae enchiridii verba cum expoſitione Simplicii exhibet: ex qua tamen ſuis locis a me potiores lectiones inſertae ſunt. Extrema capita in ea editione valde mutila et manca ſunt.

Iam quod ad noſtrum tandem Regium attinet, non quidem ille antiquiſſimus eſt, deſcriptus tamen ex antiquo bonae notae libro videri poteſt curate et diligenter. Exaratus eſt in bombycinis foliis; inter lineas paſſim gloſſae ab eadem, vt videtur, quae cetera pinxit,

xit, manu profectae: quas tamen di-
gnas non habui, quas deſcriberem;
ſelegi tantum potiores, quas paſſim
ſuis locis inſertas videbis. Non vero
ille totum Epictetum, ſed tantum ca-
pita eius potiſſima exhibet: vt tamen
nec ſuſpicandi locus ſit, eum man-
cum ac mutilum eſſe. Incipit autem
a cap. tertio: ἐφ' ἑκάστου τῶν ψυχαγω-
γούντων. praefixis iambis:

*Θαυμαστὸν οἴσεις καρπὸν, ἄρδων τὰς φρένας*
*ἐκ τῶν ἐπῳδῶν τῶνδε τῶν ἀκηράτων.*

*Inſignem fructum feres, mentem irrigans*
*Puris hiſce carminibus.*

Omiſſo c. 4. ſubiicitur c. 5. 9. 11. 12. (abſunt tamen in fine ἀλλ' οὐχ οὕτως etc.) 15. 17. 18. 19. 22. cum ſeqq. ad c. 29. verba: θέλουσι καὶ αὐτοὶ φιλοσοφεῖν. 31. 33. §. 9. et 12. 34. 35. 38. 39. 42. 43. 46. et 48. reliqua deſunt, ita tamen, vt nullum veſtigium vel liturae, vel mutilationis appareat: vnde veriſimile ſit,

de-

deſcriptum eum eſſe ex libro antiquiori truncato et parum integro. Eiusmodi excerpta ex Epict. ench. memorantur in bibl. Laur. Medic. a Montefalc. T. I. p. 305. Scholia eiusdem noſtri codicis, quae in calcem enchiridii reiecimus, ſi, quod res eſt, dicendum eſt, non ſunt diſſimilia plerorumque ſcholiorum, quae ex recentioribus temporibus habemus; verſantur illa circa grammaticas minutias, etymologias, deriuationes, ipſius auctoris verborum explicatione rerumque ratione ac ſententia poſthabita.

Habebam quidem etiam ad haec aliqua in ſchedis notata; cum tamen et otium et tempus deficeret, nec digna ea ſint, vt quisquam liberaliter doctus in iis bonam horam perdat, libellus autem modum praefinitum excedere videretur: etiam haec ſepoſui; ſatis habens, ad enchiridii verba ea me attuliſſe, quae ad recte intelligendum illud facere poſſent. Multis quidem critices parum amantibus videbor

bor nimium minutiis vacaſſe; horum tamen gratiam vel ſic initurum me eſſe ſpero, quod et breuiſſime et nude, ſaepe verbo tantum, variationes notauerim, atque etiam multo plures, quae merae aberrationes eſſent, praetermiſerim: variationes enim lectionis, in tali libello, qui omnium manibus terebatur, totiesque deſcribebatur, permultas eſſe, neceſſe erat: quanquam propterea nolim cum Salmaſio ad Simplic. p. 4. et Vptono ad Enchir. c. 34. exiſtimare, plus vice ſimplici ab ipſo Arriano editum libellum eſſe: habet enim hoc commune cum aliis libris, qui in manibus hominum aſſidue verſabantur; vt omittam illud, cum ethica praecepta contineat, vnumquemque ad oras libelli ea, quae ſibi ſimilia vel lecta vel cogitata eſſent, appinxiſſe; atque inde interdum valde diſcrepantes lectiones in enchiridii verba veniſſe. Me vero illud male habuit, quod Suareſium memorare vidi in Indice operum Nili p. 606.

vbi

vbi de enchiridio a Nilo epitomato loquitur: *cum Epicteti liber fuſus eſſet et copioſius vberiorque, vti compertum habent, quicunque illuſtriſſimi doctiſſimique Stephani Gradii codicem exaratum calamo et perantiquum, optimae, ſi quis alius, notae, et aurum contra aeſtimandum peruoluerunt, et cum editis libris comparारunt.* Haec ſi audias, verendum eſſe videtur, ne eneruem aliquam et inanem laruam pro ſucculento et pleno Epicteti opere exoſculemur. Verum, vt non multum Suareſii fide in hac re commouear, vtque potius eum Simplicii commentarios aut aliud quid pro enchiridio habuiſſe; exiſtimem, faciunt errores, quos eodem loco circa hunc libellum committit. Dicit enim, *Epicteti enchiridion commentariis ſuis illuſtraſſe Arrianum:* quod falſum eſt; nihil enim iſta inter ſe commune habent, niſi quod pleraque Stoicae diſciplinae capita, in illo breuiter expoſita, in his fuſius diſputata ſunt. Idem p. 607.

 *con-*

*contraxit, inquit, opus Epicteti vaſtum Simplicius philoſophus.* quod a veritate alieniſſimum; cum ipſe Simplicius in pr. commentarii moneat, ab Arriano enchiridion hoc confectum eſſe; neque reliqua, quae ibi addit, veriora. Codicem Steph. Gradii in bibliothecam Vatic. perueniſſe ſuſpicor; cum et alia quaedam eius MS. ibi aſſeruentur. Apud Montfalcon. T. I. p. 344. in bibliotheca Laurent. Medic. fertur ſeruari *Epicteti, quod vulgo dicitur, enchiridion; quod hic ita inſcribitur: Praecepta morum, quae ſui ipſorum memoriae cauſſa ſtudioſi et probi viri ſcripſerunt, et enchiridion vocarunt;* verum ex inſcriptione ſola iudicium ferre quis audeat? enchiridia ſcripſere et alii praeter Epictetum, inprimis Chriſtiani, a quibus iſtud profectum eſſe poteſt. In eadem bibl. Medic. p. 399. *e fide Geſneri, Epicteti philoſophi enchiridion liber I.* memoratur; verum is eſſe poteſt liber vnus. Donec itaque aliud ex ipſo rerum vſu, nec tantum aliena

fide

fide nobis conſtet: hoc pro ipſo Epicteti enchiridio habebimus.

Haec in praeſenti, quantum quidem inter curas moleſtiſſimas, aegritudinesque, quibus animus diſtrictus, vexatusque omnem laborem refugiebat, tum vero etiam in maxima operarum feſtinatione licuit, de Epicteto dicenda habui, curatiora et locupletiora allaturus, ſi quando otio honeſto, et litterato, cuius iucundiſſima ſpe praeſentem fortunam lenimus, frui contigerit. Dresdae die XXVI. Sept. cIↄ Iↄ ccLV.

Nec vero vana fuit ea ſpes, qua tum animi variis caſibus aduerſis vexati aegritudinem leniebam. Ante tamen quam portum, quem nunc teneo, occupare licuit, procellis me multo etiam ſaeuioribus, quam quibus tum, cum iſta ſcriberem, iactabar, obrutum vidi. Succeſſere enim paullo poſt tempora, quibus priuatam cuiusque aerumnam publica calamitas onerabat: ſpes omnes inter bellicas turbas inciſae; praeteritorum laborum fructus intercepti; in futurum prouiſa et inchoata manibus excuſſa; conſilia fortiſſima turbata. Mox fortunae omnes primo variis, quos ea tempora ferebant, caſibus, tum incendio Dreſdae oppugnatae euerſae; ſupellex litteraria copiaeque omnis generis ſeu lectionis varietate ſeu ſcriptio-

ptionis aſſiduitate paratae, flammae contagio conſumtae. Acerbiora tamen erant ea, quae nudum et egentem excipiebant, cum negata eſſet a natura flagitandi impudentia, vrerent contra animum additi ab eadem natura bonae menti cuſtodes moleſtiſſimi, pudor ingenuus et virtutis *ferocia*.

Inter haec eximio prouidentiae divinae beneficio accidiſſe videbam, quod paucis ante annis opera *illa* in Epicteti recenſionem impenſa multaque ſcriptorum eius generis lectio imbuerat animum iis ſapientiae prae*ceptis*, quibus inſtructus nunc calamitatem et aerumnarum aculeos retundere et acriore aduerſorum caſuum ſenſu repreſſo ad tranquilliorem placidioremque ſtatum, quam qui aliis in ſimili fortuna conſtitutis facile contingeret, mentem poſſem componere. Nec vero ſeu fortunae ſeu aequi animi, quo eam ferre didiceram, poenituit. Euocatus enim quarto inde anno, erat is ſeculi LXIII, Gottingam a viro immortali,

 Munch-

Munchhuſio, cuius iudicio me eſſe probatum et nunc laetor et dum viuam laetabor, maiorem me ex ſtudiis litterariis non modo iucunditatis verum etiam vtilitatis fructum percipere neceſſe erat: cumque muneris impoſiti ratio ad ea me litterarum ſtudia auocaret, inter quae facile animus veri rectique ſtudium praeceptionemque ſapientiae ad verba et voces earumque leuem inanemque ſubtilitatem reuocare aſſueſcit, antiqua illa fortuna ita informauerat animum, vt temperarem haec ipſa ſtudia iis litteris ad quas ea ſunt referenda, vtque ea cum rerum actu coniungerem, et ex ſanctitate fideque in officiis vitae obeundis maiorem, quam ex fama litteraria, voluptatem capi poſſe intelligerem. Quae quidem publice profiteri cur erubeſcam! cum diuinae prouidentiae ſingulari beneficio me ea omnia conſequutum eſſe profitear, eaque forte commemoratio ad vnum alterumue ingenuum adoleſcentem, quem in inſtituto

te ſtudiorum curſu aduerſa fortuna retardat, erigendum et confirmandum valere poſſit. Vix enim quemquam eſſe arbitror, qui ab ineunte aetate, in tali fortuna natus educatusque, ab omnibus non modo ſtudiorum, ſed et vitae praeſidiis magis deſtitutus, aut maioribus difficultatibus anguſtiisque fortunae impeditus litterarum curricula emenſus ſit.

Quod vero ad nouam hanc Epicteti recenſionem attinet: librario nuntiante, parare ſe nouam huius libelli editionem, meque rogante, vt ad eam ornandam locupletandamue aliquid conferrem; quod inter cetera negotia et officia muneris vitaeque recipere potui, id feci, vt perlegerem iterum libellum, quem ab eo inde tempore, quo prodierat, vix ſemel in manus ſumſeram, vtque emendarem, cum ea, quae in philoſophi verbis male eſſent typographi culpa expreſſa, tum notata mea; eaque partim accuratius conſtituerem, partim diſertius et co-

pioſius inſtruerem ea, quae ex Stoicae diſciplinae ſubtiliore ratione erant, illuſtranda, vitae autem Epicteti et editionum Enchiridii notitias doctius digererem. Augere quidem notas alienum eſſe duxi et a conſilio et ab officio boni interpretis, qui non minus peccare poteſt, ſi multa obſeruatiuncularum congerie lectorum animos distinet oculosque diſtringit, quam ſi in iis locis, in quibus interpretis officium operamque deſiderabat, aut eluſum ſe lector, aut ad alia, quam quae hic expectare poterat, ſe traduci videt. Scr. Gottingae Kal. Dec. cIↃ IↃ CC LXXIIII.

VITA

# VITA EPICTETI.

Epictetus, Hierapoli Phrygiae natus, qua ſortunae iniuria in ſeruitutem peruenerit, quam ipſum nomen arguit, non liquet; Epaphrodito tamen eum ſeruiiſſe ſatis conſtat, qui Neronis Imp. libertus eique a. libellis fuit. Ab eo manumiſſus Romae primum vixit, philoſophiae Stoicae ſtudiis addictus, quam non verbis modo, ſed vitae quoque ſanctitate et integritate referebat, ab omni faſtu et arrogantia alienus, paupertatem aequo ferens animo. Pulſis Roma et Italia Domitiani

edicto (circa a. C. 94.) philoſophis *a*), diſ-ceſſit Nicopolin Epiri. Habuit hic diſſerta-tiones illas, quas Arrianus litteris conſigna-tas eo mortuo vulgauit *b*); qui idem de eius vita accuratius egerat ſeu ſingulari opere, ſeu in amiſſis diſſertationum libris. Summa Epi-cteti in docendo fuit auctoritas *c*), et diſci-pulorum in eum pietas incredibilis. Dubi-tari poteſt, Lucianine commentum ſit, vt haberet quod ridere poſſet, cum diceret *d*), fuiſſe, qui Epicteti lucernam fictilem ter mille drachmis *e*) emeret. Traduntur alia, ſed leui aut incerta fide, vt et illud, quod heri iuſſu fracto crure eum claudicaſſe nar-rant:

*a*) Sueton. Domit. 10. et ibi viri docti. Gell. XV, 11.

*b*) Octo libros Διατριβῶν, et duodecim Ὁμι-λιῶν. Ex priori illo opere ſuperſunt quatuor illi libri, quos modo pro Arriani Epicteto, modo ſub diſſertationum nomine in manibus habemus.

*c*) v. inprimis praef. diſſ. Arriani.

*d*) Lucian. aduerſ. Indoctum c. 13.

*e*) dimidio talenti, adeoque circa 485. thale-ros noſtros.

rant *f*): cum ex defluxione aliove corporis vitio, eum claudo pede fuiſſe probabilior aliorum ſit narratio *g*). An vltra Traiani tempora vitam produxerit, non liquet.

# DE ENCHIRIDIO

EIVSQVE

# LECTIONE ET RECENSV.

Enchiridion, ſeu Manuale, quod ſub Epicteti nomine fertur, Arrianum auctorem habet *h*), qui ex eius diſputationibus praecipua

*f*) Pulchre tamen narrat Celſus apud Origenem lib. VII, c. 53. Ἐπίκτητος τοῦ δεσπότου στρεβλοῦντος αὐτοῦ τὸ σκέλος, ὑπομειδιῶν ἀνεκπλήκτως ἔλεγε· κατάσσεις — καὶ κατάξαντος· οὐκ ἔλεγον, εἶπεν, ὅτι κατάσσεις;

*g*) Suidas in Ἐπίκτητος. Simplic. p. 102. καὶ δοῦλος ἦν, καὶ τὸ σῶμα ἀσθενὴς, καὶ χωλὸς ἐκ νέας ἡλικίας. Hoc idem ex vetere epigrammate colligitur: Δοῦλος Ἐπίκτητος γενόμην καὶ σῶμ' ἀνάπηρος καὶ πενίην Ἶρος, καὶ φίλος ἀθανάτοις.

*h*) v. Simplic. in praef.

pua doctrinae Stoicae capita collecta in breuem commentarium redegit, qui facile animo ac memoria teneri poſſet. Meſſalino ille inſcriptus fuit epiſtola praefixa *i*), quae nunc interiit.

Cum autem hoc Enchiridion pro libro memoriali eſſet, quod circumferrent homines, quodque ſumma doctrinae Stoicae capita contineret, mirum videri non debet, ſi multi multa in margine alleuerunt, quae mox a librariis, qui exemplar deſcribebant, in ipſa philoſophi verba ſunt recepta; vnde, aliis reſectis, aliis iterum additis, magnam lectionis varietatem oriri neceſſe fuit; nec adeo, cum grauius argumentum nullum ſit, cum Salmaſio ſtatuendum arbitror, bis terue editum fuiſſe ab Arriano Enchiridion. Itaque in Ioanne Stobaeo laudantur nonnulla aliter, quam in vulgata lectione habentur, tribuunturque Epicteto alia, quae nec in Arria-

*i*) ibid.

riano nec in Enchiridio occurrunt. Bene itaque haec ex eo collegit primum Blancardus, tum Meibomius, repetiitque Vptonus ſub Sententiarum Epictetearum nomine, quas et ipſe huic Enchiridii recenſioni ſubieciſſem, ſi res mei arbitrii fuiſſet. Ita malim latinam Meibomii verſionem abeſſe, ſaltem Wolfii elegantiorem verſionem ei ſubſtitutam.

Sed poteſt hoc fieri in alia editione, in qua nec minus illud curari velim, vt varians lectio ſecernatur ab iis notis, quae philoſophi verba interpretantur, ad eum fere morem, quem in Virgilio ſequutus ſum.

Sed vt ad cauſſas diuerſae lectionis redeam, acceſſit alia cauſſa, Chriſtianorum hominum ſedulitas, qui ad puriorem doctrinam refingere hoc Enchiridion voluere. Ita S. Nili Enchiridion habemus, quod in editione noſtra comparauimus; ex eodem genere eſt is, quem Paraphraſten appellant,

hoc

hoc eſt, ipſum Enchiridion ad Chriſtianae doctrinae formulam accommodatum *k*). Extant alia in bibliothecis v. c. Medicea, et Regia Pariſienſi, exemplaria aliis modis a Chriſtianis hominibus concinnata.

In manuſcriptis codicibus ſolet fere Enchiridion hoc adſcriptum eſſe ad calcem Arriani aliorumque ſcriptorum, aut latet in ſyllogis variorum opuſculorum vno volumine comprehenſorum, aut ſeruatum eſt in Simplicii expoſitione, cuius codices extant ſatis multi.

Editionum recenſum dederunt in Biblioth. Gr. Fabricius et Relandus in fronte editionis ſuae: nec tamen ab iis curatum eſt hoc, vt conſtaret de lectionis vulgatae fontibus et cauſſis, et de loco, quo ſingulae editiones habendae ſunt.

Pro-

*k*) Edidit eum Meric. Caſaubonus in ed. Lond. 1659. tum repetiit Berkelius 1670. et 1683. et Blancardus eod. a. In ſecunda Berkeliana emendatior et plenior exhibitus eſt Paraphraſtes e Codice Mediceo Iac. Gronouii cura.

Prodiit Enchiridion primum graece (nam latine iam proſtabat conuerſum ab Lud. Odaxio Patauino et ab Angelo Politiano) cum Simplicii commentario Venetiis 1528. 4. Altera princeps editio eſt et ipſa Veneta cum Arriani diſſertationibus 1535. 8. Cum priore Salmaſiana recenſio conuenit; poſteriorem *Wolfius* ſequutus eſt, adeoque ea pro fundo vulgatae lectionis eſt habenda.

De Enchiridio a Gregorio Haloandro, cum apud Noricos ageret, edito, et de Iac. Tuſani caſtigatione Pariſ. 1552. 4. nihil habeo quod dicam. Sed Thomam Naogeorgium, qui Argentinae 1554. 8. Enchiridion cum explanatione emiſit, codicem accuratius ſcriptum habuiſſe, comparatione inſtituta intellexi; adeoque haec inter principes editiones referenda eſt. Eodem anno Baſileae apud Io. Oporinum Enchiridion prodiit cum Arriani diſſertationibus latine verſis a Iac. Schegkio, medico Tubingenſi: quae editio aliquoties repetita eſt, vt Salmanticae 1555.

Gene-

Geneuae 1594. et 1600. Lugduni 1660. Nullus tamen alius lectionis fons in ea fuit quam Veneta editio, etſi interdum viri docti induſtria caſtigatior. In Enchiridio ſeruata eſt Politiani interpretatio.

Vulgatam lectionem primum conſtituit Hier. Wolfii doctrina et diligentia, qui 1560. Enchiridion cum Cebete et aliis latine vertit, quod cum Graecis anno ſequente excudit Io. Oporinus Baſileae; ſubiecti mox Simplicius et Arrianus, latine et ipſi redditi; appoſita in margine ad Enchiridion varietas lectionis ſaltem praecipua ex ſuperioribus Editionibus *l*). Repetitum eſt ex hac Wolfii editione ſaepe modo Enchiridion ſolum, modo cum eo Arrianus et Simplicius, vti Geneuae 1595. et 6. et Coloniae eodem fere anno.

Repetita quoque eſt ex Wolfiana recenſione Plantiniana Enchiridii editio 1578. 8. tum 1585. 24. et al. nec aliunde deſcripta edi-

*l*) v. ſup. praef. p. 2.

editio Io. Dan. Snecani M. D. L. B. ex offic. Io. Maire 1651. 16. ex qua ductae ſunt plures aliae editiones vulgares; tum editio Cantabrigienſis 1655. 8. cui Cebes, Arrianus et Porphyrii nonnulla adiuncta ſunt. Wolfium etiam ſequutus eſt in verborum contextu Mericus Caſaubonus in editione ſupra memorata Londini 1659. in qua Paraphraſtes primum prodiit.

Inde aliam editionum claſſem, cui Veneta 1528. pro fundo eſt, conſtituit Salmaſiana Simplicii editio L. B. apud Io. Maire 1640. 4. ex Veneta illa repetita, ſed ad fidem MSti Nanſiani a Dan. Heinſio emendata *m*). Recuſa ea eſt Londini cum Arriano 1679. 8. et partim ex ea interpolata eſt a nonnullis Wolfiana lectio, partim ea intacta redhibita ab editoribus.

Salmaſianam itaque ſeu verius Heinſianam lectionem ſequitur Meibomiana editio

En-

*m*) v. ſup. praef. p. 7.

Enchiridii cum Cebete Traiecti ad Rh. 1711. 4. ab Adr. Relando curata ad ſchedas Meibomii, adiectis praeter Meibomii notas et Variam Lectionem ex Codd. Hafnienſi et Gerdeſiano, Salmaſianis emendationibus ad marginem editionis 1595. notatis.

Ex Meibomiana lectione enchiridion exprimi curauit Vptonus V. Cl. ad calcem Arriani Londini 1741. 4. In notis ille ſuperiorum editionum varietatem comparauit, plura ex ipſo Arriano enotauit; aliquoties ſuum quoque codicem laudat, quem de varietate lectionis accipio, quae e vetere codice adſcripta erat editionis Ven. 1528. exemplari; obtulerat illud Iac. Harris, tota varietas excerpta a viro docto ſubiicitur p. 284-287.

Ad Vptonianum exemplar accommodaui equidem illud exemplum, quod operis librariis excudendum dedi, emendatum tamen in locis haud paucis, de quibus in notis monui. Quae praeterea adhibuerim ſubſidia, in praefatione

ſatione expoſui: nimirum praeter Arrianum et Simplicium diligenter excuſſum, Paraphraſten, quem vocant tum S. Nilum, porro editionem Venetam vtramque, Wolfii primam, Naogeorgii et Dan. Heinſii; vna cum apparatu variae lectionis in edd. Meibom. et Vptoniana; tandem codicem MS. e bibliotheca Dresdenſi Electorali, quem, pro illo tempore, Regium appello.

Meam recenſionem ſequutus eſt Nic. Schwebelius, qui Norimbergae 1771. euulgauit Enchiridion, in vſum ſtudioſae iuuentutis inſtructum. Ex Meibomiano vel Vptoniano exemplari transſcripta eſt editio Lucenſis 1749. 8. *n*)

Dixi eſſe editionum genus, quod Wolfianam lectionem retinet, paſſim tamen ex Heinſiana lectione emendatam. Ex ea claſſe eſt editio L. B. 1670. 8. ab Abr. Berkelio

 notis

*n*) Iis, quorum conatus Epicteti edendi Fabricius enarrat, addi poteſt Ge. Raphelius; Latine verſum ab eo Enchiridion ad me miſit ſaltem C. A. Schmidius V. C.

notis variorum onerata; repetita paullo poſt 1683. Delphis; nec aliam lectionem ſequutus eſt aut Blancardus in editione eiusdem anni, aut Schroederus. Porro in hunc cenſum veniunt Oxonienſes 1680. 1702. 1707. tum Ioſephi Simpſoni recenſio prior 1738. altera Londini 1758. cum Cebete ac Theophraſto; in quam ex noſtris quoque notis pleraque translata ſunt; vt Glasguenſes editiones taceam.

Hoc ſaltem, quo haec perſequuti ſumus, modo intelligi poteſt, quibus ſpatiis et temporum *interuallis* ad emendatiorem lectionem progreſſum ſit Enchiridion philoſophi noſtri, cuius lectio vt non modo ad graeci ſermonis qualemcunque notitiam, verum etiam ad fingendum imbuendumque mature temperantia, fortitudine, conſtantia omnique virtute animum iuuenilem valeat, ſedulo curent velim ii, qui eius interpretationem ſuſcepturi ſunt.

EPICTETI

# EPICTETI
# ENCHIRIDION.

# ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ
## ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

### ΚΕΦ. α.

1. Τῶν ὄντων τὰ μέν ἐστιν ἐφ' ἡμῖν, τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν. ἐφ' ἡμῖν μὲν ὑπόληψις, ὁρμή, ὄρεξις, ἔκκλισις· καὶ ἑνὶ λόγῳ, ὅσα ἡμέτερα ἔργα. οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις,

C. I. §. 1. ὑπόληψις, ὁρμή, ὄρεξις) Vt harum vocum, quae e diſciplina Stoica petitae ſunt, notionem certam et rectam habeant adoleſcentes, haec tenenda ſunt: Prima quaecunque rei extrinſecus obiecta animo ſpecies, prima impulſio, Stoicis φαντασία, *viſum* ſeu *viſio*, erat; prima animi, quae cum hac ſpecie protinus exoritur, re nondum perpenſa et perſpecta, aſſenſio, δόξα vel ὑπόληψις, *decretum*, *opinio*, qua ſcilicet rem bonam, vel malam eſſe, iudicamus; cf. inf. 20. Inde vero neceſſario debet animus moueri et impelli, ad conſequendum illud, quod bonum eſſe, nobis perſuaſimus, aut fugiendum illud, quod malum eſſe, ſemel animo concepimus; primos hos animi *motus* vel *impetus*, quibus ali-

quid

# EPICTETI
## MANVALE.

### Cap. I.

Rerum aliae quidem in noſtra poteſtate 1.
ſunt, aliae in poteſtate noſtra non ſunt.
in noſtra ſunt poteſtate opinio, impetus, appetitio, auerſatio, et vno verbo, quaecunque

A 2 ſunt

quid concupiſcimus vel auerſamur, τὰ πρότερα τῆς ψυχῆς κινήματα, vt Simplicius loquitur, Stoici ὁρμὴν et ἀφορμὴν vocabant; hos ſubſequi volebant ὄρεξιν et ἔκκλισιν, h. *appetitionem* et *declinationem* boni vel mali, cum animus conſtitit, rationibusque exploratis in iudicio ſuo permanet. Ita quidem Stoici cf. inf. c. 2. §. 2. Contra Academici et Peripatetici ὄρεξιν et ἔκκλισιν priores faciebant ὁρμῆς et ἀφορμῆς, vnde illis larga et ampla contentionum et conuiciorum materia.

ἡμέτερα ἔργα) quaſi animi noſtri actiones dicas. Nam ἡμεῖς Stoicis quoad animum dicimur, οὐχ ἡμέτερα ἔργα ſunt ἀλλότρια. inf. c. 23. τίς οὖν σοι εἶπεν, ὅτι ταῦτα τῶν ἐφ' ἡμῖν ἐστιν, οὐχὶ δὲ ἀλλότρια ἔργα;

κτῆσις, δόξαι, ἀρχαὶ, καὶ ἑνὶ λόγῳ, ὅσα
2. οὐχ ἡμέτερα ἔργα. Καὶ τὰ μὲν ἐφ'
ἡμῖν ἐστι φύσει ἐλεύθερα, ἀκώλυτα, ἀπαρ-
εμπόδιστα. τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀσθενῆ,
3. δοῦλα, κωλυτὰ, ἀλλότρια. Μέμνησο
οὖν, ὅτι, ἐὰν τὰ φύσει δοῦλα ἐλεύθερ[illegible]
οἰηθῇς, καὶ τὰ ἀλλότρια ἴδια, ἐμπο[illegible]ήσῃ,
πενθήσεις, ταραχθήσῃ, μέμψῃ κα[illegible]εούς,

καὶ

δόξαι) vulgo *gloria* vertunt; minus accurate, ſunt enim opiniones, exiſtimationes et iudicia aliorum de nobis. Fatendum tamen hoc ſenſu vſitatiorem eſſe ſingularem, δόξα, (h. εὐδοξία, bona fama, vt Cicero vertit. cf. Laert. VII, 102.) qui eſt etiam in Hafn. vnde iam Meibom. & Vpton. reponere volebant, vt forte error ex ſequ. ἀρχαὶ, plur. num. poſito, ortus fuerit. Sed et Paraphraſtes vulgatam in ſuo habuit, et Simplic. p. 32. καὶ αἱ δόξαι δὲ αἱ περὶ ἡμῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν εἰσι, κἂν ἀφορμάς τινας αὐταῖς καὶ ἡμεῖς παρεχώμεθα, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς δοξάζουσιν· ἐπ' αὐτοῖς γάρ ἐστιν, ὁποῖα βούλονται ὑπολαμβάνειν. et videntur recentiores dixiſſe eo numero: Nilus Aſcet. 2. δόξαις καὶ ἐκείνοις πεπραχότες τοὺς πόνους.

§. 2. Non ſatis ſibi reſpondent membra: nec tamen in eo haerendum: etſi expleuit ea Simplic. p. 34. τὰ μὲν ἄρχοντα αὐτοῖς εὐσθενῶς διάκειται.

ſunt noſtra opera: in noſtra poteſtate non ſunt corpus, poſſeſſio, exiſtimatio, magiſtratus, et vno verbo, quaecunque non ſunt noſtra opera.
Atque ea quidem, quae in poteſtate noſtra ſunt, 2.
natura ſunt libera, quae prohiberi et impediri nequeant; quae vero in noſtra non ſunt poteſtate, imbecilla, ſerua, quae prohiberi poſſint,
aliena. Memento igitur, ſi, quae natura ſerua 3.
ſunt,



κεῖται. τὰ δὲ ἄλλων χρήζοντα, ἀσθενῆ καὶ ἐνδεῆ εἰσι.

ἀπαρεμπόδιστα) edit. Ven. & MS. Hafn. Nilus, Paraphr. ἀπαραπόδιστα, quod Meibom. malebat, quia alias eo perpetuo vtitur Arrianus. Tu nihil moue; nam et nihil refert, et illud apud Arrianum reperies L. I. c. 1. p. 7. tum frequentata ſatis ſunt verba ἐμποδίζειν, παρεμποδίζειν.

3. ἐμποδισθήσῃ. Etiam hoc vocabulum Stoicae diſciplinae eſt. ἐμποδίζεσθαι, κωλύεσθαι (vnde inf. c. 9. ἐμπόδιον) de rebus externis, fortunae, quae non ſunt in poteſtate noſtra, quarumque aut ſpe aut fructu excidere contingit. cf. Arrian. I, 1. p. 7. et ſaepe. quo fit, vt re ſucceſſu careant, quod eſt τὸ δυσροεῖν. v. c. ibid. II, 17. Haec eſt illa vulgarium hominum ſeruitus, δουλεία· hinc metuunt, ſperant. Contra qui nihil appetit quam τὰ ἐφ' ἑαυτῷ, ille ἐλεύθερος, ἀκώλυτος. v. ibid. IV, 1. p. 564.

καὶ ἀνθρώπους. ἐὰν δὲ τὸ σὸν μόνον οἰηθῇς σὸν εἶναι, τὸ δὲ ἀλλότριον, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότριον, οὐδείς σε ἀναγκάσει οὐδέποτε, οὐδείς σε κωλύσει, οὐ μέμψῃ οὐδένα, οὐκ ἐγκαλέσεις τινὶ, ἄκων πράξεις οὐδὲ ἕν, οὐδείς σε βλάψει, ἐχθρὸν οὐχ ἕξεις· οὐδὲ γὰρ βλαβερόν τι πείσῃ.

4. Τηλικούτων οὖν ἐφιέμενος, μέμνησο, ὅτι οὐ δεῖ οὐδὲ μετρίως κεκινημένον ἅπτεσθαι αὐτῶν· ἀλλὰ τὰ

οὐδείς σε βλάψει, ἐχθρὸν οὐχ ἕξεις, οὐδὲ γὰρ βλαβερόν τι πείσῃ) vltima, poſt illa: οὐδείς σε βλάψει, abundare videntur; omiſſa etiam in Politiani verſ., in Paraphraſte vero priora. Verum, non in Attico aliquo ſcriptore, caſtigato et elegantiae ſtudioſo, nos verſari, cogitandum eſt. Praeferam tamen cum MS. Hafn. et Nilo, ordine immutato, legere: ἐχθρὸν οὐχ ἕξεις· οὐδείς σε βλάψει· οὐδὲ γὰρ etc. Iidem, ἐχθρὸν οὐδένα, et paullo ante, οὐδὲ ἐγκαλέσεις οὐδενί. Nilus etiam: οὐδὲ β. ποιήσει, *neque malo afficiet.*

ἐχθρὸν οὐχ ἕξεις.) n. inimicus habetur is, qui nobis nocet et detrimentum affert; at bonis noſtris, rectae opinioni et appetitioni, nocere nemo poteſt, adeoque nec inimicus eſſe. Saepe inculcat hoc Arrianus.

§. 4. ὅτι οὐ δεῖ οὐδὲ μετρίως κεκινημένον ἅπτεσθαι αὐτῶν) In ed. Salm. et ipſo Simplicio p. 42. it. in Hafn.

ſunt, libera putaris, et, aliena quae ſunt, propria; ſore, vt impediaris, lugeas, perturberis, deos hominesque incuſes: ſin id, quod tuum eſt, ſolum tuum eſſe putaris, et, quod alienum, vti reuera eſt, alienum; nemo te coget vnquam, nemo te prohibebit, non incuſabis quenquam, nec culpabis, nihil ages inuitus, nemo te laedet, inimicum non habebis, neque enim noxium quid patieris. Tanta igitur cum expetas, me- 4.

 mento

Haſn. Nilo et Paraph. οὐδὲ abeſt. Vptonus elegantem coniecturam proponebat, legendo: ὅτι οὐ δεῖ οὐδὲ μετρίως κ. ἅπτεσθαι τῶν ἄλλων. κινεῖσθαι *moueri*, et vulgari vſu nota, et Stoicis inprimis, qui tot alia ex vulgari ſermone tranſtulere, frequentata vox in iis, quae ſenſus animosque impellunt, adeoque ὁρμῆς vel ἀφορμῆς cauſſae ſunt. Igitur externis rebus inprimis nolunt quenquam moueri. Verum etiam de rerum honeſtarum et pulchrarum ſtudio apud ipſos Stoicos occurrit τὸ κινεῖν et κινεῖσθαι. Sic ad philoſophiae ſtudium: κινεῖν πρὸς φιλοσοφίαν. Arrian. II, 24. p. 335. 6. et al. πρὸς τὸ ἀγαθὸν ὀρεκτικῶς κινεῖσθαι, πρὸς δὲ τὸ κακὸν ἐκκλιτικῶς. Lib. III, 3. pr. κεκινημένος, vt Lat. *motus*, h. incitatus, ſummo ſtudio contendens et annitens, etiam vulgari vſu loquendi ſatis tritum. Lucian. Demon. 3. ἀλλ' οἰκείας (ſ. ὑπ' οἰκείας) πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς, καὶ

ἐμφύτου

τὰ μὲν ἀφιέναι παντελῶς, τὰ δ' ὑπερτίθεσθαι πρὸς τὸ παρόν. ἐὰν δὲ καὶ ταῦτ' ἐθέλῃς, καὶ ἄρχειν καὶ πλουτεῖν· τυχὸν μὲν οὐδ' αὐτῶν τούτων τεύξῃ, διὰ τὸ καὶ τῶν προτέρων ἐφίεσθαι. πάντως γε μὴν ἐκείνων ἀποτεύξῃ, δι' ὧν μόνων εὐδαιμονία καὶ ἐλευθερία περιγίνεται.

5. Εὐθὺς οὖν πάσῃ φαντασίᾳ τραχείᾳ μελ[illegible] ἐπιλέγειν,

ἐμφύτου πρὸς φιλοσοφίαν ἔρ[illegible] εὐθὺς κεκινημένος. Necyom. 3. οὐ παρέργως ἐκινούμην πρὸς αὐτά. nihilque adeo cum Vptono nouandum, et recte is, qui bona ante commemorata appetit, κεκινημένος ſtudio intenſiore ferri ad ea debet.

τὰ μὲν ἀφιέναι) n. diuitiarum, honorum, voluptatum ſtudia. τὰ μὲν ἐφιέμενος Hatn. τὰ μὲν κεκινημένος παντελῶς, τὰ δὲ. Nilus.

τὰ δ' ὑπερτίθεσθαι) v. c. parare domum, vxorem ducere etc. et omnino eas res externas, quas ſobrie et prudenter tractatae bonis animi non officiunt. Eas differre debet diſcipulus (nam cum hoc agere philoſophum ſemper cogita), ne animus iis rebus diſtrictus auocetur a ſtudio virtutis, eo vsque, donec ita profecerit, vt iis vti tuto poſſit; v. Simplic. ad h. l. cf. inf. c. 2. §. 2. c. 48, 2. Ceterum Meibom. e MS. Salmaſ. et Var. Harriſ. cum Paraphr. Chriſtiano poſt πρὸς τὸ παρὸν addunt: καὶ προηγουμένως σεαυτοῦ ἐπιμελεῖσθαι.

mento non oportere mediocriter commotum ea attingere; ſed alia omnino mittere, alia in praeſens differre. ſi autem et iſta expetas, et magiſtratum gerere, et diues eſſe; fortaſſe neque haec ipſa conſequere, quippe qui priora iſta quoque expetas. illa certe nullo modo conſequeris, quibus ſolis libertas ac felicitas comparatur. Statim igitur 5.

A 5 omni

[illegible]) Var. Harriſ. addunt: *καὶ τοὺς οἰκέτας κατορθοῦν*, vt et Politianus in ſuo inueniſſe videtur, dum vertit: *domeſticos dirigere*; ſed illata forte e cap. 12.

*πάντως γε μὴν*) MS. Hafn. *πάντων.* probante Meibomio; ita et Nilus.

*περιγίνεται*) MS. Salm. *παραγίνεται*, quod male Meibom. reponi vult. v. inf. ad c. 12. §. 2.

5. *φαντασίᾳ τραχείᾳ*) *viſo aſpero*; ſed, quale ſit, dubitatur. Intelligo viſum rei triſtis, acerbae, iracundae, quae animum exaſperat, perturbat. Arrian. II. 16. *φαντασίαν ταρακτικὴν* dixit: quod ſaltem pro interpretatione eſſe poteſt. Idem II, 1. p. 171. *τραχέως*, inquit, *κινεῖται τὸ σαρκίδιον, εἶτα πάλιν λείως.* Vides adeo a rebus aſperis, duris, moleſtis, translatam vocem ad ipſum earum rerum ſenſum moleſtum et ad phantaſmata ac notiones talium rerum. Wolfius in nonnullis, neſcio quibus, *τραχείᾳ* abeſſe ait. In Simplicio Ven. 1528. tranſpoſitis vocibus legitur: *πάσῃ τραχείᾳ φαντασίᾳ*.

γειν, ὅτι Φαντασία εἶ, καὶ οὐ πάντως τὸ Φαινόμενον. ἔπειτα ἐξέταζε τοῖς κανόσι τούτοις, οἷς ἔχεις· πρώτῳ δὲ τούτῳ καὶ μάλιστα, πότερον περὶ τὰ ἐφ' ἡμῖν ἐστιν, ἢ περὶ τὰ οὐκ ἐφ' ἡμῖν. κἂν περί τι τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν ᾖ, πρόχειρον ἔστω τὸ, διότι οὐδὲν πρός σε.

## ΚΕΦ. β'.

I. Μέμνησο, ὅτι ὀρέξεως μὲν ἐπαγγελία, τὸ ἐπιτυχεῖν, οὗ ὀρέγῃ· ἐκκλίσεως δὲ ἐπαγγελία, τὸ μὴ περιπεσεῖν ἐκείνῳ, ὃ ἐκκλί-

ταςίᾳ μάθε ἐπιλέγειν. Simplicius ad h. l. meras argutias captat.

ὅτι Φαντασία εἶ) Wolf. var. ἐστί. Mox Nilus: ἔπειτα ἐξέταζε αὐτὴν, καὶ δοκίμαζε τοῖς κανόσιν, οἷς ἔχεις. ita et Ven. 1528. vltima quoque Hafn. iidem mox: κἄνπερ ᾖ τι τῶν. Paullo vero durius dictum: ἐξέταζε τοῖς κανόσι, pro πρὸς τοὺς κανόνας τούτους.

τὸ διότι οὐδὲν πρὸς σε) MS. Salm. ap. Meibom. p. 39. et MS. Harr. τόδε, ὅτι, multo elegantius quam τὸ διότι. At Hafn. τὸ, ὅτι οὐδὲν πρὸς ἐμέ. Sic et Paraphr. Chriſt.

omni aſpero viſo ita occurrere ſtude, vt dicas; Viſum es, ac nullo modo id, quod eſſe videris; deinde exige illud ad regulas has, quas habes: ad hanc autem primam vel maxime, vtrum circa ea verſetur, quae in poteſtate noſtra ſunt, an, quae non ſunt; quod ſi circa aliquod eorum, quae in poteſtate noſtra non ſunt, verſatur, in promtu ſit illud, Nihil ad te.

## Cap. II.

Appetitionis eam eſſe pollicitationem memento, fore, vt conſequaris id, quod appetas; auerſationis autem, fore, vt in id non incidas, quod auerſeris; et eum quidem, 1.

C. II. §. 1. ὅτι ὀρέξεως μὲν ἐπαγγελία, τὸ ἐπιτυχεῖν, οὔ) Ed. Salmaſ. Nilus et MS. Hafn. cum Simplicio Ven. 1528. ὅτι ὀ. μὲν ἐπαγγελία ἐστὶν ἐπιτυχία, οὔ. Sic ἐπιτυχία ap. Simplic. p. 189. et ἀποτυχία p. 67. et paſſim. Sequitur tamen h. l. mox περιπεσεῖν, etiam infinito modo; et Arrian. III, 23. vnde haec adumbrata: Τίς ἐπαγγελία ὀρέξεως; μὴ ἀποτυγχάνειν. τίς ἐκκλίσεως; μὴ περιπίπτειν.

τὸ μὴ περιπεσεῖν ἐκείνῳ.) Sic iam ed. Salmaſ. et Meibom. In vulgg. a Wolfio inde ἐμπεσεῖν. vide in ſeqq. cf. inf. c. 31.

ἐκκλίνεται. καὶ ὁ μὲν ἐν ὀρέξει ἀποτυγχάνων, ἀτυχὴς· ὁ δὲ ἐν ἐκκλίσει περιπίπτων, δυστυχής. ἂν μεν οὖν μόνα ἐκκλίνῃς τὰ παρὰ Φύσιν τῶν ἐπί σοι οὐδενὶ, ὧν ἐκκλίνεις, περιπέσῃ. νόσον δ' ἂν ἐκκλίνῃς, ἢ
2. θάνατον, ἢ πενίαν, δυστυχήσεις. Ἆρον οὖν τὴν ἔκκλισιν ἀπὸ πάντων τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, καὶ μετάθες ἐπὶ τὰ πα[illegible] Φύσιν τῶν

ὁ μὲν ἐν ὀρέξει ἀποτυγχάνων [illegible] ὁ δὲ ἐν ἐκκλίσει περιπίπτων) Ita non dubitanter repoſui, innumerorum Arriani locorum auctoritate inductus. Lib. II, c. 14. ἐξ οὗ περίεστι — ἐν ὀρέξει μὲν μὴ ἀποτυγχάνειν, ἐν ἐκκλίσει δὲ μὴ περιπίπτειν. III, 22. πότε ὑμῶν εἶδέ μέ τις ἐν ὀρέξει ἀποτυγχάνοντα; πότ' ἐν ἐκκλίσει περιπίπτοντα; cf. I. c. 4. p. 22. Intelligendum vero περιπίπτοντα n. ἐκείνῳ, ὃ ἐκκλίνεις. vt ἀποτυγχάνοντα n. τοῦ ὀρεγομένου. Amat tamen noſter ſic ſine caſu ponere, v. II, 1. p. 174. et p. 175. etc. [illegible] 2. III, 23. p 475. etc. Hinc ap. eund. ἐκκλίσεις περιπίπτουσαι lib. III, 22. cum in idem in[illegible] qui quod euitamus, incidimus, et ἔκκλισις περιπτωτικὴ III, 22. et ἐκκλίνειν περιπτωτικῶς IV, 10. p. 650. Dictus vero περιπίπτειν τινὶ, qui aduerſi quid ſubit et patitur; at contra περιβάλλων is, qui aliquem in calamitatem inducit; vt Simplic. p. 69. περιβάλλειν τοῖς ἐκκλινομένοις, Arrian. IV, 5. τῷ ἐναντίῳ n. τοῦ ἀγαθοῦ, et Antonin. II, 1. αἰσχρῷ γάρ με οὐδεὶς περιβάλλει. vbi male

dem, quem appetitio fruſtratur, infortunatum eſſe; qui vero in id incidit, quod auerſatur, calamitoſum. ſi itaque ea ſola auerſere, quae eorum, quae in tua poteſtate ſunt, naturae repugnant, in eorum, quae auerſeris, nihil incides: at ſi morbum auerſeris, [illegible] mortem, aut paupertatem, eris calamitoſus. Aufer igitur auerſationem 2. ab

male Gataker. rem ab amictu repetit. Immo vero ducta eſt a retibus et laqueis, quibus induimur, et in quae incidimus, ἐμπίπτομεν. Vtrumque etiam hiſtoricis et oratoribus vſitatum, vt περιπίπτειν νόσῳ, συμφοραῖς, ταλαιπωρίαις etc. dicant. Legebatur autem h. l. in vulgg. ὁ μὲν ὀρέξει ἀ. et ὁ δὲ ἐκκλίσει παραπίπτων vel περιπίπτων. Vna Meibom. veram lectionem exhibet ex Haſn. cui adde Nilum. Diſti[illegible] inter ἀτυχὴς, et δυστυχὴς eſt ex argutiis diſc[illegible]linae Stoicae.

[illegible] μὲν οὖν μόνα ἐκκλίνῃς) Arrian. IV, 10. p. 65[illegible]. ἐπὶ μηδὲν ἔκκλινε τῶν μὴ ἐπί σοι. vbi dele ἐπὶ ante μηδὲν. cf. III, 12. I, 4. et inf. c. 31. mox et περιπεσεῖ et περιπεσῇ legitur, item περιπεσεῖ[illegible] et περιπέσεις.

§. 2. ἆρον οὖν) cf. inf. c. 48. Arrian. IV, 4.

καὶ μετάθες —) h. vt illa, morbum, paupertatem, mortem, auerſari non debes, quia euitare non potes: ita auerſare falſas opiniones,

τῶν ἐφ' ἡμῖν· τὴν ὄρεξιν δὲ παντελῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄνελε. ἄν τε γὰρ ὀρέγῃ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν τινος, ἀτυχεῖν ἀνάγκη· τῶν δ' ἐφ' ἡμῖν, ὅσων ὀρέγεσθαι καλὸν ἄν, οὐδὲν οὐδέπω σοι πάρεστι. * μόνῳ δὲ τῷ ὁρμᾶν καὶ ἀφορμᾶν χρῶ, κούφως μέντοι καὶ μεθ' ὑπεξαιρέσεως, καὶ ἀνειμένως.

ΚΕΦ. γ'.

nes, prauas cupiditates et libidines: quae vitare in poteſtate tua eſt.

*τὴν ὄρεξιν δὲ*) v. ſup. ad c. I, 1.

*ἐπὶ τοῦ παρόντος*) v. ad I. §. 4.

*ἀτυχεῖν ἀνάγκη*) leg. *ἀποτυχεῖν*. Nam *ὀρεγόμενοι* vel *ἐπιτυγχάνειν*, vel *ἀποτυγχάνειν* dicuntur. Etiam paullo ante hoc cap. §. 1. vidimus. Quod *ἀτυχία* inde ſequitur, remotius et a philoſophi conſilio alienum videtur. Confirmat emendationem Paraphr. in quo *ἀποτυγχάνειν ἀνάγκη*.

*ὅσων ὀρέγεσθαι, καλὸν ἄν*) Ed. Wolf. cum Paraphr. Nilo, Hafn. *ὅσον*, quod eſſet *καθ' ὅσον*, *quatenus*, vt et Simplicius legiſſe videtur, qui p. 48. interpretatur: *ὅτι, φησὶ, πῶς τούτων δεῖ ὀρέγεσθαι, οὔπω σοι πάρεστι.*

*οὐδὲν οὐδέπω σοι πάρεστι*) Ita ex ed. Salmaſ. ſcribitur. In Wolf. et vulgg. *οὐδὲν* omiſſum; contra in MS. Gerdeſ. *οὐδέπω*. MS. Hafn. Nilus et Paraphr. *οὐδὲν οὔπω*, et Simplic. l. l. omiſſo *οὐδὲν*, *οὔπω σοὶ πάρεστι*. hoc, ſi ſententiam reſpexeris, praeferas, et totus locus ſic conſtitu-

ab omnibus, quae in noſtra poteſtate non ſunt, eamque transfer ad ea, quae naturae eorum, quae in noſtra poteſtate ſunt, aduerſantur; appetitionem vero in praeſens prorſus tolle. nam ſi quicquam eorum, quae in noſtra non ſunt poteſtate, appetas, te infortunatum eſſe, neceſſe eſt; ex iis autem, quae in noſtra poteſtate ſunt, nihil, quod honeſte appetas, adhuc tibi adeſt. At impetu ſolo et declinatione vtere, verum leuiter, et cum exceptione, et remiſſe.

CAP. III.

ſtituendus: *τῶν δ' ἐφ' ἡμῖν ὅσον ὀρέγεσθαι καλὸν ἄν, οὔπω σοι πάρεστι. ea autem quae in potaſtate noſtra ſunt, quatenus appetere liceat, nondum tenes,* nondum didiciſti.

(χρῶ δὲ τῷ ὁρμᾶν) at ſi primis animi motibus indulget, tum ὀρέξεις, quas tamen interdicit, exoriri neceſſe eſt. Simplicius in hac diſputatione valde fluctuat, dum modo Stoicae, modo Academicae ſcholae praecepta amplectitur. Ego ita exiſtimo: Locus de ὁρμῇ et ἀφορμῇ in diſciplina Stoica ad relationes, ſiue naturales, ſiue acquiſitas, inter patrem v. c. et filium etc. adeoque ad officia pertinebat, vt alter ille de ὀρέξει ad πάθη, ſ. animi motus et perturbationes: cf. Arrian. I, 18. III, 2. itaque diſcipulo ὁρμᾶν permittit, ὀρέγειν non permittit.

## ΚΕΦ. γ'.

Ἐφ' ἑκάστου τῶν ψυχαγωγούντων, ἢ χρείαν παρασχόντων, ἢ στεργομένων, μέμνησο ἐπιλέγειν, ὁποῖόν ἐστιν, ἀπὸ τῶν σμικροτάτων ἀρξάμενος· ἂν χύτραν στέργῃς, ὅτι χύτραν στέργεις· κατεαγείσης γὰρ αὐτῆς, οὐ ταραχθήσῃ. ἂν παιδίον σαυτοῦ καταφιλῇς, ἢ γυναῖκα, ὅτι ἄνθρωπον καταφιλεῖς.

μεθ' ὑπεξαιρέσεως) Lat. *cum exceptione*, n. niſi res aliter ceciderit. Seneca de Benef. IV, 34. *Sapiens ad omnia cum exceptione veniet: ſi nihil inciderit, quod impediat.* Exemplum eſt c. 4. lauatum eo: at eo animo, vt cogitem, fieri poſſe, vt id perficere nequeam. v. Gataker. ad Antonin. IV, 1.

ἀνειμένως) v. infr. 48. §. 2. pro μέν [illegible] et Hafn. ἀνυπερθέτως, e gloſſa forte, [illegible] contra ſenſum.

C. III. ἐφ' ἑκάστου — μέμνησο ἐπιλέγειν.) Antonin. III. 2 διὸ δεῖ ἐφ' ἑκάστου λέγειν· τοῦτό μεν παρὰ θεοῦ ἥκει etc. MS. Gerdeſ. et Salm. ed. cum Paraphr. ἐφ' ἑκάστῳ, qui caſus vi praepoſ. cum hoc verbo iungitur: vt ſup. πάσῃ φαντασίᾳ τ. ἐπίλεγε. Sed cum ſecundo caſu rei ſ. obiecti, vt dicere ſolemus, etiam inf. c. 4. c. 9 c. 10. vbi tamen Paraphr. et MS. Salm. itidem ἐφ' ἑκάστῳ habent.

## CAP. III.

Singulis in rebus, quae vel animum oblectant, vel vſui inſeruiunt, vel diliguntur, memento verbis ſubiicere, quales illae ſint, a minutiſſimis exorſus. Si ollam diligas, dic te ollam diligere: nam ea confracta non per-

ἢ χρείαν παρασχόντων) χρείαν e Salmaſ. habemus, et ſic Regius; vulgo χρείας. Iidem παρεσχόντων, cum MS. Hafn. et Nilo. Mox ἀρξάμενος repoſui ex ed. Salm. Nilo, MS. Hafn. et Regio; vulgo ἀρχόμενος.

ὅτι χύτραν στέργεις) MS. Hafn. cum Regio, στέργω, mox tamen Hafn. ſolum ὅτι ἄ. καταφιλῶ v. Schol. Sic inf. c. 47. λέγε, ὅτι ὕδωρ πίνεις, in aliis eſt πίνω. Alterum hoc praefert Meibomius, quia alias poſt λέγεις prima perſona ſubiici ſolet. v. c. 4. et 6. Ceterum Wolfius e Simplicio lectionem laudat: ἂν χ. σείεις, ὅτι χ. σείεις, quae in ed. Ven. 1528. extat.

καταφιλῇς — καταφιλεῖς) Poſt στέργῃς et στέργεις deſideret vtique elegantior oratio notionem *amandi*, quam et ipſa ſententia requirit. Sed καταφιλεῖν hac notione frequentatum ne temporibus quidem ſerioribus video: et φιλῇς ac φιλεῖς in libris h. l. neutiquam legitur. Vtitur etiam ſimili exemplo Arrianus III, 24. p. 506. 7. Vnde patet, Stoicis hoc καταφιλεῖν, *oſculari*, placuiſſe, non alterum.

φιλεῖς· ἀποθανόντος γὰρ αὐτοῦ, οὐ ταραχθήσῃ.

## ΚΕΦ. δ'.

Ὅταν ἅψασθαί τινος ἔργου μέλλῃς, ὑπόμνησον σεαυτὸν, ὁποῖόν ἐστι τὸ ἔργον. ἐὰν λουσόμενος ἀπίῃς, πρόβαλε σεαυτῷ τὰ γινόμενα ἐν βαλανείῳ· τοὺς ἀποῤῥέοντας, τοὺς

ἀποθανόντος γὰρ αὐτοῦ) vltima vox ab Hafn. Nilo et Regio abeſt, nec male; vti quoque αὐτῆς paullo ante poſt κατεαγείσης in Hafn. et Nilo.

C. IV. ὅταν ἅψασθαι) Salm. MS. Hafn. Nilus ἅπτεσθαι, quod et Simplic. exhibet p. 284. et Paraphr.

ὑπόμνησον) Salm. ὑπομίμνησκε. Sic Nilus et Hafn.

ὁποῖόν ἐστι τὸ ἔργον) Salmaſius ap. [illegible] p. 40. et MS. Hafn. et Harr. cum Paraphr. ὁποῖόν τί ἐστιν. Sic quidem elegantiores; et inf. c. 32. ὁποῖον δέ τί ἐστιν. Emendandus in hac formula Simplic. p. 57. ὅτι καὶ τούτων (actionum noſtrarum) τὴν φύσιν δεῖ προςλογίζεσθαι, ὁποῖά τινα ἔχει συμβαίνοντα. lege ὁποίαν τινα sc. φύσιν. Sic idem inf. κἂν μὴ συμβῇ τι δυσχερὲς — φύσιν δὲ ἔχῃ πολλάκις ἐπισυμβαίνειν. Sed in noſtro ὁποῖόν ἐστιν, omiſſo τι, occurrit etiam c. 3. vbi tamen et Paraphr. ὁποῖόν τί ἐστι. et

perturbaberis. ſi puellum tuum oſculere, aut vxorem, ſubde, te hominem oſculari: nam eo mortuo non perturbaberis.

### CAP. IV.

Opus aliquod aggreſſurus, ipſe tibi in memoriam reuoca, cuius modi ſit illud opus. Si *lauatum abieris*, ea *tibi* proponito, quae fiunt in balneo; alios erumpere, alios

 irrue-

et c. 29. ὁποῖόν ἐστι τὸ πρᾶγμα. c. 32. ὁποῖον δ' ἂν ᾖ.

τοὺς ἀποῤῥέοντας, τοὺς ἐγκρουομένους.) Hanc lectionem vulgatis probabiliorem reuocaui ex ed. Ven. 1535. Naog. Wolf. et MS. Gerdeſ. A Salmaſ. inde legebatur ἀποῤῥαίνοντας et ἐκκρουομένους, quod vert. *perfundi* et *loco pelli*. At Epictetus vult eum, qui aliquam rem aggreditur, animo ſecum reputare, quot caſibus, impedimentis et periculis res obnoxia ſit. Atqui in balneo, *perfundi*, nihil eſt aduerſi. *Loco* vero *pelli* non niſi dure intelligendi eſſent, qui cum lauatum aſſederunt, ab aliis foras eiiciuntur. Sed et illi lectioni, quam recepimus, quid facerent, non videbant interpretes; nam expoſuerunt ſimiliter, *alios perfundi, alios loco pelli* Mihi potius de truſione et ὠθισμῷ turbae exeuntium e balneo et ingredientium, dum mutuo ſe premunt, et vrgent, accipiendum videtur: in quam rem v. Lu-

τοὺς ἐγκρουομένους, τοὺς λοιδοροῦντας, τοὺς κλέπτοντας· καὶ οὕτως ἀσφαλέστερον ἅψῃ τοῦ ἔργου, ἐὰν εὐθὺς ἐπιλέγῃς, ὅτι λούσασθαι θέλω, καὶ τὴν ἐμαυτοῦ προαίρεσιν κατὰ φύσιν ἔχουσαν τηρῆσαι. καὶ ὡσαύτως ἐφ' ἑκάστου ἔργου. οὕτω γὰρ, ἄν τι πρὸς τὸ λούσασθαι γένηται ἐμποδὼν, πρόχειρον ἔσται, ὅτι

v. Lucian. Nigr. c. 13. et 34. Seneca ep. 56. Arrian. IV, 8. (Laudat porro Schwebel. Horat. Sat. II, 6, 28. 29.) Ἀποῤῥέοντες de turba abeuntium, vt ἐπιῤῥεῖν de multitudine accurrentium, ὑποῤῥεῖν etc. ἐγκρουόμενοι, qui per turbam confertam ingredi nituntur; atque hinc apte οἱ λοιδοροῦντες, vti ſit in turba tumultuante, ſubiunguntur. Meibom. e Cod. Salm. pro ἐγκρουόμενοι repoſuerat ἐνσειόμενοι, male interpretatus, *incutientes*; idem et Var. Harriſii cum Nilo exhibebant; nec multum abeſt, quin pro vero habeam, niſi vereculum foret, ne ſit interpretamentum. Arrian. IV, 4 p. 590. de frequentia Olympiis ἄλλος ἄλλῳ ἐνσείεται.

τοὺς κλέπτοντας) Nota res de λωποδύταις, praemiatoribus, h. veſtium furibus in balneis. v. Intpp. ad Petron. 30. Hinc ἀποδυτήρια in balneis et ἱματιοφύλακες. v. Lucian. Hipp. c. 8.

ἐὰν εὐθὺς ἐπιλέγῃς, ὅτι λούσ.) Ita cum Meibom. e Cod. Salm. Hafn. lego; cui accedunt Var. Harriſii, it. Paraphr. et Nilus. vulgo εὐθὺς poſt ὅτι reiectum; in Salm. ed. plane omiſſum.

irruere, alios conuicia facere, alios furari: atque ita tutius rem aggredieris, ſi ſtatim verba haec ſubdas: Lauare volo, meamque voluntatem naturae congruentem ſeruare. et ſimiliter in ſingulis rebus; ſic enim, ſi quid inter lauandum impedimenti accidat, promtum erit: Non hoc volebam tantum,



καὶ τὴν ἐμαυτοῦ προαίρεσιν κατὰ φύσιν ἔχουσαν τηρῆσαι) προαίρεσις, vt ſemel dicam, Stoicis eſt proprie animi deliberatio de eligenda re; αἵρεσις autem electio ipſa, ſiue decretum animi ex illa ratiocinatione, voluntas, propoſitum: atque hoc ipſum etiam προαίρεσις dici videtur, vt h. l. quo ſenſu Heſych. προαίρεσις, ἡ ἐπιλογὴ κακοῦ ἢ καλοῦ. Hinc προαιρετικὰ, quae noſtri arbitrii ſunt, ἀπροαίρετα, quae non ſunt, quae ſub voluntatem noſtram non cadunt v. Arrian. III, 8. Iam προαίρεσις κατὰ φύσιν ἔχουσα, non velle niſi naturae conuenienter, h. niſi ea, quae in poteſtate noſtra ſunt, adeoque non indignari, ſi impedimenta, caſus inopinati etc. interueniunt, re ſuſcepta. Inf. c. 6. eadem eſt χρῆσις φαντασιῶν κατὰ φύσιν. Reſpondent autem ſibi vltimo loco illa: κατὰ φύσιν, (ſ. ὁμολούθως τῇ φύσει ζῆν) κατὰ λόγον, κατ' ἀρετὴν ζῆν. Diog. Laert. VII, 87. Naog. ed. omittit ἔχουσαν, quod tamen et inf. legitur, et c. 13. et c. 30. Ab eadem et MS. Gerdeſ. abeſt mox γένηται.

ὅτι οὐ τοῦτο ἤθελον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμαυτοῦ προαίρεσιν κατὰ φύσιν ἔχουσαν τηρῆσαι· οὐ τηρήσω δὲ, ἐὰν ἀγανακτῶ πρὸς τὰ γινόμενα.

## ΚΕΦ. ε.

Ταράσσει τοὺς ἀνθρώπους οὐ τὰ πράγματα, ἀλλὰ τὰ περὶ τῶν πραγμάτων δόγματα· οἷον ὁ θάνατος οὐδὲν δεινὸν, ἐπεὶ καὶ Σωκράτει ἂν ἐφαίνετο· ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ τοῦ θανάτου, ὅτι δεινὸν, ἐκεῖνο τὸ δεινόν ἐστιν. ὅταν οὖν ἐμποδιζώμεθα, ἢ ταραττώμεθα, ἢ λυπώμεθα, μηδέποτε ἄλλους αἰτιώ-

καὶ ὡσαύτως ἐφ' ἑκάστου ἔργου) Meibom. e Cod. Salmaſ. ſubiicit his: οὐ διαμαρτήσεις; quae et Var. Harriſ. exhibent.

ὅτι οὐ) Wolf. cum ceteris διότι. Salm. ὅτι ἀλλ' οὐ. Argent, διότι ἀλλ' οὐ.

C. V. τὰ περὶ πραγμάτων δόγματα) Salmaſ. ed. et Paraphr. τὰ περὶ αὐτῶν δ. Δόγματα eaedem videntur eſſe atque ὑπολήψεις, de quibus ad c. I. vide et ſaepe coniungit Arrianus v. c. l. c. 11. p. 70. et inf. c. 20. quod ante δόγμα, id mox ὑπόληψις. cf. Laert. III, 51. Exemplo autem nunc illuſtratur, quod ſup. I, 5. dixerat: ὅτι φάντασία εἶ καὶ οὐ πάντως τὸ φαινόμενον.

οἷον ὁ θάνατος —) ita collige: quae vere, et natura ſua, nec tantum opinione, mala ſunt,

ſed et voluntatem meam naturae conſentaneam conſeruare: non ſeruabo autem, ſi ea, quae fiunt, aegre tulero.

## CAP. V.

Perturbant homines non res ipſae, ſed de rebus decreta; verbi cauſſa, mors nihil terribile eſt: alioquin et Socrati ita viſum fuiſſet: ſed decretum de morte, eſſe eam aliquid terribile; hoc eſt illud terribile. Cum itaque impedimur, aut perturbamur, aut triſtamur, nunquam alium incuſemus, ſed

 nos

ſunt, omnibus, inprimis ſapientibus, iisque qui naturam incorruptiorem ſeruarunt, mala videri debent. Iam autem mors etc. Nilus, ὁ θάνατος οὐ δεινόν.

τὸ δόγμα τὸ περὶ τοῦ θανάτου, ὅτι δεινὸν, ἐκεῖνο τὸ δεινόν ἐστι) vltima ex ed. Salm. acceſſere; vulgo vbique deſiderantur; ſed extant quoque in Gerdeſ. Hafn. et Nilo, niſi quod in hoc ἐκεῖ eſt. Iidem cum ed. Arg. et Regio διότι δεινόν. Porro ex iisdem articulum ante θανάτου repoſui.

ἐμποδιζώμεθα) v. ad c. I, 3.

ἢ λυπώμεθα) haec primum in Salm. ed. apparent; agnoſcit et Simplic. p 67. Nilus, Hafn. et Regius. Idem cum Argent. pro ταρατ-

αἰτιώμεθα, ἀλλ᾽ ἑαυτοὺς, τουτέστι τὰ ἑαυτῶν δόγματα. ἀπαιδεύτου ἔργον, τὸ ἄλλοις ἐγκαλεῖν, ἐφ᾽ οἷς αὐτὸς πράσσει κακῶς· ἠργμένου παιδεύεσθαι, τὸ ἑαυτῷ· πεπαιδευμένου, τὸ μήτ᾽ ἄλλῳ, μήθ᾽ ἑαυτῷ.

## ΚΕΦ. ς΄.

Ἐπὶ μηδενὶ ἐπαρθῇς ἀλλοτρίῳ προτερήματι. εἰ ὁ ἵππος ἐπαιρόμενος ἔλεγεν ἂν, ὅτι καλός εἰμι, οἰστὸν ἂν ἦν. σὺ δ᾽ ὅταν λέγῃς ἐπαιρόμενος, ὅτι ἵππον καλὸν ἔχω, ἴσθι ὅτι ἐπὶ τοῦ ἵππου ἀγαθῷ ἐπαίρῃ. τί οὖν ἐστι σόν;

ραττώμεθα, σπαραττώμεθα, v. I. §. 3. mox pro ἄλλους ed. Salm. ἄλλον, et Paraphr. μήποτε ἄλλον, Nilus et Hafn. ἄλλον μηδένα. hi et inf. ἄλλῳ ἐγκαλεῖν et μηδ᾽ ἄλλῳ, μήτε ἑαυτῷ.

ἀπαιδεύτου) cf. Arrian. III, 19. II, 11.

τῷ ἑαυτῷ) incuſat ſe tiro ſapientiae, qui didicit, cauſſam aerumnae, doloris, mali, in viſis et opinionibus ſitam, quas vt deponeret nondum aſſequi potuit.

C. VI. ἀλλοτρίῳ πρ.) *in rebus externis.* memento illa e cap. I. τὰ δὲ οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖν — ἀλλότρια. cf. ad hoc cap. Arrian. III, 14 f. et fragm. p. 745. 6. 750. In Nilo primum capitis voc. ἐπὶ abeſt, et mox ἄν.

ὅτι ἐπὶ τοῦ ἵππου ἀγαθῷ) ita repoſui contra librorum conſenſum e coniectura, quam res

nos ipſos, hoc eſt, noſtra decreta. Alios incuſare, ob quae ſibi male eſt, hominis eſt ineruditi; eius, qui erudiri coepit, ſe ipſum; eruditi, neque alios, neque ſe ipſum.

## CAP. VI.

Ob nullam alienam praeſtantiam efferaris. Si equus ſeſe efferens diceret, Pulcher ſum, ferendum id eſſet; tu vero cum ſuperbia elatus dicis, Pulchrum equum habeo, ſcio te ob equi bonum ſuperbire. Quid

 igitur

res et ratio firmat. Simplicius quidem ἐπὶ τῷ ἐν ἵππῳ ἀγαθῷ legiſſe videri poteſt; is enim p. 72. καὶ τὸ ἐν ἵππῳ τοίνυν ἀγαθὸν τοῦ ἵππου ἐστὶν αὐτοῦ. Malim tamen dicere, eum interpretari alterum quod poſui. Vulgo ἐπὶ ἵππῳ ἀγαθῷ. atqui ἀλλοτρίου προτερήματος exemplum laudare vult; tum et mox opp. ἐπὶ σῷ τινι ἀγαθῷ. igitur ante fuiſſe debet ἵππου ἀγαθόν. Ita in Fragm. p. 745. in ſimili re equos ait κρείττονας eſſe ἐξ ἑαυτῶν ἀρετῆς, vbi ἀρετὴ quod h. l. ἀγαθόν. Quid ſententia poſtulet, iam Cl. Vptonum odoratum eſſe video, ſed is ἐπὶ ἵππου legebat: quod graecum non eſt: dicunt enim ἐπὶ ἵππῳ quidem, at in altero caſu ἐφ' ἵππου, et ἐφ' ἵππων.

σόν; χρῆσις φαντασιῶν. ὥσθ᾽ ὅταν ἐν χρήσει φαντασιῶν κατὰ φύσιν σχῇς, τηνικαῦτα ἐπαρθήσῃ. τότε γὰρ ἐπὶ σῷ τινι ἀγαθῷ ἐπαρθήσῃ.

## ΚΕΦ. ζ'.

Καθάπερ ἐν πλῷ, τοῦ πλοίου καθορμισθέντος, ἂν ἐξέλθῃς ὑδρεύσασθαι, ὁδοῦ μὲν πάρεργόν ἐστι καὶ κοχλίδιον ἀναλέξασθαι,

χρῆσις φαντασιῶν) h. *viſorum*, v. ad c. 1. *vſus* vero n. vt recta de rebus viſa, atque adeo opiniones, concipias; qui fons eſt rectarum ὁρμῶν et ὀρέξεων, adeoque actionum noſtrarum. Haec χρῆσις φ. caput praecipuum diſciplinae Stoicae, vnde totus in eo Epictetus ap. Arrianum.

κατὰ φύσιν σχῇς) n. vt non pro bonis habeamus, niſi, quae in nobis et noſtra poteſtate ſunt. Sup. c. 4. προαίρεσις κατὰ φύσιν erat. Nilus et Haſn. ἔχῃς, et paullo ante ὅταν οὖν.

τηνικαῦτα ἐπαρθήσῃ) Meibom. probante Vptono inter haec verba inſeruit e Cod. Salm. εὐλόγως, quod et Harriſii Var. agnoſcebant. Verendum tamen, ne interpretamentum ſit; ſi quidem futurum pro imperatiuo poſitum accipiendum eſt. Neque vero ἐπαίρεσθαι h. l. de *ſuperbia* et *faſtu*, qui a ſapiente abeſſe debet, ſed de *celſitudine animi*, et *dignatione ſui ipſius*, intelligi velim. cf. Simplic. p. 78. mox commate ſequ. ed. Salm. ἐπαίρῃ.

igitur tuum eſt? Vſus viſorum. Quapropter, cum in vſu viſorum ſecundum naturam es affectus, tum vero te efferes; tum enim tuo aliquo bono ſuperbies.

## CAP. VII.

Quemadmodum in nauigatione, ſubducto nauigio, ſi aquatum exieris, fit obiter quidem, vt cochleolam legas, aut bul-

C. VII. Iam quomodo de rebus externis, iis quidem, quae innoxiae haberi poſſunt, v. ad c. 1. §. 4. (αἱρετὰ et προηγμένα vocabant) ſentiendum ſit, docet. Vt vero haec recte intelligantur, ante omnia monendum eſt, bonum Epictetum, ſuae ſortis ac conditionis memorem, de ſeruo remige cogitaſſe. aliter illud non ſuccederet, quod vocante gubernatore non reſpondentem ſtatim in vincula coniici narrat; id quod non niſi in ſociis naualibus locum habere poteſt. Simili comparatione vtitur Arrian. III, 14. p. 493.

ἐν πλῷ) Salmaſ. ed. cum paucis ἐν λιμένι, male, nam de nauigio aquandi cauſſa appulſo, non deducto in terram, agitur. Mox eadem εἰ ἐξέλθοις, cum Haſn. et Nilo.

ὁδοῦ μεν πάρεργόν ἐστι καὶ etc.) Gronov. ad Paraphr. ἔτι emendat. Abeſt ἐστὶ ab Var. Harriſ. Haſn. Nilo et Argentina, quae ita continuat: ὁδοῦ μεν πάρεργον καὶ κ. ἀναλέξῃ, pereleganter. Haſn. vero: ὁδοῦ π. ἀναλέξαι, (hoc voc. etiam

σθαι, ἢ βολβάριον· τετάσθαι δὲ δεῖ τὴν διάνοιαν ἐπὶ τὸ πλοῖον, καὶ συνεχῶς ἐπιστρέφεσθαι, μή τοί γε ὁ κυβερνήτης καλέσῃ· κἂν καλέσῃ, πάντα ἐκεῖνα ἀφιέναι, ἵνα μὴ δεδεμένος ἐμβληθῇς, ὡς τὰ πρόβατα. οὕτω καὶ ἐν τῷ βίῳ, ἐὰν διδῶται ἀντὶ βολβαρίου καὶ κοχλιδίου γυναικάριον καὶ παιδίον, οὐδὲν κωλύσει· ἐὰν δὲ ὁ κυβερνήτης καλέσῃ, τρέχε ἐπὶ τὸ πλοῖον, ἀφεὶς ἐκεῖνα ἅπαντα, μηδὲν ἐπιστρεφόμενος. ἐὰν δὲ γέρων ᾖς, μηδὲ ἀπαλλαγῇς ποτε τοῦ πλοίου μακρὰν, μήποτε καλούμενος ἐλλίπῃς.

ΚΕΦ.

etiam Nilus exhibet) καὶ συνάξαι ψηφίδας, καὶ βολβάριον, quae fere cum Paraphr. conueniunt. Mox pro τετάσθαι ed. Argent. τάττεσθαι, male.

μή τοί γε) Argent. et Meib. μήτοι σε. Harriſ. μήτι σε. Nilus et Hafn. μήτι ὁ. et mox καλεῖ, male. Salm. ed μήποτε.

κἂν καλέσῃ, πάντα) Ita ex Ven. 1528. Salm. Meib. et Nilo repoſui; habuit et Gronov. in ſuo codice. vulgo καὶ τότε πάντα, vt et Paraphr. Sed et in ea Mediceus Codex κἂν καλέσοι.

ἀντὶ βολβαρίου) Ven. 1535. Argent. MS. Gerdeſ. βολβίου, ſed amant Stoici, extenuandarum rerum externarum cauſſa, deminutiua.

Prae-

bulbulum; animo autem in nauigium intento eſſe oportet, et continenter reſpicere, an gubernator vocet, et, ſi vocet, omnia illa relinquere oportet, ne vinctus, ad inſtar ouium, in nauim coniiciaris. Sic quoque in vita, ſi, pro bulbulo et cochleola, vxorcula et puellus detur, nihil prohibebit; cum autem gubernator vocarit, curre ad nauim, relictis illis omnibus, nihil reſpiciendo. Quod ſi ſenex ſis, caue vnquam a naui longius recedas, ne quando vocatus deficias.

CAP.

Praeclare autem opponuntur, ἐκ παραλλήλου, ἀντὶ βολβαρίου καὶ κοχλιδίου γυναικάριον καὶ παιδάριον, vt facile quisque intelligit.

οὐδὲν κωλύσει) Supple χρῆσθαι αὐτῷ.

τρέχε ἐπὶ τὸ π.) Salm. ed. τρέχειν, infinitiuo, graeco more, pro imperatiuo, vt int. δεῖ. Sed etiam Simplic. p. 77. τρέχε. Paraphr. τρέχων — ἀφῆς. mox eadem μήδ' et Simplic. cum Nilo et Hafn. μηδὲ ἐπιστρεφόμενος, quod placet; in Hafn. et Nilo etiam ἅπαντα abeſt.

μήποτε καλούμενος ἐλλίπης) Media vox ab Vptono e MS. Hafn. et Simplic. p. 78. repoſita, quibus adde Nilum et Paraphr. vulgo, καλοῦντος. In MS. Hafn. poſt ἐλλίπης adduntur: καὶ δεδεμένος βληθήσῃ. Ὁ γὰρ ἑκὼν μὴ ἑπόμενος, ἀνάγκῃ τοῦτο πείσεται. Sic et Paraphr.

nisi

## ΚΕΦ. η'.

Μὴ ζήτει τὰ γινόμενα γίνεσθαι, ὡς θέλεις· ἀλλὰ θέλε γίνεσθαι τὰ γινόμενα, ὡς γίνεται· καὶ εὐροήσεις.

ΚΕΦ.

niſi quod βληθῇς rectius foret ἐμβληθῇς. Inueniſſe etiam in ſuo videtur Politianus, qui in verſione: *inque id vinctus coniiciaris. Qui volens non ſequitur, neceſſitate id patietur.* Sed difficile eſt iudicare, an haec ab Arriano ſint, cum tot paſſim e margine interpretamenta in verba philoſophi irrepſerint. Si tamen rem expendas, tantum abeſt, vt haec acceſſio inutilis et aliena videri poſſit, vt potius dicendum ſit, ſine ea ſententiam imperfectam relinqui. Senſus enim hic eſt: *Si Deus ex hac vita te euocauerit, ſponte lubensque obſequere. Si ſenex es, ne longe a naui diſcedas, ne vocatus non adſis.* Quae haec ſententia? an, qui externarum rerum curis diſtrahendum animum dederunt, propterea, cum mors inſtat, adeſſe et iſtas relinquere non coguntur? At ſi illa, quae ſupra poſuimus, adtexas, omnia bene ſe habent: *ne vocatus non praeſto ſis, h. e. ad moriendum non paratum et obſequentem animum habeas, neu inuitus ingratiisque, multum deos hominesque obteſtans, fati vim legemque ſubire cogaris.* (Ita quidem olim; nunc autem video me ſententia aberaſſe, quae nulla alia ex philoſophi conſilio eſſe poteſt quam haec: poſſe quidem rebus externis, adeoque fortunae muneribus vti ſapientem, ſi ſe obtulerint: eo

tamen

## CAP. VIII.

Ne quaeras ea, quae ſiunt, ſieri, vt vis; ſed ſieri velis, quae ſiunt, vt ſiunt, et tranquillo vitae curſu vteris.

CAP.

tamen animo, vt quandocunque iis iterum carendum ſit, aequo animo ea reddat. Sin ſenex ſit, ne vti quidem volet rebus externis, ſi vel maxime ſe obtulerint, ne animus ab iis illaqueetur. Comparatio ſcilicet non in ſingulis verbis vrgenda. Saltem κυβερνήτης habendus erit deus vel fatum, quo eripiuntur illa bona.)

C. VIII. ἀλλὰ θέλε γίνεσθαι τὰ γινόμενα, ὡς γίνεται) γίνεσθαι in Wolf. abeſt; et ſic Arrian. I, 12. p. 14. — ἕκαστα οὕτω θέλειν ὡς γίνεται. Argent. Meibom. et MS. Harriſ.: ἀλλὰ θέλειν, ὡς τὰ γ. γίνεται, vt a ζήτει pendeat oratio. MS. Hafn. ἀλλὰ θέλε τὰ γ. ὡς γίνεται, γίνεσθαι, et ſic habuiſſe in ſuo videtur Paraphraſtes, et Stobaeus, qui haec excerpſit; Nilus in eundem modum, niſi quod γίνεσθαι, ὡς γίνεται. Sed noſtram lectionem tuetur Simplic. p. 100. et MS. Gerdeſ.

καὶ εὐροήσεις) Ita Salm. Meib. Vpt. Confirmat Simplic. p. 79. et p. 329. item Var. Harriſ. Alludit eo Stobaeus, qui corrupte εὐρήσεις habet. Wolf. cum Vulgg. καὶ εὖ ποιήσεις, quod miror, Mer. Caſaubonum tueri velle: MS. Hafn. et Nilus εὐδαιμονήσεις. in ed. Guelpherb. inueni εὐφρονήσεις, omnia ex interpretatione orta. Paraphr. καὶ ἀλύπως διάξεις. Εὐροεῖν

voc.

## ΚΕΦ. θʹ.

Νόσος σώματός ἐστιν ἐμπόδιον· προαιρέσεως δὲ οὔ, ἐὰν μὴ αὐτὴ θέλῃ· χώλανσις σκέλους ἐστὶν ἐμπόδιον, προαιρέσεως δὲ οὔ. καὶ τοῦτο ἐφ' ἑκάστου τῶν ἐμπιπτόντων ἐπίλεγε. εὑρήσεις γὰρ αὐτὸ ἄλλου τινὸς ἐμπόδιον, σοῦ δὲ οὔ.

ΚΕΦ.

voc. aliquoties Antonino (v. Gataker. ad lib. V. §. 34.) et Arriano valde frequentatum de proſpero rerum ſucceſſu. v. c. III, 17 f. et paſſim. Apud eund. I, c. 1. γελῶντα καὶ εὐθυμοῦντα καὶ εὐροοῦντα, pro effectu, *laeto eſſe animo*, poſitum videtur. Quomodo fere Seneca de Tranqu. an. c. 2. *quomodo animus ſemper aequalis, ſecundoque curſu eat, propitiusque ſibi ſit, et ſua laetus adſpiciat.* Hinc paſſim εὔροια et ἀπάθεια iunctae. Contrarium δυσροεῖν, δύσροια, cum res parum proſpere ſuccedunt.

C. IX. προαιρέσεως δὲ οὔ, ἐὰν) προαίρεσις δὲ οὔ, in ed. Ven. 1528. exaratum: male. Cod. Reg. penitus diuerſam lectionem exhibet: προαιρέσεως δόξα οὔ, ἂν μή αὐτὴ θέλει. qſ. ſit: *Morbus corporis, et actionum eius, impedimentum eſt, quod euitari nequit; opinio vero voluntatis impedimentum neceſſarium non eſt*, h. *voluntas prauae opinioni obnoxia non eſt, coerceri et cogi nequit, vt alia, quam recta, velit, niſi ipſa voluerit.* Illudere poſſint haec procaciori ingenio;

## CAP. IX.

Morbus corporis eſt impedimentum: voluntatis non item, niſi ipſa velit. Claudicatio cruris eſt impedimentum; voluntatis non item. atque hoc ſingulis, quae incidunt, rebus ſubiice: illas enim alterius cuiusdam impedimentum inuenies; tui vero nequaquam.

CAP.

nio; cum et diuerſa ab omni alia lectione abeant, et ſententiam non ineptam exhibeant. Verum, vt cum noſtro loquar, abripi te ne patiaris. Non enim de opinione h. l. quaeritur, ſed de malis externis, quatenus illa animum et voluntatem afficiunt. Haec arx philoſophiae Stoicae: haec ſexcenties in Arriano diſputata videbis. Ad voc. ἐμπόδιον cf. ſup. ad c. I, 3.

χώλανσις.) Regius cum Nilo, Hafn. et Paraphr. χώλωσις; ſed haec eſt potius *mutilatio*; nam χωλοῦν eſt *claudum reddere*, at χωλαίνειν *claudicare*. Porro Nilus et Hafn. χ. σκέλους ἐ. ἐμπόδιον, σὸν δὲ οὔ. omiſſis reliquis huius cap.

ἐφ' ἑκάστου — ἐπίλεγε.) Salm. ed. ἐφ' ἑκάστων, male. Paraphr. ἐφ' ἑκάστῳ. v. ad c. 3. Mox idem Paraphr. cum Salm. ed. Argent. ed. Cod. Reg. σὸν δὲ οὔ.

## ΚΕΦ. ι.

Ἐφ᾽ ἑκάστου τῶν προσπιπτόντων μέμνησο ἐπιστρέφων ἐπὶ σεαυτὸν ζητεῖν, τίνα δύναμιν ἔχεις πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ. ἐὰν καλὸν ἴδῃς, ἢ καλήν, εὑρήσεις δύναμιν πρὸς ταῦ-

C. X. ἐφ᾽ ἑκάστου) MS. Salm. ap. Meib. p. 41. ἐφ᾽ ἑκάστῳ. v. ad c. 3. Paraphr. Chriſtianus: ἐφ᾽ ἑκάστῳ τῶν ἐμπιπτόντων πειρασμῶν. προσπίπτοντα ſunt *quae extra nos fiunt, quorumque ſpecies oculis animoque obiicitur.*

ἐπιστρέφων ἐπὶ σεαυτὸν) int. τὸν νοῦν. Salm. ed. πρὸς ἑαυτόν. Sed iſta ratio Arriano frequentior, cui ἐπιστρέφειν et ἐπιστρέφεσθαι eſt, *conuerti ad ſe*, h. *animum ab externis auocatum, in ſe quaſi colligere, et intentum habere ad aliquam rem.* Seneca de Tranqu. an. c. 3. *viuere in ſe tantum conuerſum* dixit. Arrian. Lib. I, 4. p. 25. εἴ τις ὑμῶν, ἀποστὰς τῶν ἐκτὸς, ἐπὶ τὴν προαίρεσιν ἐπέστραπται τὴν ἑαυτοῦ. cf. III, 23. p. 477. et p. 483. III, 24. p. 511. in quibus locis Vptonus ἐπιστρέφεσθαι idem fere ſignificare putat, ac in N. T. cum *reſipiſcere* eſt; at, quam id alienum ſit, facile apparet. Idem locum Arriani II, 20. p. 297. ἵν᾽ οἱ πολῖται ἡμῶν ἐπιστραφέντες τιμῶσι τὸ θεῖον, comparat cum Actor. Ap. XIV, 15. εὐαγγελιζόμενοι ὑμᾶς ἀπὸ τούτων τῶν ματαίων ἐπιστρέφειν ἐπὶ τὸν θεὸν τὸν ζῶντα. Sed in Arriano eſt ſimpliciter *animum aduertentes, omnia ſocordia deterſa:* nam ſubiicitur: καὶ παύσωνταί ποτε ῥαθυμοῦντες περὶ τὰ μέγιστα.

Eod.

CAP. X.

Quicquid inciderit, memento ad te conuerſus inquirere, quam facultatem ad illius vſum habeas. Si quem formoſum, formoſamque videris, facultatem ad haec inuenies,



Eod. cap. de philoſophis, qui prouidentiam numinis negant, cum quotidie tot et tantis naturae muneribus fruantur, ὑπ' οὐδενὸς τούτων οὐδὲ κατὰ ποσὸν ἐπιστρέφονται, h *nulla re permoti animum aduertunt et diſpiciunt.* Cum h. l. comparat *Act.* III, 19. μετανοήσατε οὖν καὶ ἐπιστρέψατε. Enimuero hoc verbum ea notione, qua Chriſtianis in vſu eſt, vt nempe ſit, vel *relicto deorum cultu ſacra Chriſtiana amplecti*, vel *mutata mente ad frugem redire et pietatem colere*, antiquis vel hiſtoricis vel philoſophis plane nequiit vſurpari. Ἐπιστρέφεσθαι porro eſt non modo ad aliquam rem animum applicare, ſed etiam *eius curam habere*; et hinc ſimpliciter eſt *curare*; vt idem Arrian. aliquot locis: οὐδείς μου ἐπιστρέφεται, *nemo mei curam gerit.* Sic in hoc libello inf. c. 50. μὴ ἐπιστρέφου, *ne ad id animum aduerte, ne cura.* Arrian. III, 22. p. 445. ἐπιστραφεὶς ὁ κύριος καὶ ἰδὼν etc. nihil aliud eſt, quam *dominus, rem animaduertens.* At in Matth. IX, 22. ὁ Ἰησοῦς ἐπιστραφεὶς καὶ ἰδὼν αὐτὴν paullo aliter dictum eſt: *Ieſus conuerſus ad eam, reſpiciens.* cf. Marc. V, 30. quanquam interdum vtraque coniuncta eſſe ſolet notio, vt et *conuerti ac reſpicere* et *animum*

ταῦτα, ἐγκράτειαν. ἐὰν πόνος προσφέρηται, εὑρήσεις καρτερίαν. ἂν λοιδορία, εὑρήσεις ἀνεξικακίαν. καὶ οὕτως ἐθιζόμενόν σε οὐ συναρπάσουσιν αἱ φαντασίαι.

## ΚΕΦ. ιά.

Μηδέποτε ἐπὶ μηδενὸς εἴπῃς, ὅτι ἀπώλεσα αὐτὸ, ἀλλ', ὅτι ἀπέδωκα. τὸ παιδίον ἀπέθανεν· ἀπεδόθη. ἡ γυνὴ ἀπέθανεν· ἀπε-

*mum aduertere* ſit. Sic ſup. c. 7. *ad nauem* συνεχῶς ἐπιστρέφεσθαι, et eod. *relictis omnibus ad nauem contende* μηδὲν ἐπιστρεφόμενος, *non reſpiciens:* vt de Annibale ex Italia excedente noto loco Liuius: *reſpexiſſe eum ſaepe Italiae littora.* De deceſſu diuitum ex hac vita Lucian. Cataplo 14. ἐπιστρέφονται γοῦν εἰς τοὐπίσω, ὥς δυσέρωτες. cf. ib. c. 15.

τίνα δύναμιν ἔχεις πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ) *quam facultatem ad illius vſum habeas.* Debebat potius ſequi: *quas copias contra eam,* ſ. *quam virtutem paratam habeas,* vt, contra illecebras formae, continentiam etc. Sed χρᾶσθαι πράγματι eſt, *verſari aliqua in re,* et χρῆσις eſt *ratio et modus, quo actio inſtituitur,* ſ *quomodo rem facimus aut ferimus;* vt χρῆσθαι τοῖς κακοῖς ἀνδρείως eſt, *fortiter ferre mala.* itaque h. l. eſt, *qua vi, qua virtute ſiue potentia animi inſtructus ſis, vt rite te in ea re geras: vt neque eius illecebris captus et illaqueatus, eam temere amplectaris,*

continentiam. ſi labor obiectus fuerit, tolerantiam inuenies: ſi conuicium, patientiam. atque ſic adſuetum non abripient viſa.

## CAP. XI.

Nunquam de aliqua re, te eam perdidiſſe dicas, ſed reddidiſſe. Filiolus obiit; redditus eſt. vxor obiit, reddita eſt. praedium



*ris, nec eius aſperitate et difficultate victus ab ea refugias*; et mox, εὑρήσεις δύναμιν πρὸς ταῦτα ἐγκράτειαν, h. πρὸς τὴν ὀρθὴν τούτων χρῆσιν, *vt recte erga ea affectus ſis*, n. *ne a libidine transuerſus rapiaris, auxilium reperies continentiam.* Sic δύναμις ſaepe apud Arrian. v. c. I, 6. p. 36. ἄγε, δυνάμεις δ' οὐκ εἰλήφατε, καθ' ἃς οἴσετε πᾶν τὸ συμβαῖνον; idem I, c. 12. μηχανὴν vocat. Paraphr. δυνάμεις φυσικὰς νικητικὰς dixit.

οὐ συναρπάσουσιν αἱ φαντασίαι) *primum obiectae rerum ſpecies, nullo praeuio iudicio exploratae*, te non *abripient*, *auferent*, et in errorem inducent. Ed. Salm. οὐχ ἁρπάσουσιν, ſed illud amat noſter. v. mox c. 16. 18. 19. 20. et 34. Arrian. II, 23. II, 18. p. 280. Nilus, οὐ συναρπάσουσί σε. idem paullo ante cum Hafn. ἐὰν δὲ λοιδορία.

C. XI. μ. — εἴπῃς) Regius εἴποις. Poſt ἀπώλεσα omittunt αὐτὸ Harriſ. Var. et Paraphr.

ὅτι

ἀπεδόθη. τὸ χωρίον ἀφῃρέθη· οὐκοῦν καὶ τοῦτο ἀπεδόθη. ἀλλὰ κακὸς ὁ ἀφελόμενος· τί δέ σοι μέλει, διὰ τίνος σε ὁ δοὺς ἀπῄτησε; μέχρι δ᾽ ἂν διδῷ, ὡς ἀλλοτρίου αὐτοῦ ἐπιμελοῦ· ὡς τοῦ πανδοχείου οἱ παριόντες.

## ΚΕΦ. ιβ΄.

1. Εἰ προκόψαι θέλεις, ἄφες τοὺς τοιούτους διαλογισμούς· ἐὰν ἀμελήσω τῶν ἐμῶν, οὐχ ἕξω διατροφάς. ἐὰν μὴ κολάσω τὸν παῖ-

*ὅτι ἀπέδωκα*) quia ἀλλότρια, *aliena*, ſunt. v. c. 1. §. 2. cf. Seneca de Prouid. c 5. et 6. de Tranqu. an. c. 11. Nilus ἀπέδωκας, et ante ἀπώλεσας. v. ad c. 3.

*ἡ γυνὴ ἀπέθανεν· ἀπεδόθη*) haec e Salm. ed. acceſſere; exhibent quoque Nilus, Hafn. et Regius.

*διὰ τίνος σε ὁ δοὺς ἀπῄτησε*) Salm. et in marg. Wolf. διὰ τί σε. male Hafn. et Nilus διότι ἀ. ὁ δούς, fere vt MS. Medic. in Paraphr.

*μέχρι δ᾽ ἂν διδῷ*) *permittat vtendum.* Pro διδῷ Nilus δίδωται, Hafn. δίδοται. MS. Salmaſ. ap. Meib. διαδῷ, *diſtribuerit.* Paraphr. οὕτω ἀποδέδονται. Regius μέχρις οὗ ἄν. Sed μέχρις ἂν et alibi, v. c. inf. c. 15. ed. Salm. ἂν διδῷ, omiſſo μέχρι δὲ. Inter haec veram ſcripturam eſſe arbitror: μέχρι δ᾽ ἂν διδῶται, ὡς ἀ. mox Hafn. et Paraphr. cum Nilo, melius, quam vulgg.

ὡς

dium eſt ereptum; ergo et hoc redditum. At improbus eſt, qui eripuit. Quid id tua refert, per quem is, qui dederit, repetierit? quamdiu autem habere dederit, tanquam alienae rei, ipſius curam habeto; vt hoſpitii viatores.

## CAP. XII.

Si proficere velis, huiusmodi cogitationes 1.
miſſas facito: Si mea neglexero, non erit, vnde viuam; niſi puerum caſtigaro, malus



ὡς ἀλλοτρίων αὐτῶν, et paullo poſt Regius πανδοκίου ſcribit, vt in Cod. Arriani πανδοκείου. v. II, c. 23. extr. ἐπιμελοῦ eſt, *vtere, fruere.*

C. XII. §. 1. εἰ προκόψαι θέλεις) προκόπτειν Stoicis non tam dicitur is, *qui in addiſcendis Stoicae diſciplinae placitis profecit*, quam, *qui in virtute*, h. *cum praecepta diſciplinae iam teneat, in iis ad vitae vſum adhibendis, et ſe ad ea componendo, aliquando progreſſus eſt, inchoatus quaſi et iam vicinus ſapienti.*. v. inf. c. 48 Gloſſa interl. h. l. αὔξησιν ἔχειν καλοῦ. cf. Arrian. I, 4.

τοὺς τοιούτους διαλογισμοὺς) Salm. ed. Nilus et MS. Hafn. ἐπιλογισμοὺς. v. inf. c. 24. mox pro διατροφὰς Nilus et Hafn. διατροφὴν, Naog. διαφορὰς, vitioſe; niſi διάφορα ſcribas, *pecuniam, vnde viuas*, vocabulum Dionyſ. Halic. frequentatum.

ἐὰν

παῖδα, πονηρὸς ἔσται. κρεῖττον γὰρ λιμῷ ἀποθανεῖν, ἄλυπον καὶ ἄφοβον γενόμενον, ἢ ζῆν ἐν ἀφθόνοις ταρασσόμενον. κρεῖττον δὲ, τὸν παῖδα κακὸν εἶναι, ἢ σὲ κακοδαί-
2. μονα. Ἄρξαι τοιγαροῦν τῶν σμικρῶν. ἐκχεῖται τὸ ἐλάδιον. κλέπτεται οἰνάριον. ἐπίλεγε, "ὅτι τοσούτου πωλεῖται ἀπάθεια, τοσούτου ἀταραξία· προῖκα δὲ οὐδὲν περιγίνεται." ὅταν δὲ καλῇς τὸν παῖδα, ἐνθυμοῦ, ὅτι δύναται μὴ ὑπακοῦσαι, καὶ ὑπακούσας, μηδὲν

ἐὰν ἀμελήσω) nempe iuſſerat ſupra 1. §. 4. 2. §. 2. diſcipulum ὑπερτίθεσθαι quaedam in praeſens. cf. Lucian. Nigr. p. 35. Poſt κρεῖττον mox Regius cum ed. Salm. MS. Hafn. et Nilo inſerit ἐστί. hi quidem paullo poſt κρεῖττον καὶ τὸν π.

ἄλυπον καὶ ἄφοβον γενόμενον) quod aſſequuturum eſſe diſcipulum, pollicetur philoſophus, et in quo ſapientis τελειότης contineatur, vt contra ταράττεσθαι, *perturbari*, ſumma infelicitatis eſt. Mox κρεῖττόν τε legendum ex ſermonis ratione.

ἢ σε κακοδαίμονα) quod es, ſi animus percutitur et perturbatur. Ne vero haec inclementer et inhumaniter dicta videantur, illud cogita, puerum, (n. ſeruum) neque verbis neque verberibus, ſaepe iam adhibitis, emendari poſſe,

malus erit. Satius enim eſt, fame emori, moeroris ac metus expertem, quam copiis omnium rerum abundantem animo viuere perturbato: ſatius quoque eſt, puerum eſſe malum, quam te infelicem. A paruis igi- 2
tur auſpicare. effunditur parum, quod habes, olei; villum ſurripitur; ſubiice tibi: Tanti vaenit perturbationum vacuitas, tanti tranquillitas; gratis vero nihil acquiritur. cum autem puerum vocas, cogita, poſſe ipſum

 non

poſſe, tibique adeo fruſtra bilem commoueri etc.

§. 2. *Ἄρξαι τ.*) cf. Arrian. I, 18. p. 101. IV, 1. p. 559. mox ante *οἰνάριον* articulum e Nilo, Regio et ed. Salm. inſerui. *ὅτι* abeſt in Nilo, et *Haſn.*

— *προῖκα δὲ οὐδὲν περιγίνεται.*) Haec verba a Regio aberant; male. Porro et Salm. et hinc Meib. et Vpt. cum ipſo Simplic. p. 114. *παραγίνεται*· et ſane haec duo verba interdum ita ambiguam lectionem reddunt, vt, vtrum verius ſit, haud facile decernere poſſis. Sed h. l. non dubito *περιγίνεται*, quod in ceteris omnibus legitur, praeferre; nam *περιγίνεσθαι* dici videtur id, quod *περιποιοῦμεν*, *quod lucramur, quod nobis vtilitatis et fructus e re venit.* Apud Laertium VI, Segm. 6. Antiſthenes interrogatus:

μηδὲν ποιῆσαι ὧν θέλεις. ἀλλ᾽ οὐχ οὕτως ἐστὶν αὐτῷ καλῶς· ὅλως δέ σοι καλῶς, ἵνα ἐπ᾽ ἐκείνῳ μὴ ᾖ, τό σε ταραχθῆναι.
per emendment. Mr. C. translate καλῶς viz. κ.

## ΚΕΦ. ιγ΄.

Εἰ προκόψαι θέλεις, ὑπόμεινον, ἕνεκα τῶν ἐκτὸς, ἀνόητος δόξαι, καὶ ἠλίθιος. μηδὲν βούλου δοκεῖν ἐπίστασθαι. κᾂν δόξῃς τισὶν

tus: τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας; Arrian. II, 6. p. 194. τὸ ἀπὸ τῆς χρείας περιγινόμενον. cf. I, 4 pr. Ceterum Stobaeus, qui locum noſtri laudat, ſimpliciter γίνεται habet, vt et Arrianus, vnde haec verba, IV, 2. et IV, 10.

ἐνθυμοῦ, ὅτι) Regius ἐνθυμοῦ καὶ ὅτι. Mox Argent ὡς θέλεις. Paullo ante, poſt ὅταν abeſt δὲ in Haſn. Niloque; hic porro: ὅτι οὐ δύναται ἢ ὑπακούσας μηδὲ π. eſt ἢ etiam in Haſn. In Nilo abeſt mox ὧν θέλεις.

ἀλλ᾽ οὐχ, οὕτως ἐστὶν αὐτῷ καλῶς etc.) Haec extrema cap. a Regio abſunt. Ἀλλ᾽ ex ed. Salm. habetur; vulgo καὶ fuit; quod cum ſenſum parum idoneum efficeret, Wolf. et Caſaub. ἔστω vel εἴη legebant; Paraphr. vero ἔσται exhibet. Porro vulgo legebatur: ἵνα ἐπ᾽ ἐκείνῳ ᾖ, τό σε ταραχθῆναι, ex ed. Salm. vero, τό σε μὴ ταραχθῆναι, vt iam in Argent. apparet, vnde in marg. habet Wolf. Sed ex his valde impedita ſententia exiſtebat, tolerabilior forte

non audire; et, ſi audierit, nihil eorum agere, quae velis. at non ita ei bene eſt; at tibi vtique bene eſt, vt in eius poteſtate non ſit, te perturbari.

## Cap. XIII.

Si proficere vis, perfer, ob res externas amens ac fatuus videri. nihil velis videri ſcire; et, ſi quibus eſſe aliquis videare, ipſi tibi

forte illa, ſi media verba ὅλως δέ σοι καλῶς, quae ipſa demum e Salm. ed. acceſſere, et vulgo abſunt, ex aberratione tamen, omittantur. Sed totius loci fortuna verſatur in transpoſitione partic. negat. vt fecimus: ἵνα μὴ ἐπ' ἐκείνῳ ᾖ, *ne in ipſius poteſtate et libidine poſitum ſit*; nam, qui ſe ab aliis commoueri et perturbari animo ſuſtinent, eos ſe aliorum poteſtati permittere dicebant; v. inf. c. 28. Viderat iam Meibom. qui commode laudat locum Anton. VIII, 56. ἵνα μὴ ἐπ' ἄλλῳ ᾖ, τὸ ἐμὲ ἀτυχεῖν.

C. XIII. ἕνεκα τῶν ἐκτὸς) male habent haec verba interpretes; quid enim eſt: *propter res externas ſuſtine ſtultus haberi?* τῶν primum e Salm. ed. in locum ſuum ſubiit; vulgo vbique legitur τοῦ ἐκτὸς, male; niſi eo deuenias, excidiſſe forte verbum: ἕνεκα τοῦ τῶν ἐκτὸς ἀμελῆσαι. Poteſt autem τῶν ἐκτὸς et ab οἱ ἐκτὸς et a τὰ ἐκτὸς ductum eſſe: vtrumque Stoicis frequentatum. Paraphr. exhibet παρὰ τῶν (l. τοῖς) ἐκτὸς,

σὶν εἶναί τις, ἀπίστει σεαυτῷ. ἴσθι γὰρ, ὅτι οὐ ῥᾴδιον, καὶ τὴν προαίρεσιν τὴν σεαυτοῦ κατὰ φύσιν ἔχουσαν φυλάξαι καὶ τὰ ἐκτός· ἀλλὰ τὸν ἑτέρου ἐπιμελούμενον, τοῦ ἑτέρου ἀμελῆσαι, πᾶσα ἀνάγκη.

## ΚΕΦ. ιδʹ.

1. Ἐὰν θέλῃς τὰ τέκνα σου, καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τοὺς φίλους σου πάντοτε ζῆν, ἠλίθιος εἶ· τὰ γὰρ μὴ ἐπί σοι, θέλεις ἐπί σοι

ἐκτὸς, et mox μηδὲν παρ' αὐτοῖς β. ἐπίστασθαι· vt ſint intelligendi οἱ ἐκτὸς, h. *extranei, vulgus, quod philoſophiae expers eſt.* Contra ad τὰ ἐκτὸς etiam Simplicius vocem retulit; mox etiam τὰ ἐκτὸς hoc cap. repetuntur, h. res externae, τὰ οὐκ ἐφ' ἡμῖν. ſed tum ἕνεκα importunum eſt; vnde Vpton. emendabat ἕνεκα τῶν ἐντὸς, quod et Var. Harriſ. exhibebant; non male. Si vulgatae inſiſtendum, vel abrupte, vt multa in hoc libello, dictum cenſeri debet, pro: *propter rerum externarum contemtum*; vt fere Simplic. p. 115. vel explicandum eſt, *reſpectu rer. ext. quod ad res ext. attinet:* vt mihi videtur in Luciani Nigrino p. 26. poſitum τούτου γε ἕνεκα. in Tim. p. 162. ψεύσματος ἕνεκεν. Syneſ. epiſt. 4. p. 165. εἰ ὁ Θρᾲξ ἀποστερήσοιτο, τῶν χρημάτων ἕνεκεν. atque hoc alterum puto teneri poſſe.

ἀνό-

tibi diffidito. ſcito enim, non facile eſſe, et voluntatem ſuam naturae conſentaneam conſeruare, et res externas; ſed omnino neceſſe eſſe, vt, qui alterum curet, alterum negligat.

## CAP. XIV.

Si velis liberos tuos, et vxorem, et amicos ſemper viuere, ſtultus es. nam, quae in poteſtate tua non ſunt, ea in poteſtate tua eſſe 1.

ἀνόητος) e Salm. ed. repetiere Meib. ed. Vpt. vulgo ἄνους. In Nilo vitioſe ἀνθρώπους δόξαι legitur: ex ἄνους. Hafn. etiam ἢ ἠλίθιος, Nilus ἢ ἠλ. εἶ, ab iisdem δοκεῖν abeſt. Mox Salm. cum Paraphr. βούλει, ſed et Simplic. βούλου. Var. Har. καὶ μηδὲν β.

κἂν δόξῃς τισὶν εἶναί τις) Paraphr. τι. v. ad c. 24. Argent. κἂν δόξῃς τινὸς εἶναί τισι, ſic intelligendum foret ἄξιος.

ἴσθι γὰρ, ὅτι) ed. Salm. ὡς, et mox τὴν προαίρεσιν ἑαυτοῦ, et ἀλλὰ τοῦ ἑτέρου. hoc etiam Hafn. et Nilus. προαίρεσιν τὴν κατὰ φύσιν ἔχουσαν. v. ſup. ad c. 4.

XIV, 1. φ. σου πάντοτε ζῆν) Hafn. et Nilus πάντως, omiſſo σου, et mox Paraphr. οὕτω καὶ τὸν παῖδα ἐὰν θελήσῃς ζῆν καὶ εὖ πράττειν. Argent. vero locum ita exhibet: τὰ γὰρ μὴ ἐπὶ σοι εἰ θέλεις ἐπί σοι εἶναι, καὶ τὰ ἀλλότρια σὰ εἶναι,

σοι εἶναι· καὶ τὰ ἀλλότρια, σὰ εἶναι. οὕτω κἂν τὸν παῖδα θέλης μὴ ἁμαρτάνειν, μωρὸς εἶ. θέλεις γὰρ τὴν κακίαν μὴ εἶναι κακίαν, ἀλλ' ἄλλο τι. ἐὰν δὲ θέλης ὀρεγόμενος μὴ ἀποτυγχάνειν, τοῦτο δύνασαι. τοῦτο
2. οὖν ἄσκει, ὃ δύνασαι. Κύριος ἑκάστου ἐστὶν, ὁ τῶν ὑπ' ἐκείνου θελομένων, ἢ μὴ θελομένων, ἔχων τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸ περιποιῆσαι ἢ ἀφελέσθαι. ὅστις οὖν ἐλεύθερος εἶναι βούλεται, μήτε θελέτω τι, μήτε φευγέτω τι τῶν ἐπ' ἄλλοις. εἰ δὲ μὴ, δουλεύειν ἀνάγκη.

## ΚΕΦ. ιέ.

Μέμνησο, ὅτι ὡς ἐν συμποσίῳ δεῖ σε ἀναστρέφεσθαι. περιφερόμενον γέγονέ τι κατά σε· ἐκτείνας τὴν χεῖρα, κοσμίως μετά-

εἶναι, μωρὸς εἶ, omiſſis, quae in medio ſunt. Ad rem cf. Arrian. IV, 5.

ὀρεγόμενος μὴ ἀποτυγχάνειν) v. ad c. 2. Mox τοῦτο οὐ δύνασαι Simplic. ed. Ven. 1528. ita, ὀρεγόμενος int. *concupiſcens ea, quae non in poteſtate noſtra ſunt.* Non praeferam vulgatae.

§. 2. κύριος) verbo: qui cogere poteſt aut vetare. cf. Arrian. II, 2 f. III, 24. p. 503. Nilus cum Hafn. ἕκαστός τίς ἐστιν, abeſt ab illo ἢ μὴ θελομένων, et τὴν ante ἐξουσίαν.

eſſe vis, et aliena eſſe tua. ſic quoque ſi puerum peccare non vis, fatuus es. vis enim vitium non eſſe vitium, ſed aliud quidpiam. ſi autem velis, adpetens aliquid, eo non excidere, hoc potes. quod potes igitur, hoc exerce. Cuiusque dominus is eſt, qui ea, 2. quae ipſe vult, aut non vult, poteſtatem habet vel conferendi vel auferendi. quisquis igitur liber eſſe vult, nec velit quicquam, nec fugiat, ex iis, quae in aliorum ſunt poteſtate: alioquin ſeruire neceſſe eſt.

## Cap. XV.

Memento oportere te, tanquam in conuiuio verſari. aliquid, quod circumfertur, ad te deuenit; porrecta manu modeſte

per-

C. XV. ὅτι ὡς ἐν συμποσίῳ δεῖ σε ἀ.) Regius cum ed. Salm. ὅτι ἐν σ. σὲ δεῖ ἀ. vitioſe. Ita et Politianus in ſuo habuit, dum verteret: *memento oportere te in conuiuio verſari.*

περιφερόμενον) vt et apud nos ſolent lances cum carnibus circumferri. Lucian. hac voce corruptus eſſe videtur Merc. Cond. T. I. p. 467. vbi vulgo τῶν παραφερομένων.

κοσμίως μετάλαβε) Lucian. Cynic. p. 720. T. II. ἓν δὲ τῶν ἔγγιστα κειμένων ἐπιλεξάμενος,

ἱκανῶς

μετάλαβε. παρέρχεται· μὴ κάτεχε. οὔπω ἥκει· μὴ ἐπίβαλλε πόῤῥω τὴν ὄρεξιν, ἀλλὰ περίμενε, μέχρις ἂν γένηται κατά σε. οὕτω πρὸς τέκνα, οὕτω πρὸς γυναῖκα, οὕτω πρὸς ἀρχὰς, οὕτω πρὸς πλοῦτον, καὶ ἔσῃ ποτὲ ἄξιος τῶν θεῶν συμπότης. ἂν δὲ καὶ παρατεθέντων σοι μὴ λάβῃς, ἀλλὰ καὶ ὑπερίδῃς, τότε

ἱκανῶς ἔχον (ita lege e Cod. Gorlic. h. ὂν, vti Geſnerus coniecerat) πρὸς τὴν ἑαυτοῦ χρείαν, τοῦτο ἐσθίοι (l. ἐσθίει, ex eod. Cod.) κοσμίως, h. *modeſte, ſobrie, decenter.*

μὴ κάτεχε) Paraphr. μὴ κατάτρεχε. Sed huius, niſi cum aliis conſpiret, nulla auctoritas. Etiam Simplic. p. 122. κάτεχε tuetur.

μὴ ἐπίβαλλε πόῤῥω τὴν ὄρεξιν) Seneca de Tranqu. an. c. 9. *Non ſunt cupiditates in longinquum mittendae* Lat eſt *eminere.* Dictum vero ἐπιβάλλειν, vt illud, quod Arriano et Simplicio ſolenne, προβάλλειν et προςβάλλειν τὰς ὀρέξεις. Nilus Aſcet. c. 7. ἐπὶ τὰ [illegible] τὰς ὁρμὰς ἐκτείνειν dixit. Ceterum MS. Regium cum ed. ante Salm. ἐπίβαλε.

οὕτω πρὸς τέκνα) Supple quod in gloſſa interlin. Regii eſt, ποίει, ἢ διάκεισο. mox οὕτω abeſt ante πρὸς ἀρχὰς et πρὸς πλοῦτον, in Nilo et Haſn.

ἄξιος τῶν θεῶν συμπότης) συμπότης, συνάρχων, hi faſtuoſi, neque tamen omnino vani et inanes, tituli ſapientis Stoicorum ſunt. Iidem *amici,*

percipe. praeterit; ne detineas. nondum venit; ne longe adpetitionem extendito, ſed expecta, donec ad te venerit. ſic erga liberos te gere, ſic erga vxorem, ſic erga magiſtratus, ſic erga diuitias; et aliquando eris dignus conuiua deorum. quod ſi etiam propoſita tibi non acceperis, ſed deſpexeris: non

*amici, neceſſarii, ſimiles dei, diſcipuli, aemulatores,* vt paſſim Seneca: v. inpr. de Prouid. c. 1. *filii dei,* Arrian. I, 19. Inde ad ſuum ſapientem et σπουδαῖον, potiori quidem iure, transtulit Philo Iudaeus, quem v. paſſim, v. c. de Vita Moſis I. p. 485. ed. Colon. Ceterum haec in Haſn. et Nilo mire interpolata: καὶ ἔσῃ ἄξιός ποτε τοῦ θεοῦ ἄνθρωπος· ὅταν δὲ καὶ προσενεχθέντων, et mox οὐ μόνον ἄνθρωπος ἔσῃ θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ὡς ἄγγελος, a mala manu ſcil. Chriſtiani hominis. Similiter graſſatus eſt in noſtro Paraphraſtes, ſeu Epictetus ad Chriſtianam diſciplinam concinnatus.

μὴ λάβῃς) Meibom. coniiciebat: μὴ μεταλάβῃς, vti paullo ante. Porro in Ven. et Arg. it. Baſil. male παραθέντων, quod actiue ſignificat; ſed iam emendauit Wolfius. Intell. vero λάβῃς τῶν παρατεθέντων n. τι· vſitatius ſic medium λαβέσθαι poni ſolet. Apud Luc. Enc. Demoſth. c. 18. οὐκ ἔχων ὅτου πρώτου τὴν γνώμην λάβοις, vel ex hac ratione corrige: ὅτου πρώτου τῇ γνώμῃ λάβοιο, vt exhibet Gorlic. MS.

τότε οὐ μόνον συμπότης τῶν θεῶν ἔσῃ, ἀλλὰ καὶ συνάρχων. οὕτω γὰρ ποιῶν Διογένης καὶ Ἡράκλειτος, καὶ οἱ ὅμοιοι, ἀξίως θεῖοί τε ἦσαν, καὶ ἐλέγοντο.

## ΚΕΦ. ιϛ'.

Ὅταν κλαίοντα ἴδῃς τινὰ ἐν πένθει, ἢ ἀποδημοῦντος τέκνου, ἢ ἀπολωλεκότα τὰ ἑαυτοῦ, πρόσεχε, μή σε ἡ Φαντασία συναρπάσῃ, ὡς ἐν κακοῖς ὄντος αὐτοῦ, τοῖς ἐκτός.

ἀλλὰ καὶ ὑπερίδῃς) Hafn. περιίδῃς. Porro ante Salm. ed. καὶ aberat; vti nec in Regio comparet.

θεῖοι) *diuini*, notum inter philoſophos epitheton, Stoicis proprie quaſi propterea conueniebat, quod humanitatis tanquam contagio liberati videri volebant. Omnino praeſtantiſſimum quemque et optimum notat. Inter Ariſtotelicos et recentiores deinceps, adeo tritum et vulgare nomen factum eſt, vt id ſibi facile quiuis magiſtellus arrogaret. Hoc non animaduerſum fraudem fecit Tayloro, qui cum θείους cogitaret alios nullos quam inter deos relatos, emendabat Διόνυσος, vt Eliſabetha Carter, quae Epictetea anglico ſermone expreſſit, Ἡρακλῆς pro altero. Diogenem autem Cynicum laudari a Stoico nemo mirabitur, qui meminerit, quanta eius inter Stoicos auctoritas fuerit. cf. inf. ad c. 35.

non modo conuiua deorum, ſed et collega eris. ſic enim cum facerent Diogenes et Heraclitus, atque his ſimiles: merito et diuini erant, et dicebantur.

## CAP. XVI.

Cum eiulantem aliquem videris in luctu, ſiue peregre profecto filio, ſeu rebus amiſſis, caue, ne te viſum abripiat, cum in malis ille ſit externis: ſed ſtatim apud te di-



C. XVI. ἢ ἀπολωλεκότα τὰ ἑαυτοῦ) Ita in Baſil. et vulgg. nec non in libris; at Ed. Salm. et inde aliae ἀπολωλεκότος, vbi ſuppleri deberet αὐτοῦ. malim tamen dicere, errorem ex proximitate voc. ἀποδημοῦντος ortum. Sed et Simplic. p. 124. vt nos, legerat; etiam Paraphr. qui habet ἢ ἀπολωλεκότα χρήματα. Porro Vptonus poſt verba ἢ ἀποδημοῦντος τέκνου e cod. ſuo inſeruerat ἢ ἀποθανόντος. in quo ab ipſo diſceſſi; nam vir doctiſſ. h. l. gloſſema pro vera lectione amplexus eſſe videtur. Nimirum verba illa ad explicandum τὸ, ἐν πένθει adpicta erant; quod etiam e Simplic. apparet, qui ita recitat: ὅταν οὖν, φησι, κλαίοντα ἴδῃς ἢ ὡς ἀποθανόντος αὐτῷ τέκνου, ἢ ὡς ἀποδημοῦντος· quae lectio etiam e Gerdeſ. MS notata eſt. accipiendum autem in noſtro, quaſi ſcriptum eſſet ἢ ἐν πένθει, ἢ ἀκοῦ. mox ἡ φαντασία συναρπάσῃ v. ad c. 10.

τός. ἀλλ' εὐθὺς διαίρει παρὰ σεαυτῷ, καὶ λέγειν ἔστω πρόχειρον· ὅτι τοῦτον θλίβει οὐ τὸ συμβεβηκός· ἄλλον γὰρ οὐ θλίβει· ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ τούτου· μέχρι μέν τοι λόγου μὴ ὄκνει συμπεριφέρεσθαι αὐτῷ, κἂν οὕτω τύχῃ, καὶ συνεπιστενάξαι· πρόσεχε μέν τοι, μὴ καὶ ἔσωθεν στενάξῃς.

ΚΕΦ. ιζ'.

ὡς ἐν κακοῖς ὄντος αὐτοῦ τοῖς ἐκτός) Meibomio tota ſententia haec e margine veniſſe viſa fuit; mihi tantum extrema duo verba; quae etiam a Paraphr. et a Stobaeo, qui locum laudat, abeſſe video. Agnoſcit tamen ea Simplic. Politianus vertit: *tanquam in malis ſit ille, cum ſit in externis.* Adiuuit mox ſententiam, quisquis primum interpretatus eſt: *cum in m. ille ſit e.*

καὶ λέγειν ἔστω π.) medium voc a Salm. ed. abeſt. Simplic. ed. Ven. 1528. καὶ λέγε ἔστω πρ. In Paraphr. Nilo, Hafn. et Vat. Harr. ἀλλ' εὐθὺς ἔστω πρόχειρον, omiſſis mediis. ad rem cf. c. 5. et 26 διαίρει h. *diſcerne*, διάκρινε. cf. c. 18. Arrian. II, 2. p. 178.

θλίβει) etiam hoc voc. Stoicis frequens de iis, *quae male nos habent, quae vrunt, ac dolorem vel indignationem commouent.* v. Arrian. I, 25. 27. III, 13. p. 411. inf. c. 24. Porro Hafn. pro οὐ τὸ, αὐτό· mox περὶ τούτου ex ed. Salm. receptum; vulgo περὶ τούτων, enallage non infrequenti: vti mox c. 18. τούτων, vbi deb. τούτου.

L

ſtingue, et in promtu eſto dicere, Non hunc torquet id, quod accidit; quippe alium non torquet; ſed quod de eo eſt decretum. ne tamen pigeat ſermone tenus illi te ipſum accommodare, atque adeo, ſi res ita tulerit, ſimul ingemiſcere. caue vero, ne etiam intrinſecus gemas.



συμπεριφέρεσθαι) Nilus et Hafn. περιφέρεσθαι. Sed illud dicitur *de hominibus officioſis et commodis, qui facile ſe ad alterius ingenium et voluntatem componunt et accommodant:* Arriano valde frequentatum, v. I, 29. II, 16. III 2. III, 16. IV, 2. omninoque Stoicis Nam apud Laert. VII, 108. ſecundum Zenonem inter vitae officia refertur τὸ συμπεριφέρεσθαι τοῖς φίλοις. Simplicius h. l. et ipſe Arrian. III, 16. per συγκαταβαίνειν, h. *deſcendere, demittere ſe, flectere animum, concedere temporibus*, explicat. Hinc συμπεριφορά, de qua et de cautione circa eam diſputat Arrian. III, 16. Simplic. p. 268. *ſi conuiuio intereſſe oporteat* συμπεριφορᾶς ἕνεκεν, *obſequii vel officii cauſſa*. p. 279. διὰ τὴν τοὺς πολλοὺς συμπεριφορὰν, leg. πρὸς τοὺς πολλούς. Apud Laert. VII, 13. in laude Zenonis ponitur, ὅτι ἦν εὐσυμπερίφορος, noſtrates, *ein guter Compagnon; es lieſs ſich gut mit ihm umgeben.* Mox καὶ poſt τύχῃ ed. Salm. debetur.

## ΚΕΦ. ιζ'.

Μέμνησο, ὅτι ὑποκριτὴς εἶ δράματος, οἵου ἂν θέλῃ ὁ διδάσκαλος. ἂν βραχὺ, βραχέος· ἂν μακρὸν, μακροῦ· ἂν πτωχὸν ὑποκρίνεσθαί σε θέλῃ, ἵνα καὶ τοῦτον εὐφυῶς ὑποκρίνῃ· ἂν χωλὸν, ἂν ἄρχοντα, ἂν ἰδιώτην. σὸν γὰρ τοῦτ' ἔστι, τὸ δοθὲν ὑποκρίνασθαι πρόσωπον καλῶς· ἐκλέξασθαι δ' αὐτὸ, ἄλλου.

## ΚΕΦ. ιή.

Κόραξ ὅταν μὴ αἴσιον κεκράγῃ, μὴ συναρπαζέτω σε ἡ φαντασία· ἀλλ' εὐθὺς διαίρει παρὰ σεαυτῷ, καὶ λέγε, ὅτι τούτων ἐμοὶ

*ἔσωθεν στενάξῃς.*) Sic Nilus Hafn. ed. Salm. ante hanc *συνεπιστενάξῃς* legebatur. Paullo ante Hafn. cum Nilo *προσέχων*, et Argent. ed. *δὲ* pro *μέντοι*. Ad rem cf. Arrian. I, 18. p. 101.

C. XVII. *οἵου ἂν θέλῃ ὁ δ.*) ſupple *δράματος ὑποκριτήν σε εἶναι* Nilus cum Haſn. *οἷον δ' ἂν*, vt c. 32. *ὁποῖον δ' ἂν ᾖ*. Regius *οἷον ἂν ἐθέλῃ*, et Argent. etiam *οἷον*, vti Meibom. emendabat, vt conueniret ſequenti *βραχὺ* et *μακρόν*· quod tamen neceſſe non eſt ita fieri. *Διδάσκαλος* eſt *poeta, qui fabulam committit, in theatrum producit*, quia eam actores docet. v. Caſaub. ad Athen. VI, 7.

## CAP. XVII.

Memento te actorem eſſe, cuiuscunque magiſter velit, fabulae; ſi breuis, *brevis*; ſi longae, longae; ſi pauperem agere te velit, vt et hanc perſonam ingenioſe agas; ſi claudum, ſi magiſtratum, ſi plebeium. hoc enim tuum eſt, datam perſonam bene agere; eam autem eligere, alterius.

## CAP. XVIII.

Coruus cum inauſpicatum crocitarit, ne te viſum abripiat; ſed ſtatim apud te diſtingue, et dic, Nihil mihi iſtorum por-



*ἵνα καὶ τ.*) n. *μέμνησο*, vel *μελέτω σοι*, *ὄρα*. Argent. legit: *καὶ ἵνα καὶ τοῦτο*, vt ref. ad *δρᾶμα*, quod male fit. Porro modo ante Salm. ed. cum Argent. et MS. Hafn. *ὑποκρίνασθαι*, Nilus *ὑποκρίναι*, ſed ex vitio. Quae ſequuntur, valde abrupta ſunt; debebat ſaltem: *οὕτω κἂν χωλὸν* etc.

*ἰδιώτην*) gloſſ. interlin. *ὑποτεταγμένον*.

*ἐκλέξασθαι δ' αὐτὸ, ἄλλου*) Regius *ἐ. δ' αὐτοῦ ἄλλου*, vitioſe, niſi malis *δ' αὖ, τοῦ ἄλλου* n. *magiſtri, dei*. Paullo ante Hafn. *σὸν γάρ ἐστι, τὸ δωρηθὲν πρ. ὑπ.* male.

C. XVIII. *κεκράγῃ*) ed. Salm. *κράξῃ*. In Regio gloſſa interlin. *τὸ θέμα, κεκράγω, ὡς καὶ παρὰ*

*τῇ*

ἐμοὶ οὐδὲν ἐπισημαίνεται, ἀλλ' ἢ τῷ σωματίῳ μου, ἢ τῷ κτησιδίῳ μου, ἢ τῷ δοξαρίῳ, ἢ τοῖς τέκνοις, ἢ τῇ γυναικί. ἐμοὶ δὲ πάντα αἴσια σημαίνεται, ἐὰν ἐγὼ θέλω. ὅ, τι γὰρ ἂν τούτων ἀποβαίνῃ, ἐπ' ἐμοί ἐστιν, ὠφεληθῆναι ἀπ' αὐτοῦ.

## ΚΕΦ. ιθ'.

1\. Ἀνίκητος εἶναι δύνασαι, ἐὰν εἰς μηδένα ἀγῶνα καταβαίνῃς, ὃν οὐκ ἔστιν ἐπί
2\. σοι νικῆσαι. Ὅρα, μήποτε ἰδών τινα προτιμώ-

τῇ θείᾳ γραφῇ, ἐκέκραγε. an locum Io. I, 15. καὶ κέκραγε, reſpicit? Mox eadem ὅτι τούτων ſupplet φωνῶν h. *ominum.* debebat τούτου ſequi, poſt μὴ αἴσιον. ſed v. ad c. 16. Ceterum Haſn. cum Nilo ἡ φαντασία τοῦ δαίμονος, vt Chriſtianum agnoſcas. mox ib. ὅτι abeſt.

ἀλλ' ἢ τῷ σωματίῳ μου.) Salm. ἀλλὰ τῷ, et mox δοξαρίῳ μου. Regius cum Nilo et Haſn. σώματί μου, male; amant Stoici deminutiua. mox Regius ſcribit κτησειδίῳ, vt in Arriani Diſſ. expreſſum. Sic γραμματείδιον, λεξείδιον.

ἐὰν ἐγὼ θέλω) n. quia in meo arbitrio verum bonum poſitum eſt

ἐπ' ἐμοί ἐστιν) gloſſa interlin. ἐπὶ τῇ γνώμῃ ἐμῇ, ἤγουν τῷ θελήματι.

ὠφεληθῆναι ἀπ' αὐτοῦ.) Sic et Regius. ed. Salm. ὑπ' αὐτοῦ, minus bene. Arrian. III, 20. ὥστε καὶ ἀπὸ νόσου ἐστὶν ὠφεληθῆναι, et paſſim

eo

tenditur; ſed aut corpuſculo meo, aut reculae meae, aut gloriolae meae, aut liberis, aut vxori; mihi autem fauſta omnia portenduntur, ſi ego voluero. quicquid enim iſtorum euenerit, in mea eſt poteſtate, vt ex iis fructum capiam.

## CAP. XIX.

Inuictus eſſe potes; ſi in nullum certamen 1.
deſcendas, quod in tua poteſtate non eſt
vincere. Vide igitur, ne, ſi quem hono- 2.



eo cap. Xenoph. Mem. II, 7, 8. — ὠφεληθησόμεναι ἀπ' αὐτῶν, cf. III, 3, 15. Scilicet diuerſa in his vis eſt praepoſitionis ἀπὸ h. ἐκ, quod et ipſum poni ſolet, vt exprimat, vtilitatem aliquem conſequi aliqua ex re. Aliud eſt ὑπό, quod agentem cauſſam reſpicit, h. eum, a quo iuvamur, per quem proficimus. Porro Paraphr. εὐοδωθῆναι ὑπ' αὐτοῦ. noli commoueri; quaſi vulgata huius interpretamentum ſit; eſt enim voc. PP. vſu frequentatum, vid. Nilum Aſcet. 13. etc. etiam in N. T. obuium, v. c. Rom. I, 10. MS. Hafn. cum Nilo aliud gloſſema exhibet αὐτὸ καλῶς θέσθαι. At quomodo quis fructum auferre ex malis euentibus poſſit? n. ſi recte ſe in iis gerat, v. Seneca in lib. de Prouidentia paſſim.

C. XIX. §. 1. ἐὰν εἰς μηδένα ἀγῶνα) n. cum rebus externis, quae extra poteſtatem tuam ſunt.

τιμώμενον, ἢ μέγα δυνάμενον, ἢ ἄλλως εὐδοκιμοῦντα, μακαρίσῃς, ὑπὸ τῆς φαντασίας συναρπασθείς. ἐὰν γὰρ ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν ἡ οὐσία τοῦ ἀγαθοῦ ᾖ, οὔτε φθόνος, οὔτε ζηλοτυπία χώραν ἕξει· σὺ δὲ αὐτὸς οὐ στρατηγὸς, οὐ πρύτανις, ἢ ὕπατος εἶναι θελήσεις, ἀλλ' ἐλεύθερος. μία δὲ ὁδὸς πρὸς τοῦτο, καταφρόνησις τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν.

ΚΕΦ. κ'.

ſunt. Ab iis vincitur, qui, eas expetens, non conſequitur, aut retinere nequit; itaque ſatius, plane ſe cum iis non committere, eas non appetere. v. Arrian. III, 6 med. Cum tamen h. l. cum diſcipulo agat philoſophus, poſſis et eo referre, vt non, niſi quibus parem ſe eſſe videat, nec cum fortioribus adverſariis congredi eum velit; vti ap. Arrian. III, 12. p. 406. 407. ταπρῶτα δὲ, φεῦγε μακρὰν ἀπὸ τῶν ἰσχυροτέρων. Ἄνισος ἡ μάχη κορασιδίῳ κομψῷ πρὸς νέον ἀρχόμενον φιλοσοφεῖν. Praeſtat tamen prior ratio. Ceterum εἰς ab Argent. Wolfii et hinc vulgg. abeſt; item a MS. Gerdeſ. male. v. Arrian. p. 471. l. 2. cf. Schol. ad h. l.

ὃν οὐκ ἐ. ἐ.) h. καθ' ὃν.

§. 2. Poſt ὕρα ex ed. Salm. irrepſerat οὖν, quod recte ceteri omnes reſpuunt, cum nulla his inter ſe coniunctio ſit.

μέγα δυνάμενον.) Ita ex ed. Salm. receptum, cum qua MS. Regium et Paraphr. conſpirat; vulgo a Wolf. inde, conſentiente Argent. et MS. Gerdeſ.

re aut poteſtate euectum, aut alioqui florentem videris, illum beatum praedices, a viſo abreptus. ſi enim in iis, quae in noſtra poteſtate ſunt, ſubſtantia boni eſt: nec inuidia, nec aemulatio, locum habebit; tu vero ipſe non praetor, non praefectus, aut conſul eſſe voles, ſed liber. vnica autem via eo ducit, contemtus eorum, quae in poteſtate noſtra non ſunt.

CAP. XX.

Gerdeſ. μεγαλοδυναμούμενον, quod voc. huius vnius loci auctoritate nititur; at inf. c. 33. §. 13. conſtanter omnes, τῶν μέγα δυναμένων. MS. Hafn. cum Nilo, μεγαλυνόμενον, forte corrupte ex illo. Mox pro συναρπασθεὶς, quod primum e Salm. receptum, quodque etiam MS. Regium agnoſcit cum Paraphr. a Wolf. inde in vulgg. fuit συνεπαρθεὶς. Sed v. ad c. 10.

ἡ οὐσία τοῦ ἀγαθοῦ) Omnes h. l. libri corrupte ἡ οὐ. τοῦ ἀπαθοῦς· quod cum omnino, certe h. l. commode dici nequeat, iam e Wolfii emendatione repoſuit id, quod nunc legitur, Mer. Caſaub. atque confirmari id poteſt Simplicii, Paraphraſeos, Nili, nec dubito, etiam MS. Hafn. et infinitorum Arriani locorum auctoritate, v. c. I, 20. ἡ οὐσία δ' ἀγαθοῦ, χρῆσις, οἵα δεῖ (immo vero οἵαν δεῖ) φαντασιῶν. Lib. II, cap. 8. inſcriptum: τίς ἡ οὐσία τοῦ

ἀγα-

## ΚΕΦ. κ'.

Μέμνησο, ὅτι οὐχ ὁ λοιδορῶν ἢ τύπτων ὑβρίζει, ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ τούτων, ὡς ὑβριζόντων. ὅταν οὖν ἐρεθίσῃ σέ τις, ἴσθι, ὅτι ἡ σή σε ὑπόληψις ἠρέθισε. τοιγαροῦν ἐν πρώτοις πειρῶ ὑπὸ τῆς φαντασίας μὴ συναρπασθῆναι· ἂν γὰρ ἅπαξ χρόνου καὶ διατριβῆς τύχῃς, ῥᾷον κρατήσεις σεαυτοῦ.

## ΚΕΦ. κά.

Θάνατος, καὶ φυγὴ, καὶ πάντα τὰ ἄλλα τὰ δεινὰ φαινόμενα, πρὸ ὀφθαλμῶν ἔστω σοι καθ' ἡμέραν· μάλιστα δὲ πάντων

ἀγαθοῦ, h. in quo ratio et natura boni contineatur.

οὔτε φθόνος etc.) noſtra bona in nobis ſolis habemus; illa externa bona non ſunt, adeoque inuideri iis nequit. Pro ἕξει Nilus cum Hafn. ἔχει, et οὐδὲ γὰρ στρ. ἢ πρ. ἢ ὕπατος εἶναι θέλεις.

θελήσεις) Sic ed. Salm. et Regius. Vulgo a Wolf. inde edd θελήσῃς, male hoc poſt ἕξει. Iidem ambo paullo ante οὔτε.

πρὸς τοῦτο) n. τὸ ἐλεύθερον εἶναί σε. Ita Meib. ex Hafn. adde Nilum et ed. Argent. vulgo a Wolfio inde πρὸς ταῦτα. v. ad c. 16. Regius πρὸς

## Cap. XX.

Memento, non eum, qui conuicietur, aut verberet, iniuriam facere; ſed, quod de his eſt decretum, tanquam iniuriam facientibus. cum igitur te aliquis irritarit, ab opinione tua te irritatum eſſe ſcito. quapropter inprimis tenta, ne a viſo abripiaris. nam ſi ſemel tempus et moram nactus fueris, facilius ipſe tibi imperabis.

## Cap. XXI.

Mors, et exilium, et omnia, quae terribilia videantur, ob oculos tibi quotidie verſentur; maxime vero omnium mors. neque

πρὸς τούτων, male. ὁδὸς, via ac ratio: notiſſima formula. Nec tamen inde Schwebelius, vir doctus, locum Luc. I, 79. graecae puritati vindicare velle debebat: quis enim graece dixit ὁδὸν εἰρήνης? et tota formula ſatis ebraiſmum arguit: κατευθῦναι τοὺς πόδας εἰς ὁδὸν εἰρήνης. Semel nos talia attigiſſe venia eſto.

C. XX. Argumentum cap. huius copioſius perſequutus eſt Seneca in libello de *conſtantia ſapientis*, ſ. *quod in ſapientem non cadit iniuria*.

ἀλλὰ τὸ δόγμα) vid. c. 5. paullo ante Haſn. et Nilus ἢ ὁ τύπτων, et mox τι pro τις.

ἠρέ-

των ὁ θάνατος. καὶ οὐδὲν οὐδέποτε ταπεινὸν ἐνθυμηθήσῃ, οὔτε ἄγαν ἐπιθυμήσεις τινός.

## ΚΕΦ. κβ′.

Εἰ φιλοσοφίας ἐπιθυμεῖς, παρασκευάζου αὐτόθεν, ὡς καταγελασθησόμενος, ὡς καταμωκησομένων σου πολλῶν, ὡς ἐρούντων, ὅτι ἄφνω φιλόσοφος ἡμῖν ἐπανελήλυθε, καὶ, πόθεν

ἠρέθισε) debetur ed. Salm. et ſic Nilus: vulgo ἠρέθικε, quod tempus alienum.

ὑπὸ τῆς φαντασίας μὴ σ.) ex ead. ed. Salm. Vulgo ὑπὸ τῇ φαντασίᾳ, male. v. ad c. 10.

C. XXI. Simplicius hoc caput ſuperiori adnectit; itaque in eius codd. θάνατος δέ.

πάντα τὰ ἄλλα τὰ δεινὰ) Ita primum ed. Salm. vulgo πάντα τὰ δεινά.) Hafn. cum Nilo πάντα ἄλλα τὰ δεινὰ, et mox καὶ πάντων δὲ μάλιστα, it. οὐδὲν οὐδέποτε οὔτε τ.

ἐνθυμηθήσῃ) Ita recte lectum ante Salmaſ. edit. quae ἐνθυμήσῃ exhibere coepit; quam formam alibi occurrere non memini. Frequentantur contra ἐνεθυμήθην, ἐνθυμηθήσομαι, et cognata, actiua ſignificatione, ab optimo quoque; et apud ipſum Arrian. reperias, v. 4 c. p. 20. lin. 3. ὅτι οὐδὲν ἀγεννὲς, οὐδὲ ταπεινὸν ἐνθυμηθήσεται περὶ ἑαυτοῦ, *de ſe ipſo ſtatuet.* p 279. ἐνθυμήθητι, *cogita.* Luc. Halc. 3. ἐνθυμηθέντι, *cogitanti.* Charid. 2. ὧν ἂν ἐνθυμηθῶ, et paſſim alibi. cf. Xenoph. IV, 3, 3. Paraphr.

neque quicquam vnquam humile cogitabis, neque quicquam nimis cupies.

## CAP. XXII.

Si philoſophiae te amor tenet, ſtatim te para, tanquam futurum ſit, vt derideareris, vt multi te ſubſannent, dicantque, Repente philoſophus nobis rediit: et, Vnde hoc

ἐνθυμήσεις, quod nusquam praeterea legi; ſed Nilus et Haſn. ἐνθυμήσῃ.

C. XXII. Εἰ φιλοσοφίας ἐπιθυμεῖς) εἰ e Salmaſ. ed. acceſſit; eſt et in Regio, Nilo et Haſn. et excidiſſe videri poteſt. Neque tamen omiſſum deſiderem; nam ſic noſter et alias, v. c. c. 25. pr. προυτιμήθη σού τις pro εἰ πρ. cf. c. 15. c. 12. etc. Editores plerumque per interrogationem extulerunt. Porro ed. Salm. ἐπιθυμίαν, fruſtra.

αὐτόθεν) gloſſa interl. ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος, h. confeſtim, protinus.

ὡς κ. σοῦ πολλῶν) non dubito legendum eſſe τῶν πολλῶν cum articulo. οἱ πολλοὶ ſunt *plebs, vulgus, expers philoſophiae.* v. inf. c. 35. Haſn. et Nilus, καὶ ἐρούντων.

ὅτι ἄφνω — ἐπανελήλυθε) *euaſit.* Lucian. Nigr. pr. ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα καὶ μετέωρος ἐπανελήλυθας.

αὕτη ἡ ὀφρὺς) Erat philoſophorum iſtius temporis inſignis ſuperbia, faſtus et arrogantia,

πόθεν ἡμῖν αὕτη ἡ ὀφρύς; σὺ δὲ ὀφρὺν μεν. μὴ σχῆς· τῶν δὲ βελτίστων σοι φαινομένων οὕτως ἔχου, ὡς ὑπὸ τοῦ θεοῦ τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν τάξιν. μέμνησο δὲ, ὅτι, ἐὰν μὲν ἐμμείνῃς τοῖς αὐτοῖς, οἱ καταγελῶντές σου πρότερον, οὗτοί σε ὕστερον θαυμάσονται· ἐὰν δὲ ἡττηθῇς αὐτῶν, διπλοῦν προσλήψῃ καταγέλωτα.

ΚΕΦ.

tia, quam inprimis ſupercilio adducto et *alte ſublato*, vt Seneca loquitur de Conſt. Sap. 3. palam prae ſe ferebant. Itaque dicebantur ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς. v. Luc. Tim. p. 158. ἀνάγειν, ἐπαίρειν, ἀνασπᾷν, ὑπεραίρειν. vid. Bergler. ad Alciphr. p. 140. Hemſterh. ad Luc. T. I. p. 373. et ad Ariſtoph. Plut. 756. it. Abreſch. Lect. Ariſtaen. p. 336. Apud Nilum Aſcet. c. 8. ἤδη φαρισαϊκὴν ὀφρὺν ἀνεπλάσατο, poſſis induci, vt leg. putes ἀνεσπάσατο. Hinc et ſimpl. ὀφρὺς pro *faſtu* et *ſuperbia*. v. Lucian. epigr. p. 840. T. II. Arrian. I, 17. ποία οὖν ἐνθάδ'. ὀφρὺς τοῦ ἐξηγουμένου. cf. II, 8. p. 208. qui locus ex hoc ipſo, quem tractamus, videri poteſt adumbratus. Sic Lat. *ſupercilium* notum illud Iuuen. Sat. VI, 167. *ſi cum magnis virtutibus affers Grande ſupercilium.*

σὺ δὲ ὀφρύν μεν μὴ σχῆς) Reg. omittit μὲν, et mox εἰς ante ταύτην. vtrumque abſorptum a praec. voc. Haſn. et Nilus μὴ ἔχε, hic porro ἀπὸ τοῦ θεοῦ. mox ed. Salm. τὸ πρότερον.

hoc nobis ſupercilium? tu vero ſupercilium ne habeto; ſed quae tibi optima videntur, ita tene, tanquam qui a deo in hunc ordinem ſis collocatus. memento autem, ſi in iisdem permanſeris, eos, qui te antea deridebant, poſtea te admiraturos; at duplo maiori riſu te exceptum iri, ſi illis ſuccubueris.

CAP.

τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν τάξιν) Ed. Argent. MS. Hafn. Var. Harr. cum Paraphr. et Nilo, pro τάξιν habent χώραν, quod ab iſto, tanquam magis proprie dicto, loco expulſum videri poteſt. Sed promiſcue vtroque vtitur Arrianus perinde vt Xenophon et Thucydides in re militari. Sic I. c. 9: εἰ μέν με ὁ στρατηγὸς ὁ ὑμέτερος ἔταξεν εἴς τινα τάξιν, ὅτι ἔδει με τηρεῖν αὐτὴν, quod hic τάξιν, id mox χώραν vocat. cf. I, 16 extr. I, 13. I, 9. p. 55. II, 1. p. 175. III, 1. p. 149. Enchir. c. 24 extr. Etiam ſic Lat. *locus*. Seneca de conſt. ſap. c. 19 *aſſignatum a natura locum tueri*. Quod h. l. τάξις, id infra στάσις v. ad c. 29 extr.

θαυμάσονται) Sic ex ed. Salm. ſcribitur, accedente Simplicio, Paraphr. et noſtro Regio, cum Hafn. et Nilo; vulgo θαυμάσουσι. Hafn. et Nilus etiam ἐμμένῃς.

ἂν ἡττηθῇς αὐτῶν) gloſſa interlin. ἂν φροντίσῃς τῶν αὐτῶν ὕβρεων.

## ΚΕΦ. κγ'.

Ἐάν ποτέ σοι γένηται ἔξω στραφῆναι πρὸς τὸ βούλεσθαι ἀρέσαι τινὶ, ἴσθι, ὅτι ἀπώλεσας τὴν ἔνστασιν. ἀρκοῦ οὖν, ἐν παντὶ, τῷ εἶναι φιλόσοφος. εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει τῳ εἶναι, σεαυτῷ φαίνου, καὶ ἱκανὸς ἔσῃ.

ΚΕΦ.

προσλήψῃ καταγέλωτα) in ora ed. Salmant. προσοφλήσεις καταγέλωτα, haud dubie elegantius. v. Lambin. ad verba Horatii: *ventis debes ludibrium.* I, carm. 14, 15.

Cap. XXIII. ἔξω στραφῆναι) vti ſupra c. 10. ἐπιστρέφεσθαι ἐφ' ἑαυτὸν erat, *animum ab externis rebus auocatum, in ſe ipſum quaſi intendere*, ita h. l. ἔξω στρέφεσθαι eſt *ſe extra quaerere, res externas reſpicere, vulgi plauſus et voculas captare, aliis placere velle, cum intra conſcientiae ſuae limites continere ſe ſapiens debeat, eamque ampliſſimum virtuti ſuae theatrum proponere.* Paullo ante βούλεσθαι ed. Salmaſ. debetur, adde Hafn. et Nilum; vulgo a Wolf. inde βουληθῆναι, vti etiam in Regio legitur. In Argent. vero βουλεύσασθαι.

ἀπώλεσας τὴν ἔνστασιν). Quod h. l. ἔνστασις, id Arriano IV, 4. p. 590. προαίρεσις. v. ad c. 4. ἔνστασις eſt *inſtitutum vitae, non leuiter et temere ſuſceptum, ſed cum ratione, conſtans, firmum et perpetuum.* Arrian. III, c. 22. καὶ τὴν ἔνστασιν ταύτην n. δεῖ ἔχειν, *hoc vitae inſtitutum perſequi.*

## CAP. XXIII.

Si quando ad externa conuerti te acciderit, vt alicui placere velis, ſcito, te vitae inſtitutum perdidiſſe. quare in omnibus rebus illud tibi ſatis ſit, te eſſe philoſophum: quod ſi etiam alicui philoſophus eſſe videri velis, tibi ipſi videre, et ſatis erit.



*ſequi.* Apud Simplic. λύειν, διαλύειν, παραλύειν τὴν ἔνστασιν, *recedere ab inſtituto.* Apud Laert. VI, 103. Cyniſmum eſſe αἵρεσιν, οὐ, καθά φασί τινες, ἔνστασιν, h. *vitae inſtitutum*, quod eo pertinere arbitror, quod Cynicorum diſciplina in agendo potius, quam in praecipiendo continebatur; vnde nullam philoſophiae partem, praeter ethicam, probabant et colebant. Diogenes autem Laertius etiam in αἱρέσεως, ſectae philoſophicae, loco habendam putabat diſciplinam Cynicorum. Ceterum Wolfius hunc ſignificatum à pugilibus ductum exiſtimabat, qui *gradum tenere, gradu deiici,* dicuntur. Gloſſa interlin. τὴν γενναιότητα, non male interpretata vim vocabuli. Blancardus legebat στάσιν ex c. 48. cuius ſimilis vis et ſignificatus eſt. Mox ante δοκεῖν in Argent. Haſn. Nilo abeſt καί.

ἀρκοῦ — τῷ εἶναι.) Haſn. et Nilus τό. ſic tamen deb. ἀρκεῖ, vel ἀρκείτω. Sic ap. Xenoph. Mem. II, 1, 8. μὴ ἀρκεῖν τοῦτο legitur, vbi viri docti commodius legi exiſtimant τούτῳ. Iidem libri

## ΚΕΦ. κδ'.

1. Οὗτοί σε οἱ διαλογισμοὶ μὴ θλιβέτωσαν· ἄτιμος ἐγὼ βιώσομαι, καὶ οὐδεὶς οὐδαμοῦ. εἰ γὰρ ἀτιμία ἐστὶ κακὸν, οὐ δύνασαι ἐν κακῷ εἶναι δι' ἄλλον, οὐ μᾶλλον ἢ ἐν αἰσχρῷ. μή τι οὖν τὸ σὸν ἔργον ἐστὶ, τὸ ἀρχῆς τυχεῖν, ἢ παραληφθῆναι ἐφ' ἑστίασιν; οὐδαμῶς. πῶς οὖν ἔτι τοῦτ' ἔστιν ἀτιμία; πῶς δὲ οὐδεὶς οὐδαμοῦ ἔσῃ, ὃν ἐν μόνοις εἶναι τινα

libri etiam mox βούλει τὸ εἶναι, hoc ſenſu: *ſi cupis illud, quod ſis, in exiſtimatione eſſe.* Verius tamen corrupta eſſe dices.

ἱκανὸς ἔσῃ) *ſic ſatis magnus philoſophus eris.* Lucian DD. 10, 3. ἱκανὴ *ſatis, pulchra*; vel ſupplendo δοκεῖν σεαυτῷ φιλόσοφος, *et tibi quidem poteris videri philoſophus.* Sed conſtans eſt huius loci interpretatio, vt ſit dictum pro ἱκανὸν ἔσται ſc. σοι τοῦτο. Paraphr. Nilus et MS. Hafn. ἱκανόν ἐστι. et ſic Simplic. bis terue recitat p. 141. Sic dictum inf. c. 33. §. 3 ἂν οἷός τε ἦς [illegible] οἷόν τε ᾖ.

C. XXIV, 1. ἄτιμος ἐγὼ βιώσομαι) Regius cum Hafn. Paraphr. et Nilo, διαβιώσομαι, *vitam traducam, traham ignobilem*, quod praefero. Ed. Salm. ἄτιμος ἔσομαι. Paullo ante Nilus οὗτοί γε οἱ δ. μή σε θ.

καὶ οὐδεὶς οὐδαμοῦ.) Regius οὐδὲν οὐδαμοῦ. vtraque frequentata ratio; haec quidem etiam Luciano Reuiu. p. 404. ὡς τὸ μηδὲν ὄντων. Merc.

Cond.

## CAP. XXIV.

Hae te cogitationes ne adfligant, Ignobilis ego viuam, et nullius exiſtimationis vsquam. ſi enim ignobilitas malum eſt, non potes in malo eſſe per alium, non magis, quam in turpi. Nunquid ergo tuum eſt opus, magiſtratum conſequi? aut conuiuio accipi? Minime. Quomodo ergo etiam ignobilitas hoc cenſeri poteſt? quomodo 1.



etiam

Cond. p. 458. Bis Accuſ. p. 226. T. II. Sic et mox εἶναι, τινα, et ſup. c. 13. εἶναι τις, vbi tamen Paraphr. εἶναι τι. In quem modum etiam Lat. videris aliquis et aliquid. Apud Iuvenal. I, 73. *Si vis eſſe aliquis* — ante Lubinum *aliquid* legebatur. Sed et aliis locis Arrian. μηδεὶς, v. c. L. II, c. 1. δόξον δὲ μηδεὶς εἶναι. itaque teneamus receptam. Mox οὐ δύναμαι ἐν κ. Simplic. ed. Ven. 1528.

οὐ μᾶλλον ἢ ἐν αἰσχρῷ) οὐ in Berk. et ſeqq. edd. excidiſſe video; male factum. In Regio deſunt verba: δι' ἄλλον. Simplic. in h. l. interpretatione mire eſt impeditus, cum et formulae οὐ μᾶλλον ſignificatum male inuertat, et peiorem etiam emendationem proponat. Verum meminiſſe debebat, nihil κακὸν Stoicis eſſe, quod non αἰσχρὸν, et contra omne ἀγαθὸν καλὸν. v. Seneca de conſt. ſap. c. 5. Arrian. I, 24. ὅτι ὁ θάνατος οὐκ ἔστι κακὸν, οὐδὲ γὰρ αἰσχρόν.

μή

τινα δεῖ τοῖς ἐπί σοι, ἐν οἷς ἔξεστί σοι εἶναι
2. πλείστου ἀξίῳ; Ἀλλά σοι οἱ φίλοι ἀβοή-
θητοι ἔσονται. τί λέγεις τὸ ἀβοήθητοι; οὐχ
ἕξουσι παρά σου ἀργύριον, οὐδὲ πολίτας Ῥω-
μαίων αὐτοὺς ποιήσεις. τίς οὖν σοι εἶπεν,
ὅτι ταῦτα τῶν ἐφ' ἡμῖν ἐστιν, οὐχὶ δὲ ἀλ-
λότρια ἔργα; τίς δὲ δοῦναι δύναται ἑτέρῳ,
3. ἃ μὴ ἔχει αὐτός; κτῆσαι οὖν, φησὶν, ἵνα
καὶ ἡμεῖς ἔχωμεν. εἰ δύναμαι κτήσασθαι,
τηρῶν ἐμαυτὸν αἰδήμονα, καὶ πιστὸν, καὶ
μεγαλόφρονα· δεικνύετε τὴν ὁδὸν, καὶ κτή-
σομαι.

*μή τι οὖν τὸ σὸν ἔργον ἐστὶ*) Regius *μή τοι οὖν σόν*. Salm. ed. *μήτι ἔστιν οὖν σὸν ἔργον*. mox Arg. *τὸ ἐξαρχῆς*, vitioſe opinor. Eadem omittit *ἢ* poſt *τυχεῖν*.

*παραληφθῆναι ἐφ' ἑστίασιν*) Hafn. et Nilus *εἰς ἑστίασιν*, vt c. ſequ. *παραληφθῆναι εἰς συμβουλίαν*. Sed et ſic *παρακληθῆναι ἐφ' ἑστίασιν* c. ſequ. Simplicius auctiores videtur habuiſſe codices, nam locum ita recitat p. 146. *τὸ π. εἰς συμβουλὴν ἢ εἰς ἑστίασιν*. niſi forte ex ſeq. cap. animo eius alterum obuerſatum eſt. mox Hafn. cum Argent. *πῶς οὖν ἐπὶ τούτοις ἐστὶν ἀτιμία*, non male. Nilus, *ἐν τούτοις*.

*εἶναί τινα*) vltima vox e Salm. ed. exulat.

§. 2. *ἀλλά σοι οἱ Φ.*) Meibom. et Vpton. legere malint *ἀλλά μοι*, quod non neceſſe. v. paullo

poſt

etiam nullius exiſtimationis eris vsquam, quem in iis ſolis, quae in tua poteſtate ſunt, aliquem eſſe oportet; in quibus tibi quantivis eſſe pretii licet? At amici ſine auxilio 2. mihi relinquentur. Quid vocas, ſine auxilio? non argentum abs te habituri ſunt; nec eos in Romanam ciuitatem adſcribes. et quis tibi dixit, haec ex iis eſſe, quae in noſtra ſunt poteſtate, ac non potius aliena opera? quis autem alii dare poteſt, quae ipſe non habet? Compara igitur, inquit, 3. vt



poſt ad §. 3. mox Haſn. τί λέγεις τὸ ἀβοήθητον; nec hoc male. Regius omittit τό.

ἀργύριον) Haſn. cum Nilo κερμάτιον, οὐδὲ ἀργ. mox ἔργα poſt ἀλλότρια noli delere, quanquam et abeſt in Paraphr. v. ſup. c. 1. §. 1. Pro οὐχὶ δὲ Regius οὐ δὲ, et mox ἃ μὴ σχῇ αὐτός.

§. 3. κτῆσαι οὖν, φησιν) repoſui hoc ex ed. Salm. Haſn. et Regio vulgo φασί· ſed iſtud, vt Lat. *inquit*, omnium perſonarum et numerorum eſſe, notum eſt. monuerat iam Vptonus. Variat autem perſonam auctor in iis quae ſequuntur. nam adhuc philoſophus cum diſcipulo egerat. At εἰ δύναμαι etc. e diſcipuli perſona dicta habenda. Redit ad priorem rationem

σομαι. εἰ δ' ἐμὲ ἀξιοῦτε τἀγαθὰ τὰ ἐμαυτοῦ ἀπολέσαι, ἵν' ὑμεῖς τὰ μὴ ἀγαθὰ περιποιήσησθε· ὁρᾶτε ὑμεῖς, πῶς ἄνισοί ἐστε καὶ ἀγνώμονες. τί δὲ καὶ βούλεσθε μᾶλλον; ἀργύριον, ἢ φίλον πιστὸν καὶ αἰδήμονα; εἰς τοῦτο οὖν μοι μᾶλλον συλλαμβάνετε, καὶ μὴ, δι' ὧν ἀποβαλῶ αὐτὸ, 4. ταῦτά με πράττειν ἀξιοῦτε. ἀλλ' ἡ πατρὶς, ὅσον ἐπ' ἐμοί, φησιν, ἀβοήθητος ἔσται. πάλιν, ποίαν ταύτην βοήθειαν; στοὰς οὐχ ἕξει διά σε, οὔτε βαλανεῖα. καὶ τί τοῦτο; οὐδὲ

tionem §. 4. mox in Hafn. τηρῶν abeſt, et pro ἐμαυτὸν legit ἑαυτὸν, vt et Nilus.

δεικνύετε τὴν ὁδὸν) Ed. Salm. cum Simplic. p. 149. Hafn. et Regio δείκνυε. mox hic εἰ δέ με, Hafn. vero omittit τὰ ἐμαυτοῦ.

πῶς ἄνισοί ἐστε καὶ ἀγνώμονες) Ad ἄνισοι gloſſa interlin ἐπεὶ φιλότης ἰσότης. in hanc ſententiam etiam Simplic. p. 149. ἄνισοι μὲν, ὅτι καὶ ἄφιλοι· ἡ γὰρ φιλότης ἰσότης, ὡς ἔλεγον οἱ Πυθαγόρειοι. recte quidem haec; aliud tamen vſus et ratio loquendi voluit. ἄνισος eſt *iniuſtus, iniquus*, quia in *aequabilitate*, ſiue aequo iure omnis iuſtitia poſita eſt, vnde τὰ ἴσα ἔχειν pro δίκαια. Arrian. IV, 7. — ἄνισον, ὡς καὶ αὐτῷ τοῦ πλείονος περιποιητικὸν, *iniquum, tanquam qued in augenda re ſua occupatur*. cf. eund.

vt et nos habeamus. Si poſſim comparare, conſeruata verecundia, fide et magnanimitate: monſtrate viam, et comparabo. ſin id a me poſtuletis, vt meamet ego bona perdam, quo vos, quae bona non ſunt, acquiratis: videte vos ipſi, quomodo iniqui ſitis et deſipientes. vtrum autem mauultis? pecuniamne, an amicum fidum et verecundum? in hoc ergo potius mihi opitulamini; non autem ea, quibus perdam iſtud, me agere
poſtulate. At* patria, inquit, quantum in 4.



eund. IV, 13 pr. Videtur tamen vſus is voc. ἴσος, ἄνισος, non niſi ex latini ſermonis exemplo natus: in quo *aequus* et *iniquus* frequentatur. Hafn. cum Nilo pro ἄνισοι legit ἄδικοι, e gloſſa videlicet. ἀγνώμονες, *inſipientes*, reddunt, et ſic ipſe Simplic. p. 149. malim tamen ad rationem alterius vocabuli accommodate explicare: *iniuſtus*, *improbus*. Apud Lucian. Reuiv. p. 392 ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην. apud Xenoph. Mem. II, 8. ἀγνώμων κριτής. Coniungit iſta duo, ἄνισον καὶ ἄγνωμον, etiam Arrian. I, c. 11. p. 67. Porro ad ἀγνώμονες gloſſa interlin. ἀδιάκριτοι, quod actiue accipiendum eſſet, *male diiudicantes*.

οὐδὲ γὰρ ὑποδήματα ἔχει διὰ τὸν χαλκέα, οὐδ᾽ ὅπλα διὰ τὸν σκυτέα. ἱκανὸν δὲ, ἐὰν ἕκαστος ἐκπληρώσῃ τὸ ἑαυτοῦ ἔργον. εἰ δὲ ἄλλον τινὰ αὐτῇ κατεσκεύαζες πολίτην πιστὸν καὶ αἰδήμονα, οὐδὲν ἂν αὐτὴν ὠφελεῖς; ναί. οὐκοῦν οὐδέ συ αὐτὸς ἀνωφελὴς

ἂν

ταῦτά με πράττειν) Argent. ταῦτα ἐκεῖνα. Haſn. cum Nilo ἀποβάλλω αὐτὰ ταῦτα, ἐκεῖνά με. paullo ante μᾶλλον ante συλλαμβάνετε ex ed. Salm. acceſſit; agnoſcunt tamen etiam Regius, Argent. et inde Wolf. in var.

§. 4. ἀλλ᾽ ἡ πατρίς, φησιν) vltimum voc. in anterioribus edd. Salmaſianae poſt ἐπ᾽ ἐμοὶ reiectum. Porro ed. Salm. — ἀβοήθητος πάλιν. ποίαν τ. β. abeſt ἔσται etiam in Caſaub. Berk. et vulgg. aliis. Ad ſententiam cf. verba Fabricii, legati ad Pyrrhum, ap. Dionyſ. Exc. Legat. T. I. p. 713. et locum in fragm. Epictet. p. 768.

ἐπ᾽ ἐμοὶ — διά σε) v. paullo ante ad §. 3.

ποίαν τ. βοήθειαν) n. λέγεις. Argent. Nilus et Haſn. ποίαν καὶ ταύτην, et mox ἡ στοάς, Argent.

οὐδὲ γὰρ ὑποδήματα) Wolf. var. οὐδὲ καὶ γάρ. Non magis a philoſopho porticus et balnea poſtulare poſſit ciuitas, quam a ſutore arma, aut a fabro ferrario calceos. Proprium philoſophi munus eſto, ciues ad virtutem inſtituere, vti ſutoris conficere calceos, fabri arma. cf. Wolf. ad h. l. Ceterum haec verba in

libris

mea poteſtate ſitum eſt, auxilio carebit. Rurſus, quod tu iſtud vocas auxilium? porticus per te non habebit, nec balnea; et quid hoc ad te? neque enim calceos habet per fabrum ferrarium, neque arma per ſutorem. ſatis vero fuerit, ſuo quemque fungi munere. at, ſi

libris fere inuerſo ordine leguntur, vt et in Regio: ὑποδήματα ἐ. διὰ τὸν σκυτέα, οὐδ' ὅπλα διὰ τὸν χαλκέα, contra ſenſus rationem. Seruauit veram lectionem Simplic. et expreſſerat Salmaſ. viderat iam Wolfius.

ὠφελεῖς) corrupte Salm. ed. ὠφέλεις. Regius ὠφείλεις vulgo ὤφειλες. ὠφελεῖν τὴν πατρίδα, τοὺς φίλους, τὴν πόλιν, loquendi ratio Platoni, Xenophonti, v. c. Mem. Socr. *I*, *6*. 9. frequentatiſſima. Mox Hafn. οὐκοῦν οὐδεὶς ἑαυτὸν ἂν ὠφέλησεν ἄν, ἢ αὐτήν, vt quoque Nilus: niſi quod αὐτὸν, et ὠφέλησεν, ἢ αὐτή, corrupte.

§. 5 ἔξω, φησὶ, χώραν inuerſo ordine in aliis legitur; Salm. ed. etiam φ. χ. ἕξεις.

ἣν ἂν δύνῃ) n. χώραν ἔχειν. Gloſſa interlin. ἤγουν τὴν ὑπὸ φιλοσόφου, at hanc quidem deſignare Epictetus noluit.

φυλάττων ἅμα τὸν πιστὸν καὶ αἰδήμονα.) Facile aliquis leg. coniiciat τὸ πιστὸν καὶ αἰδῆμον, e vera graeci ſermonis ratione; et ſic Simplic. verba haec recitat p. 152. Sequitur quoque mox ταῦτα. Ego vero egregie etiam emendaſſe me putabam: φυλάττων ἅμα ἑαυτὸν πιστόν. ſic hoc cap. ſupra: τηρῶν ἐμαυτὸν πιστὸν καὶ αἰδήμονα.

5. ἂν εἴης αὐτῇ. τίνα οὖν, φησι, χώραν ἕξω ἐν τῇ πόλει; ἣν ἂν δύνῃ, φυλάττων ἅμα τὸν πιστὸν καὶ αἰδήμονα. εἰ δ' ἐκείνην ὠφελεῖν βουλόμενος, ἀποβαλεῖς ταῦτα· τί ὄφελος ἂν αὐτῇ γένοιο, ἀναιδὴς καὶ ἄπιστος ἀποτελεσθείς;

## ΚΕΦ. κε.

1. Προετιμήθη σου τὶς ἐν ἑστιάσει, ἢ ἐν προσαγορεύσει, ἢ ἐν τῷ παραληφθῆναι εἰς συμβουλίαν· εἰ μὲν ἀγαθὰ ταῦτά ἐστι, χαί-

ρειν

δήμονα. Nilus et Var. Harr. exhibebant σεαυτὸν πιστὸν, quod et Salm. MS. habuiſſe videtur, et expreſſum eſt in ed. Meibom. At MS. Hafn. ἐμαυτὸν. Enimuero vel hic locus adoleſcentibus exempli loco eſſe poteſt, quam caute et circumſpecte in emendandis eiusmodi contra morem vulgarem loquendi rationibus variandum ſit. Nihil quidem ſanius vulgata lectione. Eſt enim is loquendi modus familiaris Arriano, vt ex aliis locis appaet: L. III, 4. εἰ τὸν ἀπαθῆ τηρεῖς, εἰ τὸν ἀκατάπληκτον, εἰ τὸν κατεσταλμένον. quiuis alius dixiſſet τὸ ἀπαθὲς etc. II, 22. τοῦτο γάρ μοι συνοίσει τηρεῖν τὸν πιστὸν, τὸν αἰδήμονα, τὸν ἀνεκτικὸν, τὸν ἀπεκτικὸν, καὶ συνεργητικὸν, φυλάσσειν τὰς σχέσεις. cf. I, 28. p. 148. II, 4. p. 183. II, 10. p. 119. Tueri virum bonum, h. e. *viri boni nomen, locum.* ταῦτα autem pro τοῦτο, vt abſolute poſitum accipiatur.

ſi quem alium ei ciuem parares, fidum et verecundum, nihilne illam iuuares? Ita vero. Proinde ne tu quidem patriae fueris inutilis.
Quem locum igitur, inquit, in ciuitate tene- 5.
bo? Quemcunque poſſis, ſimul fidum te ac verecundum ſeruans. quod ſi, dum illi prodeſſe vis, haec perdas, quam illi vtilitatem afferes, qui impudens et infidus euaſeris?

## CAP. XXV.

Eſt tibi praelatus aliquis in conuiuio, aut 1.
ſalutatione, aut dandi conſilii officio. ſi quidem haec bona ſunt, gratulari debes illi,

τί ὄφελος ἂν αὐτῇ γ.) αὐτῇ abeſt a Salm. Hafn. τί τὸ ὄφελος ἂν αὕτη γένοιτο, forte vt intelligatur χώρα, ſed reliqua impediunt: neque etiamſi αὐτῇ ſcribas, vulgatae praeferam. Nilus τί τὸ ὄ. ἂν αὐτῇ γένοιτο. Vterque etiam ἀποβάλλω. mox Argent. cum MS. Gerdeſ. ἀποτελεῖσθαι.

C. XXV. § 1. Perſequitur huius capitis argumentum Seneca de conſt. ſap. c. 10 ſqq.

προετιμήθη) vel προυτιμήθη. mox Paraphr. εἰς ἑστίασιν.

ἐν προσαγορεύσει) ſiue ſollenni illa, quae mane fiebat, cum ad potentum fores venirent, v. Lucian. pro Lapſ. int. ſalut. Caſaub. ad Suet. Galb. c. 4. ſiue quacunque alia ſalutatione.

ρειν σε δεῖ, ὅτι ἔτυχεν αὐτῶν ἐκεῖνος· εἰ δὲ κακὰ, μὴ ἄχθου, ὅτι σὺ αὐτῶν οὐκ ἔτυχες· μέμνησο δὲ, ὅτι οὐ δύνασαι, μὴ ταὐτὰ ποιῶν πρὸς τὸ τυγχάνειν τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, τῶν
2. ἴσων ἀξιοῦσθαι. πῶς γὰρ ἴσον ἔχειν δύναται ὁ μὴ φοιτῶν ἐπὶ θύρας τινὸς τῷ φοιτῶντι; ὁ μὴ παραπέμπων, τῷ παραπέμποντι; ὁ μὴ ἐπαινῶν, τῷ ἐπαινοῦντι; ἄδικος οὖν ἔσῃ καὶ ἄπληστος, εἰ, μὴ προέμενος ταῦτα, ἀνθ' ὧν ἐκεῖνα πιπράσκεται, προῖκα
3. αὐτὰ βουλήσῃ λαμβάνειν. ἀλλὰ πόσου πιπράσκονται θρίδακες; ὀβολοῦ, ἂν οὕτω

τύχῃ.

εἰς συμβουλίαν.) Hafn. cum Paraphr. et Nilo συμβούλιον. Var. Harriſ. συμβουλὴν, vt et Salmaſ. MS. habuiſſe videtur. mox ed. Salm. ἔτυχεν αὐτὸς ἐκείνων, male et contra Simplicii auctoritatem p. 156. porro Hafn. et Nilus, ὅτι σὺ μὴ ἔτυχες, omiſſo αὐτῶν, non male, et διότι σὺ οὐ δύνασαι.

τῶν ἴσων ἀξιοῦσθαι) addunt Salm. et hinc aliae ἐκείνων τῶν ἴσων· verum tunc diſtingui debebat: πρὸς τὸ τ. τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἐκείνων, τ. aut legi neceſſe foret ἐκείνοις τῶν ἴσων, eadem, cum illis, ſ. atque illi; vti Paraphr. τῶν ἴσων τοῖς ποιοῦσιν.

illi, cui ea contigerint: ſin mala, non doleas, te illa non adeptum. memento autem, haud poſſe te, non eadem facientem ad conſequenda illa, quae in noſtra poteſtate non ſunt, aequalia mereri. quomodo vero tan- 2.
tumdem habere poteſt, qui fores alicuius non frequentat, quantum, qui frequentat? qui non deducit, quantum, qui deducit? qui non laudat, quantum, qui laudat? iniuſtus igitur eris, et inexplebilis, ſi, non numerato eo pretio, quo illa vaeneunt, gratis illa accipere velis. At quanti vaeneunt lactucae? 3.
Obolo

§. 2. *πῶς γὰρ ἴσον ἔχειν δύναται*) Omittunt *ἔχειν* Gerdeſ. Paraphr. et Wolf. qui in marg. habet.

*παραπέμπων τῷ παραπέμποντι*) ed. Salm. *συμπέμπων* et *συμπέμποντι*, male. *παραπέμπειν* et *προπέμπειν* idem quod Lat. *deducere, proſequi honoris cauſſa.*

*εἰ μὴ προέμενος ταῦτα, ἀνθ' ὧν*) vox *ταῦτα* parum commoda, et quae melius abeſſet e ratione ſermonis. Abeſſe quoque video in Paraphr. Sed et infra *τὸ μὴ ἐπαινέσαι τοῦτον, ὃν οὐκ ἤθελες.* Eadem cum Argent. *προέμενος*, vulgo *προϊέμενος*.

§. 3. *προέμενος τὸν ὀβολὸν*) ita h. l. et proxime, omnes praeſtantiores cum Regio, non *προϊέμενος*,

τύχῃ. ἂν οὖν τις προέμενος τὸν ὀβολὸν, λάβῃ θρίδακας, σὺ δὲ, μὴ προέμενος, μὴ λάβῃς· μὴ οἴου ἔλαττον ἔχειν τοῦ λαβόντος. ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἔχει θρίδακας, οὕτω σὺ τὸν ὀβολὸν, ὃν

4 οὐκ ἔδωκας. τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον κἀνταῦθα. οὐ παρεκλήθης ἐφ' ἑστίασίν τινος; οὐ γὰρ ἔδωκας τῷ καλοῦντι, πόσου πωλεῖται τὸ δεῖπνον. ἐπαίνου δ' αὐτὸ πωλεῖ. θεραπείας πωλεῖ. δὸς οὖν τὸ διαφέρον, εἴ σοι λυσιτελεῖ, ὅσου πωλεῖται. εἰ δὲ κἀκεῖνα θέλεις μὴ προΐεσθαι, καὶ ταῦτα λαμβάνειν, ἄπλη-

στος

νος. Regius etiam τῶν ὀβολῶν. ferrem, ſi τοῦ ὀβολοῦ· cum genitiuo etiam Paraphr. — πρόοιτο αὐτοῦ. Idem Regius λάβοι et λάβοις, minus bene poſt ἄν.

οὕτω σὺ τὸν ὀβολὸν, ὃν οὐκ ἔδωκας) Ita primum Salm. accedente Nilo, Haſn. Gerdeſ. qui omittit τὸν, et Paraphr. quae addit καὶ poſt οὕτω. Superiores edd. Argent. Wolf. habebant οὕτω σὺ ὀβολὸν οὐκ ἔδωκας, vt et Regius exhibet, et Mediceus Paraphraſtes, a quo Gronov. in errorem inductus fuit.

τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἐνταῦθα) Regius τὸν α. οὖν τ. κἀνταῦθα. Nilus et Haſn. οὕτω καὶ ἐνταῦθα.

Obolo fortaſſe. Si quis igitur, dato obolo, lactucas acceperit; tu autem, pretio non numerato, non acceperis; haud, minus eo, qui accepit, te habere, putes: vt enim ille lactucas habet, ſic tu obolum, quem non dediſti. Ad eundem modum et hic ſe res habet. ad 4. conuiuium alicuius non es vocatus; neque enim dediſti, quanti coena vaenit: atqui laude eam vendit, obſequio vendit. da igitur pretium, ſi e re tua eſt, quanti vaenit. quod ſi nec illa vis praeſtare, et haec accipere,

§. 4. παρεκλήθης ἐφ' ἑστίασιν) ed. Salm. προσεκλήθης, vnde male recepere Batauae edd. Paraphr. εἰς ἑστίασιν. v. ſup. ad c. 24.

ὅσου πωλεῖται) Salm. ed. et hinc aliae πόσου πωλεῖ, quod praeferrem, ſi liceret. quod nos dedimus, agnoſcit ed. Ven. Simplicii. πωλεῖ etiam Medic. in Paraphr. in qua lege paullo ante τῷ καλοῦντι pro πωλοῦντι. Mox Hafn. et Nilus, ἐπκίνου δὲ αὐτοῦ πωλεῖ, non male. ab Hafn. porro θεραπείας πωλεῖ abeſt; contra in Paraphr. additur κολακείας.

εἴ σοι λυσιτελεῖ.) Argent. εἴτι. ed. Salm. εἴ ποι. Hafn. et Nilus vero εἴ σοι λυσιτελές. Pro ὅσου πωλεῖται, quod et Regius tuetur, ed. Salm. τὸ πωλούμενον. Paullo ante Nilus, Hafn. Gerdeſ. Var. Harr. τὸ διάφορον, non τὸ διαφέρον, nil refert.

5. στος εἶ, καὶ ἀβέλτερος. οὐδὲν οὖν ἔχεις ἀντὶ τοῦ δείπνου; ἔχεις μὲν οὖν τὸ μὴ ἐπαινέσαι τοῦτον, ὃν οὐκ ἤθελες· τὸ μὴ ἀνασχέσθαι αὐτοῦ ἐπὶ τῆς εἰσόδου.

## ΚΕΦ. κϛ΄.

Τὸ βούλημα τῆς Φύσεως καταμαθεῖν ἐστιν, ἐξ ὧν οὐ διαφερόμεθα πρὸς ἀλλήλους· οἷον, ὅταν τοῦ ἄλλου παιδάριον κατεάξῃ τὸ ποτή-

μὴ προΐεσθαι) Hafn. et Paraphr. προέσθαι, vt ſupra. mox ed. Salm. κἀκεῖνα λαμβάνειν, et, ἄπληστος καὶ ἀβ. ἔσῃ. Abeſt εἶ etiam in Regio.

§. 5. οὐδὲν οὖν ἔχεις) Vptonus malit ἔχω, me inuito. mox μὲν οὖν poſt ἔχεις abſunt in Nilo et Hafn. Porro Regius ἀπὸ τοῦ δείπνου, vt et Paraphr. ſed et hic Mediceus ἀντὶ.

τὸ μὴ ἀνασχέσθαι αὐτοῦ ἐπὶ τῆς εἰσόδου) verba haec abſunt a Regio, a Simplicio ed. Ven. et ab ed. Salmaſ. et, mea quidem ſententia, recte; acceſſiſſe enim videntur e margine, cum quis aliud exemplum commodi, coenae vice, oblati, adſcripſiſſet. multo magis etiam hoc apparet e Paraphraſte, qui his multa praeterea alia adtexit; e quibus Mer. Caſaub. reponebat: τὸ μὴ ἀ. αὐτοῦ ἐπὶ τοῖς, οἷς ἥδεται. Nec tamen recens eſt illatum gloſſema, cum et Simplicius in ſuo habuerit; ſed is exhibet τὸ μὴ ἀ. αὐτοῦ τῶν ἐπὶ τῆς εἰσόδου. vt ſint οἱ ἐπὶ τῆς εἰσόδου ſerui atrienſes, quorum inſolentiam erga eos, qui ad dominum ſalutandum veni-

pere, inexplebilis es et ſtolidus. nihil igitur 5.
coenae vice habes? immo habes; quod non laudaris, quem nolebas; quod in ingreſſu eius inſolentiam non toleraris.

## CAP. XXVI.

Naturae conſilium ex iis rebus, de quibus nulla inter nos controuerſia eſt, cognoſci poteſt; exempli gratia: ſi alterius

 puer

veniunt, quis ignorat? v. Lucian. Nigr. c. 22. Necyom. c. 12 Merc. Cond. 10. Seneca de conſt. ſap. c. 14. 15. et inf. c. 33. §. 13. Ita dure dicta: οἱ αὐτοῦ, et ἀνασχέσθαι τῶν ἐ. τ. ελ. Simplicii tamen lectionem ſequuntur ed. Ven. 1528. Nilus, Var. Harriſ. et Hafn. niſi quod hic ἀνέχεσθαι offert. In Nilo verſum: *eundemque non toleraſti ob ea, quae quaſi pro tributo requirebat.* Cl. Harriſius interpretari conabatur: *quod non toleraris ſeruorum eius inſolentiam, qui ad fores aſtant.* Et forte hoc dicere voluit is, qui haec adſcripſit; niſi quod exciderunt quaedam. Αὐτοῦ pro *domino* dictum ſollenni more, notat Vpton. quam tamen obſeruationem tantum iis in locis afferri velim, vbi aliqua ad dignitatem heri relatio et reſpectus eſt. h. l. enim αὐτὸς eſt ἐκεῖνος, ὃν οὐκ ἤθελες ἐπαινέσαι, n. *potentum et diuitum aliquis.*

C. XXVI. τὸ βούλημα τῆς φύσεως) h. quomodo, ſi naturae paremus, comparati eſſe debemus in

malis

ποτήριον, πρόχειρόν ἐστιν εὐθὺς λέγειν· ὅτι τῶν γινομένων ἐστίν. ἴσθι οὖν, ὅτι, ὅταν καὶ τὸ σὸν κατεαγῇ, τοιοῦτον εἶναί σε δεῖ, ὁποῖον, ὅτε καὶ τὸ τοῦ ἄλλου κατεάγη. οὕτω μετατίθει καὶ ἐπὶ τὰ μείζονα. τέκνον ἄλλου τέθνηκεν, ἢ γυνή; οὐδείς ἐστιν, ὃς οὐκ ἂν εἴποι, ὅτι ἀνθρώπινον. ἀλλά, ὅταν τὸ αὐτοῦ τινος ἀποθάνῃ, εὐθύς· οἴμοι, τάλας ἐγώ. ἐχρῆν δὲ μεμνῆσθαι, τί πάσχομεν, περὶ ἄλλων αὐτὸ ἀκούσαντες.

ΚΕΦ.

malis externis. Arrian. I, 17. οὐ παρακολουθῶ τῷ βουλήματι τῆς φύσεως. cf. Laert. VII, 88.

ἐξ ὧν οὐ διαφερόμεθα πρὸς ἀλλήλους) int. communes hominum de rerum natura notiones, κοιναὶ ἔννοιαι vel προλήψεις, (vtroque vocabulo vtuntur Stoici) in quibus *conuenimus omnes*, v. c. bis duo eſſe quatuor, bonum eſſe vtile etc. de quibus pluribus locis Arrianus, et toto cap. 22. lib. I. agit. cf. Diog. Laert. VII, 54. Ita etiam Simplic. exponit. Ad διαφερόμεθα gloſſa interlin. eſt διαμαχόμεθα. Argent. legit, πρὸς ἀλλήλοις, verum ſic malim abeſſe praepoſitionem. Mer. Caſaub. illa, πρὸς ἀλλήλους adſuta eſſe contendit ab aliquo, qui non viderat "ἐξ ὧν οὐ διαφ. eſſe: *erga quae indifferenter habemus.*

ὅταν ἄλλου παιδάριον) Ven. 1535. Argent. Wolf cum vulgg. ὅταν τοῦ γείτονος ἄλλο π. Ed. Salm. et hinc aliae, etiam Vpton. ὅταν τοῦ γείτονος παιδ. κ. τὸ ποτήριον, ἢ ἄλλο τι, vt et

MS.

puer poculum fregerit, promtum ſtatim eſt dicere, Ex iis hoc eſt, quae fiunt. ſcito igitur, quum et tuum fractum fuerit, talem te eſſe oportere, qualis eras, quum alterius frangeretur. Sic illa ad maiora transfer. alterius obiit filius aut vxor; nemo eſt, quin dicat, Humanum eſt. at cum ſuus cuiusque obiit, ſtatim, Hei mihi! me miſerum! meminiſſe autem oportebat, quomodo affecti ſimus, quum de aliis idem audimus.



MS. Gerdeſ. exhibet, ſatis concinne. At Regius ὅταν γείτονος ἄλλου παιδάριον, vnde non magna ſagacitate opus eſt, vt aſſequare, alterum ex gloſſemate eſſe; et eſſe puto voc. γείτονος, quo exponi debebat ἄλλου, quanquam nimis anguſte; ita mox: τέκνον ἄλλου τέθνηκεν. Confirmauit meam ſuſpicionem Hafn. Paraphr. et Simplic. p. 160. qui ita, vt nos poſuimus, exhibent; Nilus, ὅταν ἄλλο π. mox Ven. 1528. Salm. ed. et ipſe Simplicius cum Regio κατάξῃ et καταγῇ, quam tamen formam nusquam reperi.

πρόχειρόν ἐστιν εὐθὺς λέγειν, ὅτι τῶν γ.) Nilus, Hafn. cum Paraphr. πρόχειρον εὐθὺς, ὅτι τῶν γ. quae genuina eſſe Epicteti ratio videtur. ſup. c. 4. πρόχειρον ἔσται, ὅτι οὐ etc. Sed tamen et c. 16 καὶ λέγειν ἔστω πρόχειρον, ὅτι. mox Hafn. et Nilus, ὅτι, κἂν τὸ σόν.

ὁποῖον,

## ΚΕΦ. κζʹ.

Ὥσπερ σκοπὸς πρὸς τὸ ἀποτυχεῖν οὐ τίθεται· οὕτως οὐδὲ κακοῦ φύσις ἐν κόσμῳ γίνεται.

## ΚΕΦ. κηʹ.

Εἰ μὲν τὸ σῶμά σου ἐπέτρεπέ τις τῷ ἀπαντήσαντι· ἠγανάκτεις ἄν. ὅτι δὲ σὺ τὴν γνώμην τὴν σεαυτοῦ ἐπιτρέπεις τῷ τυχόντι, ἵνα,

ὁποῖον, ὅτε — κατεάγῃ) ed. Salm. et Regius, cum Var. Harr. ὁποῖον, ὅταν. ita ſcribendum eſſet κατεαγῇ. Ὁποῖον vero dictum pro ὁποῖος ἧς.

ὃς οὐκ ἂν εἴποι, ὅτι) Hafn. ὅστις et διότι, cum Nilo, mox Regius ἀποθάνοι, male, poſt ὅταν.

οἴμοι, τάλας ἐγώ) ed. Salm. addit βοᾷ, Hafn. et Nilus, οἴμοι, καὶ, τάλας ἐγώ. non male. Iidem περὶ ἄλλων ὡς αὐτὸ, adhaeſit ὡς ex vlt. praec. At Meibom. ὡσαύτως legit.

C. XXVII. πρὸς τὸ ἀποτυχεῖν) Paraphr. cum Hafn. ἀποτυγχάνειν. hic etiam mox κακῷ, male.

οὕτως οὐδὲ κακοῦ φύσις ἐν κ. γίνεται) Supple πρὸς τὸ ἀποτυχεῖν. φύσις κακοῦ eſt ipſum κακὸν h. *aduerſa fortuna*, *caſus*, non vero, *peccatum* et *vitium*. Senſus vero, mea quidem ſententia: *malum in mundo non ita exiſtere, vt quis plane immunis et intactus eo eſſe poſſit, aut poſtulare debeat, vt ſibi, cum homo ſit, nihil humani*, h. *nihil aduerſi, vnquam eueniat*. Parum εὐστόχως in h. l. verſatur Simplicius; qui, cum ſane nil haberet, quod diceret, philoſophorum,

## CAP. XXVII.

Quemadmodum aberrandi cauſſa ſcopus non ponitur: ſic nec mali natura in mundo exiſtit.

## CAP. XXVIII.

Si quidem corpus tuum aliquis obuio cuique permitteret, indignareris; at, quod mentem tuam cuiuis permittis, vt, cum con-

F 4

rum, qui premi ſe ſentiunt, more, in locum communem de origine mali excurrit, inde ad locum Epicteti reditu facto interpretationem apponit, quae ſententiam habet Stoicorum placitis egregie conſentaneam. Ait enim ſyllogiſmum ineſſe: *εἰ τὸ προηγουμένως κατὰ φύσιν ἐν τῷ κόσμῳ γινόμενον οὐκ ἐστὶν ἀποτυχία σκοποῦ, τὸ δὲ κακὸν ἀποτυχία σκοποῦ ἐστι· δῆλον ὅτι τὸ κακὸν οὐ γίνεται προηγουμένως ἐν τῷ κόσμῳ.* Praeclare ſe habere hanc argumentationem non nego: ſed an ea Epicteti verbis comprehendatur, id videndum. Ad Simplicii mentem deberent illa ſic ſe habere: *τὸ κακόν ἐστιν ἀποτυχία σκοποῦ· τὸ δὲ προηγουμένως κατὰ φύσιν ἐν τῷ κόσμῳ γινόμενον οὐκ ἐστὶν ἀποτυχία σκοποῦ· συμπεραίνεται οὖν, ὅτι τὸ κακὸν οὐ γίνεται προηγουμένως ἐν τῷ κόσμῳ.* Pro eo igitur quod eſſe debebat: *a ſcopo natura non aberrat*, poſuiſſet Epictetus: *ſcopus non ponitur ad aberrandum.*

C. XXVIII. *εἰ μὲν τὸ σῶμά σου ἐπέτρεπέ τις τῷ ἀπαντήσαντι*) vt facit, qui proſcribit aliquem, aut domi-

ἵνα, ἐὰν λοιδορήσηταί σοι, ταραχθῇ ἐκείνη καὶ συγχυθῇ, οὐκ αἰσχύνῃ τούτου ἕνεκα;

ΚΕΦ. κθ'.

1\. ΕΦ' ἑκάστου ἔργου σκόπει τὰ καθηγούμενα καὶ τὰ ἀκόλουθα αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἔρχου ἐπ' αὐτό. εἰ δὲ μή, τὴν μὲν πρώτην προθύμως ἥξεις, μηδὲν τῶν ἑξῆς ἐντεθυμημέ-

dominus, qui ſeruum verberibus et contumeliae aliorum exponit etc. Similis inductio videri poteſt apud Senecam de brev. vit. c. 3. Porro ed. Wolf. quae tamen alterum ex Argent. in margine habet, Ven. 1535. Salm. et Var. Harr. ὑπαντήσαντι, et Simplic. in expoſitione ὑπαντῶντι· quae variatio ſollennis. Simplicii ed. Ven. τῷ ἀπαιτήσαντι. Politianus vertit: *imperium habenti;* legit itaque in ſuo ὑπατεύσαντι.

ὅτι δὲ σὺ) pendet ab αἰσχύνῃ, ne forte legendum exiſtimes, ὅτε, quod tamen Argent. exhibet.

τῷ τυχόντι) gloſſa interlin. τῷ φαύλῳ, ſed h. l. eſt potius, *cuiuis primum obuio, quisquis ille fuerit.* mox Nilus et Hafn. λοιδορῆται.

οὐκ αἰσχύνῃ τούτου ἕνεκα) haec primus Caſaub. connexuit, et ſenſu, et Simplicii Arrianique auctoritate monitus; addi iam poteſt Hafn. MS. et Nilus. Vulgo, etiam in Regio, τούτου ἕνεκα coniungitur cum ſeqq. ἐφ' ἑκάστου ἔ. et caput continuatur.

conuitiatur tibi, haec turbetur ac confundatur, non te hac de cauſſa pudet?

## CAP. XXIX.

Cuiusque operis antecedentia ſpecta et conſequentia, et ſic illud aggredere. alioqui alacriter primum accedes, nihil de iis, quae conſequentur, cogitans; poſtea vero, vbi 1.



C. XXIX. Ante omnia tenendum, totum hoc caput ex Arriani Commentar. lib. III, 15. ad verbum translatum eſſe, neque a Simplicio, nec a Paraphraſte, agnoſci; deeſſe quoque in vet. cod. Salmaſii et Harriſii Var. Lect. Regius cum Ven. 1528. partem tantum ſeruavit, ab initio vsque ad verba: θέλουσι καὶ αὐτοὶ φιλοσοφεῖν.

§. 1. ἑκάστου ἔργου σ.) Salm. et hinc aliae ed. ἐφ' ἑκάστου ἔ. Ea particula videtur cauſſa fuiſſe, vt mox adderent αὐτοῦ poſt ἀκόλουθα· quod tamen melius abeſſet, et abeſt in Arriano l. l. nec non in Argent. vti et paullo poſt ſimpliciter: ἀλλὰ καὶ τὰ ἀκόλουθα. Niſi cum Regio legere malis τὰ ἀκόλουθα αὐτῷ.

τὴν μὲν πρώτην) n. ὥραν, *primo acceſſu, principio.* Occurrit quoque apud Xenoph. Mem. III, 6. 10. mox ἥξεις ipſe tuetur Arrianus. Lugd. 1651. et Berkel. ἐφήξεις, Argent. ἄρξεις, ἅτε μηδέν· Ἅτε etiam in Nilo, Hafn. et in ipſo Arriano legitur.

μένος· ὕστερον δὲ, ἀναφανέντων τινῶν αἰ-
2. σχρῶν, αἰσχυνθήσῃ. Θέλεις Ὀλύμπια νικῆσαι; κἀγὼ, νὴ τοὺς θεούς. κομψὸν γάρ ἐστιν. ἀλλὰ σκόπει καὶ τὰ καθηγούμενα, καὶ τὰ ἀκόλουθα· καὶ οὕτως ἅπτου τοῦ ἔργου. δεῖ σ' εὐτακτεῖν, ἀναγκοτροφεῖν, ἀπέχεσθαι

ἀναφανέντων τινῶν αἰσχρῶν, αἰσχυνθήσῃ) *pudore confunderis*. Sed quae ſubnaſci poſſunt, non tam res turpes et inhoneſtae, τὰ αἰσχρὰ, quam potius res difficiles, ſalebroſae ſunt, δυσκατόρθωτα, δυσχερῆ, hae faciunt, vt temerarii coepti poeniteat. Itaque locum laborare facile intelligas. Reſtituendus ille ſcilicet ex Arriano, in quo legitur: ἀναφ. τινῶν, αἰσχρῶς ἀποστήσῃ. vltima vox etiam in Argent. Hafn. et in Nilo conſpicitur. Veroſimile itaque vulgatam lectionem ex interpretatione ortam eſſe; cum quis ad exponendum τινῶν adpinxiſſet αἰσχρῶν, hoc poſtea loco pepulit τὸ αἰσχρῶς· et tum αἰσχυνθήσῃ, quod gloſſema erat τοῦ αἰσχρῶς ἀποστήσῃ, repoſitum. Regius. inuerſe αἰσχρῶν τινων. Wolf. coniiciebat τινῶν δυσχερῶν. nec hoc male.

§. 2. θέλεις Ὀλύμπια νικῆσαι) h. κατὰ τὰ Ὀλυμπιακὰ ἀγωνίσματα. Sup. 19, 1. ἀγῶνα, ὃν — νικῆσαι. Minus docte gloſſ. interl. τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγωνιζομένους. Nilus cum Hafn. Ὀλύμπιον, ſupple ἀγῶνα. Porro Ven. 1528. et Salm. μέλει σοι Ὀ. ν. Arrianus vero: θέλω Ὀ. ν. quod tamen nolim,

cum

turpia quaedam apparuerint, pudore confunderis. Vis Olympia vincere? Ego vero, 2. per deos! quippe praeclarum eſt. Sed conſidera antecedentia et conſequentia; et ſic opus aggredere. oportet te ordine omnia agere, coactum edere, abſtinere cupediis, ex

cum Vptono, in hoc enchiridii loco reponere, nam et recte alterum ex philoſophi perſona pronuntiatur, et ſubiicitur reſponſio: κᾀγὼ, νὴ τοὺς θεοὺς, quae in Arriano non eſt. Porro Nilus, Regius, Hafn. cum Ven. et Salm. νὴ τὸν θεὸν, variatione ſollenni. Mox κομψὸν gloſſa interlin. exponit μεγαλοπρεπὲς ἢ ἔνδοξον.

σκόπει καὶ τὰ κ.) καὶ ab Salm. ed. et Hafn. ipſo quoque Arriano abeſt; hic praeterea addit: τὰ καθηγούμενα αὐτοῦ, et poſt οὕτως, ἄν σοι λυσιτελῇ, vt c. 25.

ἅπτου τοῦ ἔργου) Ita ed. Salm. Nilus, Hafn. Regius, et ipſe Arrianus; vulgo a Wolf. inde, qui tamen ex Ven. 1528. et Argent. alterum in margine habet, τῶν ἔργων, vti etiam eſt in Ven. 1535: et MS. Gerdeſ. mox poſt δεῖ pronomen abeſt in Regio, Hafn. et Nilo.

εὐτακτεῖν) v. Xenoph. Mem. III, 5. 18. diſciplinae ſeueritatem omnino reſpicit et parendi neceſſitatem. Vnde Arrian. III, 24. p. 509. hoc vnum ſapiens curat, πῶς τὴν αὐτοῦ χώραν ἐκπληρώσῃ εὐτάκτως καὶ εὐπειθῶς τῷ θεῷ. Itaque et h. l. accipio: *parendum eſſe.* Contra

ἀτακτεῖν,

χεσθαι πεμμάτων, γυμνάζεσθαι πρὸς ἀνάγκην, ἐν ὥρᾳ τεταγμένῃ, ἐν καύματι, ἐν ψύχει, μὴ ψυχρὸν πίνειν, μὴ οἶνον, ὡς ἔτυχεν· ἁπλῶς, ὡς ἰατρῷ παραδεδωκέναι σεαυτὸν τῷ ἐπιστάτῃ. εἶτα εἰς τὸν ἀγῶνα παρέρχεσθαι· ἔστι δὲ ὅτε χεῖρα ἐκβαλεῖν, σφυρὸν

ἀτακτεῖν, officio ſuo deeſſe, v. c. Xenoph. Cyrop. VIII, 1, 8.

ἀναγκοτροφεῖν) ita omnes ſcripti et editi, praeter Meibom. et Vpton. in quibus ἀναγκοφαγεῖν, ex Arriano videlicet, receptum. Eſt vero *horis diei certis, ex praeſcripto, et certis cibis, ſaepe vltra ſatietatem, veſci*; quod cogebantur facere athletae colligendi roboris cauſſa. Galenus *Protrept. ad artes* ab aliis iam laudatus, c. 11. οἱ ἀθλητικοὶ τροφὰς προσφέρονται, σὺν ἀνάγκῃ πολλάκις, ἄχρι μέσων νυκτῶν ἐκτείνοντες τὴν ἐδωδὴν, et inf. πρὸς ἀνάγκην ἐσθίειν. De ſagina hac Athletarum v. Mercurial. de re gymnaſt. I, 13. Faber Agoniſt. II, 7. et quos laudant Intpp ad Heſych. voc. ἀναγκοφαγεῖν. Mox ἐν ante ὥρᾳ abſorptum in Arriano.

μὴ ψυχρὸν πίνειν) Mirum videri poteſt, cur frigida interdictum fuerit athletis, quae tamen ad corpus roborandum efficaciſſima a medicis proditur. Nolo iam excurrere in Hippocratis libellum de liquidorum vſu. Sufficit hic potiones arte frigefactas intelligi, qualis decocta Neronis ac ſimiles aliae. Nec vero altera ex parte calidam athletis praebitam

ex neceſſitate exerceri, conſtituta hora, in aeſtu, in frigore, frigidam non bibere, non vinum, vt libuerit; ad ſummam, magiſtro, tanquam medico, te ipſum tradere oportet; deinde in certamen prodire; aliquando vero manum laxare, diſtorquere malleolum, multum

tam fuiſſe neceſſe eſt, quibus corporum robur frangi debuiſſe quis non videt? Sed vſos eos credere licet aqua temperata et in neutram partem notabili.

ὡς ἔτυχεν) *temere, vt fors ferat.* gloſſa interlin. ἀπεριέργως, ἤγουν ἀπολυπραγμονήτως. Lucian. T. I. p. 633. τὰ πράγματα οὐχ, ὡς ἔτυχε, συντακτέον. Melius Arrianus, ὅτ' ἔτυχεν π. πίνειν, *cum appoſitum, propinatum tibi fuerit.* Meminerint adoleſcentes h. l. illud Horatii: *Qui cupit optatam curſu* etc. et Paullinum: πᾶς δὲ ὁ ἀγωνιζόμενος πάντα ἐγκρατεύεται.

ὡς ἰατρῷ — τῷ ἐπιστάτῃ) hunc non eum, qui alias *gymnaſiarcha*, (v. Perizon. ad Aelian. II, 6.) vti perſuadet ſibi Faber *Agoniſt.* II, 5. libro variae et exquiſitae, ſed indigeſtae et inconditae eruditionis, πάντα γὰρ κυκεών, ſed eundem cum *gymnaſta, paedotriba,* ſiue *alipta* eſſe, vel ex h. l. apparet, h. e. *praefectum et magiſtrum certantium et exercentium ſe in gymnaſio.* Hi homines, praeterquam quod vngebant fricabantque athletas, profitebantur artem aliquam comparandi corporibus non bonam habitudinem tantum, et robur, ſed etiam

ῥὸν στρέψαι, πολλὴν ἁφὴν καταπιεῖν, ἔσθ' ὅτε καὶ μαστιγωθῆναι, καὶ μετὰ ταῦτα
3. πάντα νικηθῆναι. ταῦτα ἐπισκεψάμενος,
ἐὰν

etiam colorem nitoremque, morbos vero, in quos e nimia ſagina procliue eſt corpus, arcendi aut curandi; itaque praeſcribebant certam aliquam diaetam, valde reprehenſam Galeno in Protrept. ad artes c. 9. 10. ſqq. cuius etiam libellus: πότερον ἰατρικῆς ἢ γυμναστικῆς ἐστι τὸ ὑγιεινόν, T. VI. ed. Charter.

εἶτα εἰς τὸν ἀγῶνα παρέρχεσθαι) haec depravata eſſe, nemo ſuſpicaretur, niſi Arrianus exhiberet: εἶτα ἐν τῷ ἀγῶνι παρορύσσεσθαι. vnde in Nilo, Hafn. et ed. Argent. ex qua in var. retulit Wolfius, manſit ἐν τῷ ἀγῶνι. ſed Argent. etiam παρέχεσθαι, exhibere ſe, profiteri nomen, probare ſe agonothetis, ſeu Hellanodicis, vt mos erat. v. Faber III, 13. 16. ſqq. Videtur vero παρορύσσεσθαι eſſe, quando e foſſa, in qua certaturi conſiſtebant, (ὄρυγμα Lucianus vocat; σκάμμα in publico certaminis loco dictum videtur, cf. praeter Fabrum II, 1. Nilum Aſcet. c. 2.) arenam in ſe inuicem coniicerent, et ſe conſpergerent, vt manus eo firmius in membris iniectae ſederent. v. Lucian. de gymnaſ. p. 270. aliter Caſaub. Lect. Theocr. 6.

ἔστιν ὅτε χεῖρα ἐκβαλεῖν) recte haec ex Arriani Codd. reſtituit Vptonus. olim in Ven. 1535. Wolf. et aliis βαλεῖν legebatur: quod et in Nilo et Regio eſt, adpoſita in hoc quidem gloſſa

βλη-

tum pulueris deglutire; aliquando flagris caedi, et poſt haec omnia vinci. His omnibus conſideratis, ſi adhuc velis, ad athletas 3.

te

βληθῆναι ἢ τρωθῆναι. Argent. Salm. et hinc aliae cum MS. Gerdeſ. βλαβεῖν. Arrian. III, 23. ὁ μὲν ὦμον ἐκβεβληκώς.

σφυρὸν στρέψαι) Hafn. cum Nilo τρέψαι. vſitatius eo ſenſu διαστρέψαι, vt paſſim Galenus in Protrept. in Regio gloſſa interlin. ἀστράγαλον ἐξαρθρῶσαι. cf. inf. c. 38.

πολλὴν ἀφὴν καταπιεῖν) int. de hauſtu pulveris, quo ſe luctaturi mutuo conſpergebant. Notus locus Ouidii Met. IX, 35.

*Ille cauis hauſto ſpargit me puluere palmis,*
*Inque vicem fuluae tactu flaueſcit arenae.*

et ipſum *haphe* latine dixit Martial. VII. 67. *et flaueſcit haphe.* v. Budaeus ad L. *athletas* D. *de iis qui not. inf.* At Gloſſa interlin. exponit, πολλὰς χειρὸς πληγὰς καταδέξασθαι. ſic καταπιεῖν foret, quod Lat. *deuorare.* Hanc interpretationem omnino ſpernere nolim, cum et de iis nunc ſermo ſit, quae in ipſo certamine fiunt, *haphe* vero certamen anteceſſiſſe videatur; et παρορύσσεσθαι, quod idem denotat, iam memoratum fuerit.

ἔσθ' ὅτε μαστιγωθῆναι) Salm. ed. ἔστι δὲ ὅτε καὶ μ. Hafn. ἔστ' ὅτε καὶ μ. non male: in Arriano ἔσθ' ὅτε demum ponitur ante νικηθῆναι. Caedebantur autem flagris ab Hellanodicis athletae, ſi quid contra certaminis leges commiſiſſent; cf. Vpton. ad Arrian. III, 15. Fab.

Agon.

ἐὰν ἔτι θέλῃς, ἔρχου ἐπὶ τὸ ἀθλεῖν. εἰ δὲ μὴ, ὡς τὰ παιδία ἀναστραφήσῃ, ἃ νῦν μὲν παλαιστὰς παίζει, νῦν δὲ μονομάχους, εἶτα σαλπίζει, εἶτα τραγῳδεῖ· οὕτω καὶ σὺ, νῦν μὲν ἀθλητὴς, νῦν δὲ μονομάχος, εἶτα ῥήτωρ, εἶτα φιλόσοφος, ὅλῃ δὲ τῇ ψυχῇ οὐδέν. ἀλλ' ὡς πίθηκος, πᾶσαν θέαν, ἐὰν ἴδῃς, μιμῇ, καὶ ἄλλο ἐξ ἄλλου σοι ἀρέσκει. οὐ γὰρ μετὰ σκέψεως ἦλθες ἐπὶ τοὔργον, οὐδὲ περιώδευσας· ἀλλ' εἰκῇ, καὶ κατὰ ψυχρὰν ἐπιθυμίαν.

οὕτω

Agon. I, 19. add. Dionyſ. Halic. in Protreptico athletarum T. II. p. 43. Martial. l. l. *vncti verbere vapulat magiſtri.* vti actores ſcenici, ſi perſona excidiſſent. v. Lucian. T. I. p. 487. et p. 408. Sic et in certaminibus muſicis acceptos fuiſſe ab athlothetis imperitiores, ex eodem apparet in lib. adu. Indoctum Tom. II. p. 384. Quid vero animi fuiſſe dicas Berkelio, Schroedero et Blancardo, qui noſtri locum ad Lacedaemoniorum διαμαστίγωσιν retulerunt?

καὶ μετὰ ταῦτα πάντα) Argent. καὶ μετὰ τῶν πάντων, Nilus, καὶ μ. τούτων πάντων, quod ex Arriano eſt, qui habet: καὶ μετὰ τούτων πάντων, ἔσθ' ὅτε νικηθῆναι, *cum his omnibus*, ſ. *his laboribus omnibus exhauſtis;* et hoc praeferendum.

te confer; ſin minus, puerorum inſtar, circumageris, qui nunc luctatores ludunt, nunc gladiatores, deinde tuba canunt, mox tragoedum agunt: ſic quoque tu, nunc athleta es, mox gladiator; nunc orator, deinde philoſophus; toto autem animo nihil; ſed, tanquam ſimius, quodcunque videris, imitaris, aliudque ex alio tibi placet. nec enim cum conſideratione ad aliquid veniſti, nec, vt qui animo id perluſtraris; ſed temere et ex

§. 3. *ταῦτα πάντα ἐπισκεψάμενος*) Salm. ed. cum Argent. Regius, Nilus et Hafn. omittunt *πάντα*, quod iniucunde repetitur. Abeſt et in Arriano; in quo: *ταῦτα λογισάμενος*. Mox *ἐὰν ἔτι θέλῃς* omiſſa in Argent.

*εἰ δὲ μὴ*) N. *ἐπισκεψάμενος ἔρχῃ ἐπὶ τὸ ἀθλεῖν*. Arrianus h. l. auctior: *εἰ δὲ μὴ, ὅρα, ὅτι ὡς τὰ π.*

*ἃ νῦν μὲν παλαιστὰς παίζει*) poſt haec verba in Ven. 1535. Wolf. et hinc vulgg. ed. etiam Meib. et Vpton. legebatur: *νῦν δὲ αὐλητὰς*, quae delere non dubitaui, quoniam manifeſtum, et quidem ex *ἀθλητὰς* corruptum, gloſſema ſunt. Exulant etiam ex Ven. 1528. Argent. Salmaſ. edd. Hafn. Nilo et noſtro Regio. Forte Arrianus cauſſam corruptelae dedit, in quo: *ἃ νῦν μὲν ἀθλητὰς παίζει, νῦν δὲ*

 μονο-

4. οὕτω θεασάμενοί τινες Φιλόσοφον, καὶ ἀκούσαντες οὕτω τινὸς λέγοντος, ὡς Εὐφράτης λέγει· καὶ, τίς οὕτω δύναται εἰπεῖν, ὡς ἐκεῖνος;

μονομάχους. Ita et paullo poſt: νῦν ἀθλητὴς, νῦν δὲ μονομάχος.

εἶτα σαλπίζει) Iidem omnes cum Arriano νῦν δὲ ς. et mox νῦν δὲ ῥήτωρ ed. Salm. cum Regio. mox νῦν μὲν ἀθλητὴς omnes, praeter Vpton. e qua μὲν excidit. In Arriano poſt εἶτα τραγῳδεῖ ſubſequitur: ὅταν ἴδῃ καὶ θαυμάσῃ.

πᾶσαν θέαν, ἐὰν ἴδῃς) Argent. ἣν ἴδῃς, vnde Wolf. pro var. poſuit in margine. E ratione ſermonis eſſe debet ἣν ἂν ἴδῃς. In Arriano legitur πᾶν, ὃ ἂν ἴδῃς. Mox poſt ἀρέσκει in eodem additur: τὸ σύνηθες δ' ἀπαρέσκει.

οὐδὲ περιώδευσας) In Ven. 1535. Wolf. et hinc in aliis, Salm. Meib. legitur περιοδεύσας; item in Gerdeſ. et Regio, qui inter lineas exponit περισκεψάμενος· et illud quidem orationis ſtructura exigere videri poteſt. Sed veriſimilius, huic ipſi accommodata eſſe verba male excerpta ex Arriano, vbi plenius leguntur ita: οὐδὲ περιώδευσας ὅλον τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ ἐβασάνισας, in quibus ſimul vocabuli, eleganter ab Epicteto poſiti, notio declaratur. Frequentatur illud paſſim Plutarcho, Galeno, Sext. Empirico. v. c. φαντασία πιθανὴ, καὶ περιωδευμένη. c. mathem. VII, 187. Videtur ex re militari ductum. v. Aeneas Poliorc. c. 26. περιώδευσας etiam Argent. exhibet; et hinc inter var. Lect. Wolf. Plant. vnde aliae recepere. Paullo ante

ex frigida cupiditate. ſic quidam, cum phi- 4
loſophum viderunt, et aliquem ita diſſeren-
tem audiuerunt, vt Euphrates diſſerit; enim-



ante vulg. ἐπί τι. ed. Salm. poſt Venetam Simplicii cum Regio ἐπὶ τοὖργον.

κατὰ ψυχρὰν ἐπιθυμίαν) opp. θερμῇ, ἔνθερμος. gloſſa interlin. ἤγουν ἀνίσχυρον. Luc. Tim. p. 138. *patria, ciues — ſunto* ψυχρὰ καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα. Sic et Lat. *frigidum* de eo, quod languet.

§. 4. καὶ ἀκούσαντες οὕτω etc.) Dupliciter haec diſtingui et accipi poſſunt; vel ſic, vt ſupra poſuimus, vel in hunc modum: *cumque audiant aliquem ſic dicentem: Vt Euphrates diſſerit! atque, Quis ita diſſerere poteſt, vt ille? volunt et ipſi philoſophari.* et forte haec ratio illa priori melior. Pro καί τοι τίς ed. Salm. et Regius καὶ, τίς, quod praeſtat. Iidem omittunt οὕτω ante δύναται. Salm. etiam λέγων, pro λέγει.

ὡς Εὐφράτης λέγει) Ita ex Arriano correxerat iam olim Wolf. Meib. demum et Vptonus recepere. Vulgo vbique, etiam in Ven. principe, etſi Blancardus aliter tradat, legitur: ὡς εὖ Σωκράτης λέγει, praeter Gerdeſ. in quo: ὡς εὖ Εὐφράτης. Haſn. ὡς εὖ τις τῶν σοφῶν, et Nilus ὡς εὖ τις τῶν φιλοσόφων, ex interpretatione. Regius ὡς εὖ Σώσης, quod quo pertineat, non auſim dicere. *Euphrates*, nobilis illius aetatis philoſophus, natione Syrus, cuius inſigne elogium v. ap. Plinium ep. I, 10. Reprehenditur contra grauiter a Philoſtrato

νος; θέλουσι καὶ αὐτοὶ φιλοσοφεῖν. ἄνθρω-
πε, πρῶτον ἐπίσκεψαι, ὁποῖόν ἐστι τὸ πρᾶγ-
μα. εἶτα καὶ τὴν σεαυτοῦ φύσιν κατάμα-
5. θε, εἰ δύνασαι βαστάσαι. πένταθλος εἶναι
βούλει, ἢ παλαιστής. ἴδε σαυτοῦ τοὺς
βραχίονας, τοὺς μηρούς, τὴν ὀσφῦν κατά-
6. μαθε. ἄλλος γὰρ πρὸς ἄλλο πέφυκε. δο-
κεῖς, ὅτι ταῦτα ποιῶν, ὡσαύτως δύνασαι
ἐσθίειν, ὡσαύτως πίνειν, ὁμοίως δυσαρεστεῖν;
ἀγρυπνῆσαι δεῖ, πονῆσαι, ἀπὸ τῶν οἰκείων
ἀπελθεῖν, ὑπὸ παιδαρίου καταφρονηθῆναι, ἐν
παντὶ ἧττον ἔχειν, ἐν τιμῇ, ἐν ἀρχῇ, ἐν δίκῃ, ἐν
πραγ-

in vita Apollonii Tyanei. v. I, 13. p. 16. et ibi Olearium.

πρῶτον ἐπίσκεψαι) Arrian. σκέψαι πρῶτον, τί ἐστι τὸ πρᾶγμα, εἶτα καὶ τὴν σεαυτοῦ φύσιν, τί δύνασαι βαστάσαι, h. e. ſuſcipere et perficere.

§. 5. πένταθλος — ἴδε) in Arriano tantum legitur: εἰ παλαιστὴς, ἰδού σου τοὺς. Vtrumque locum ſic concinnat Vptonus: πένταθλος εἶναι βούλει, ἢ παλαιστής· εἰ παλαιστὴς, ἴδε. Pro τοὺς βραχίονας Arrian. τοὺς ὤμους, et omittit κατάμαθε. Gerdeſ. inſerit καὶ ante ὀσφῦν. mox ἄλλος γὰρ ex Arriano reſtituit Vptonus; vulgo ἄλλο γὰρ, praeter Haſn. et Nilum, qui veram lect. exhibent. Arrianus etiam πρὸς ἄλλο τι.

vero quis ita diſſerere poteſt, vt ille? volunt et ipſi philoſophari. Homo, primum conſidera, cuiusmodi ſit res: deinde et naturam tuam inſpice, num ferre poſſis. quinquer- 5.
tio eſſe vis aut luctator; adſpice brachia tua et femora; lumbos conſidera. alius enim ad aliud natura comparatus eſt. putasne 6.
te haec facientem eodem modo poſſe edere, eodem modo bibere, ſimiliter faſtidire? vigilare oportet, laborare, a familiaribus diſcedere, a ſeruulo contemni; vbique inferiorem eſſe, in honore, in magiſtratu, in

 iudi-

§. 6. *δοκεῖς, ὅτι ταῦτα ποιῶν*) quae commode per *ταῦτα* intelligas, non habes. Scilicet parum diligenter haec ex Arriano deſcripta, in quo ſic legitur: *δοκεῖς, ὅτι ταῦτα* (*ἐνδεικτικῶς*, *haec illa, quae quotidie facis*) *ποιῶν δύνασαι φιλοσοφεῖν; δοκεῖς, ὅτι δύνασαι ὡσαύτως ἐσθίειν, ὡσαύτως πίνειν, ὁμοίως ὀργίζεσθαι*, (hoc et in Hafn. et in Politiani libro, in Nilo *ὡσαύτως ὁ.*) *ὁμοίως δυσαρεστεῖν*. Vltimum vocab accipiendum de *ea iniquitate animi, cum ſemper de praeſenti rerum ſtatu conquerimur, fortunam accuſamus, vbi taedet omnium rerum* etc. cf. Arrian. IV. 4. p. 591. Seneca de brev. vit. 2. *vaga et inconſtans et ſibi diſplicens leuitas*. v. eund.

143456

πραγματίῳ παντί. ταῦτα ἐπίσκεψαι, εἰ καὶ θέλεις ἀντικαταλλάξασθαι τούτων ἀπάθειαν, ἐλευθερίαν, ἀταραξίαν· εἰ δὲ μὴ, πρόσεχε, μὴ ὡς τὰ παιδία, νῦν Φιλόσοφος, ὕστερον δὲ τελώνης, εἶτα ῥήτωρ, εἶτα ἐπίτροπος Καίσαρος γένῃ. ταῦτα οὐ συμφωνεῖ.
7. ἕνα σε δεῖ ἄνθρωπον, ἢ ἀγαθὸν, ἢ κακὸν, εἶναι. ἢ τὸ ἡγεμονικόν σε δεῖ ἐξεργάζεσθαι, τὸ σαυτοῦ, ἢ τὰ ἐκτός. ἢ περὶ τὰ ἔσω Φιλοτεχνεῖν, ἢ περὶ τὰ ἔξω. τουτέστιν, ἢ Φιλοσόφου τάξιν ἐπέχειν, ἢ ἰδιώτου.

ΚΕΦ.

eund. de Tranqu. an. 2. Male vulgo exponebatur.

πονῆσαι) Addit Arrianus: νικῆσαί τινας ἐπιθυμίας, et poſt καταφρονηθῆναι ὑπὸ τῶν ἀπαντώντων καταγελασθῆναι. Vltima etiam Nilus cum Hafn. exhibet; niſi quod ἀπάντων legit. Mox Arrian. ἔλασσον ἔχειν. idem omittit ἐν πραγματίῳ παντί, at Nilus cum Hafn. tantum τὸ ἐν negligit.

ταῦτα ἐπίσκεψαι —) Arrian. ταῦτα περισκεψάμενος, εἴ σοι δοκεῖ, προσέρχου· εἰ θέλεις ἀντικαταλλάξασθαι τούτων. Horum extremorum verborum loco Hafn. ἀνταλλάξασθαι ἀντὶ τούτων ἁπάντων. Porro Vpton. εἰ καὶ θέλεις, neſcio vnde.

iudicio, in omni negotiolo. haec conſidera, num etiam cum his perturbationum vacuitatem, libertatem, tranquillitatem permutare velis. ſin minus, vide, ne, puerorum inſtar, nunc philoſophus, deinde publicanus, poſtea orator, denique procurator Caeſaris fias. haec inter ſe non conſentiunt. vnum te 7. hominem, aut bonum, aut malum eſſe oportet; aut principalem tui partem excolere oportet, aut externa; aut circa interiora occupari, aut circa exteriora; hoc eſt, aut philoſophi locum tueri, aut plebeii.



*εἰ δὲ μὴ, πρόσεχε, μὴ ὡς)* Nilus et ipſe Arrian. *εἰ δὲ μὴ, μὴ πρόσαγε· μὴ ὡς, ne accede.* Idem: *νῦν μὲν φιλόσοφος* legit, et omittit *γένῃ* poſt *Καίσαρος*, quod et Hafn. facit. Mox vtraque Ven. Arg. Wolf. *ταῦτα οὖν σ.* et haec in marg. *οὐ μή.* Nilus cum Hafn. addit *ὄντα* poſt *ἄνθρωπον*, et pro *τὸ σεαυτοῦ* habet *τοῖς αὐτοῦ.* Quis ſit *ἐπίτροπος Καίσαρος*, v. in Indice.

§. 7. *ἢ περὶ τὰ ἔσω φιλοτεχνεῖν, ἢ περὶ τὰ ἔξω) περὶ* altero loco ex Arriano acceſſit: eſt etiam in Nilo. In Berk. et ceteris Batauis, neſcio vnde, legitur *ἐπὶ τὰ ἔσω*, male. Porro Arrian. *φιλοπόνει*, deb. *φιλοπονεῖν*, conuenienter reliquae orationi; ſed alterum praeſtat, et Arriano alias quo-

## ΚΕΦ. λ΄.

Τὰ καθήκοντα ὡς ἐπίπαν ταῖς σχέσεσι παραμετρεῖται. πατήρ ἐστιν· ὑπαγορεύεται, ἐπιμελεῖσθαι, παραχωρεῖν ἁπάντων, ἀνέχεσθαι λοιδοροῦντος, παίοντος. ἀλλὰ πατὴρ κακός ἐστι· μήτι οὖν πρὸς ἀγαθὸν πατέρα φύσει ᾠκειώθης; οὔ, ἀλλὰ πρὸς πατέρα. ὁ ἀδελφὸς ἀδικεῖ· τήρει τοιγαροῦν τὴν τάξιν

quoque frequentatur. Ἡγεμονικὸν paullo ante int. pars princeps animae, *ratiocinatio, mens*, vt ſaepe ap. Platonem et Philonem.

ἢ φ. τάξιν ἐπέχειν) Gerdeſ. στάσιν ἐπέχειν, ex Arriano, qui habet: φιλοσόφου (lege ἢ φ.) στάσιν ἔχειν. et huius loco illud, tanquam interpretamentum, ſucceſſiſſe videtur. v. inf. c. 48.

C. XXX. σχέσεις) ſunt *rationes, quae inter aliquos affectiones et officia temperant, relationes mutuae*, v. c. patris et filii. v. Simplic. ad h. l. et Caſaub. ad Perſ. Sat. I, 3. p. 286. καθήκοντα vero h. l. non peculiari illa Stoicis notione, cum κατορθώμασι opponuntur, ſed ex vulgari vſu loquendi *quaeuis* ſunt *officia*.

παραχωρεῖν ἁπάντων) exponitur: *cedendum ei in omnibus*; tum tamen eſſe deberet, ἐν πᾶσι. At παραχωρεῖν τινος, eſt, cedere rem, προϊέναι, alicuius poteſtati permittere. Luc. D. Mort. 29. παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων· et Arrian. II, 10.

## CAP. XXX.

Officia in vniuerſum relationibus menſurantur. pater eſt; dictatur, curam ipſius eſſe agendam, cedendum ei in omnibus, ferendum eſſe, ſi conuitietur, aut verberet. At pater malus eſt. Numquid igitur cum bono patre a natura coniunctus es? non, ſed cum patre. frater iniurius eſt; ſer-



10. ſane, vbi idem praeceptum proponitur, πάντα αὐτοῦ, ἡγεῖσθαι τοῦ πατρός. ſed et ibid. ἐξίστασθαι ἐν πᾶσι καὶ παραχωρεῖν.

μήτι οὖν π.) cf. Arrian. III, 11. paullo ante Nilus cum Hafn. κακὸς δ πατήρ ἐστιν. Mox οὖ in plerisque excidit; Salm οὐκ. Argent. omiſſo οὖ, pergit, ἀλλὰ μὴ πρὸς πατέρα· ex correctione videlicet.

τήρει τ. τὴν τάξιν.) Male Wolf. cum vulgg. πράξιν. v. ſup. ad c. 22. Iam Caſaub. correxit e Simplic. Paraphr. Adde Nilum, Hafn. Gerdeſ. τάξις eſt h. l. fere, quod σχέσις, *locus, quo reſpectu alterius es.* mox Nilus cum Hafn. σκόπει τὸ, τί ἐ.

κατὰ φ. — προαίρεσις) v. ad c. 4.

ἂν μή συ θέλῃς.) Hafn. et Nilus: εἰ μὴ θέλεις. Ad rem cf. c. 20. c. 5. c. 1. §. 3. v. Seneca de conſt. ſap. c. 5. mox ἔσῃ βεβλαμμένος int. a *phantaſia.*

ξιν τὴν σεαυτοῦ πρὸς αὐτὸν, μηδὲ σκόπει, τί ἐκεῖνος ποιεῖ, ἀλλὰ, τί σοι ποιήσαντι κατὰ φύσιν ἡ σὴ ἕξει προαίρεσις. σὲ γὰρ ἄλλος οὐ βλάψει, ἂν μὴ σὺ θέλῃς. τότε δὲ ἔσῃ βεβλαμμένος, ὅταν ὑπολάβῃς βλάπτεσθαι. οὕτως οὖν ἀπὸ τοῦ γείτονος, ἀπὸ τοῦ πολίτου, ἀπὸ τοῦ στρατηγοῦ, τὸ καθῆκον εὑρήσεις, ἐὰν τὰς σχέσεις ἐθίζῃς θεωρεῖν.

## ΚΕΦ. λά.

1. Τῆς περὶ τοὺς θεοὺς εὐσεβείας, ἴσθι, ὅτι τὸ κυριώτατον ἐκεῖνό ἐστιν· ὀρθὰς ὑπολήψεις περὶ αὐτῶν ἔχειν, ὡς ὄντων, καὶ διοικούντων τὰ ὅλα καλῶς καὶ δικαίως. καὶ σαυτὸν εἰς τοῦτο κατατεταχέναι, τὸ πείθεσθαι αὐτοῖς, καὶ εἴκειν ἐν πᾶσι τοῖς γινομένοις,

ἀπὸ τοῦ γείτονος) *a parte, reſpectu vicini*, ſ. *officium tuum in vicinum.* Ad rem cf. Simplic. p. 208. 211. vbi forte leg. ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν στρατηγὸν σχέσεως. mox in noſtro Nilus et Hafn. ἐξευρήσεις et ἐθίζῃ.

C. XXXI. περὶ τοὺς θεοὺς) Hafn. cum Nilo et Paraphr. τὸν θεὸν, e Chriſtiana ratione, vt in ceteris huius capitis; ad quod conf. Arrian. I, 12. III, 26. IV, 5. mox τὰ ὅλα, *vniuerſum hoc*,

va igitur quam relationem ad ipſum obtines, nec ſpecta, quid ille faciat, ſed, quid tibi facturo inſtitutum tuum naturae conſentaneum erit. te quippe alius non laedet, niſi tu velis. tunc autem laeſus eris, cum te laedi putaris. ſic igitur a vicino, a ciue, ab imperatore officium inuenies, ſi relationes conſiderare adſueueris.

## CAP. XXXI.

Pietatis erga deos id praecipuum eſſe ſcito, 1
rectas de illis opiniones habere, tanquam qui exiſtant, et vniuerſa bene ac iuſte adminiſtrent; et ad hoc te ordinatum eſſe, vt illis pareas, et cedas in omnibus, quae fiant, eaque voluntarius ſequaris, vt quae opti-

hoc, τὰ ὅλα πράγματα, alias τὸ ὅλον, a Regio abeſt.

τὸ πείθεσθαι αὐτοῖς, καὶ εἴκειν ἐν πᾶσι.) Nilus et Haſn. εἰς τὸ πείθεσθαι αὐτῷ καὶ ἕπεσθαι καὶ εἴκειν πᾶσι. abeſt ἐν ante πᾶσι etiam in Regio et in vulgg. omnibus, additum demum in ed. Salmaſ. cum tamen nec Simplicius agnoſcat p. 214. p. ſq. p. 218. Fatendum ſane, eo omiſſo, duriorem videri orationem εἴκειν τοῖς γινο-

νοις, καὶ ἀκολουθεῖν ἑκόντα, ὡς ὑπὸ τῆς ἀρίστης γνώμης ἐπιτελουμένοις. οὕτω γὰρ οὔτε μέμψῃ ποτὲ τοῖς θεοῖς, οὔτε ἐγκαλέ-
2. σεις, ὡς ἀμελούμενος. ἄλλως δὲ οὐχ οἷόν τε τοῦτο γίνεσθαι, ἐὰν μὴ ἀποστῇς τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, καὶ ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν μόνοις θῇς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν. ὡς ἄν γέ τι ἐκείνων ὑπολάβῃς ἀγαθὸν ἢ κακὸν, πᾶσα ἀνάγκη, ὅταν ἀποτυγχάνῃς ὧν θέλεις, καὶ περιπίπτῃς οἷς μὴ θέλεις, μέμψασθαί σε καὶ μισεῖν τοὺς

γινομένοις etc. Si itaque τὸ ἐν, quod propter vltimam vocis εἴκειν excidiſſe videri poteſt, admittas, tunc mox ſupplere malim: ἀκολουθεῖν ἑκόντα n. τοῖς θεοῖς ἐν πᾶσι τοῖς γινομένοις, ὡς ὑπὸ τ. Frequens Arriano, ἀκολουθεῖν, παρακολουθεῖν τῷ θεῷ, vid. p. 261. neque tamen eo ſenſu, vt in re Chriſtiana, ſed, *obſequi decretis eius et voluntati parere.*

ὡς ὑπ' ἀρίστης γνώμης ἐπιτελουμένοις.) Regius, ὑπὸ τῆς ἀ. Meibom. et Vptonus interpretantur: *vt quae optimo conſilio perficiantur*; neque multo aliter Polirianus. Verum ita eſſe deberet ἀπ' ἀρίστης γνώμης. Lucian. de Gymn. p. 277. ἀπὸ γὰρ τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, *eodem conſilio fiunt illa.* Xenophon quidem Mem. Socr. I, 4, 4. εἴπερ γε μὴ τύχῃ τινὶ, ἀλλ' ὑπὸ γνώμης ταῦτα γεγένηται. ibi tamen res aliter ſe habet.

optimo conſilio perficiantur. ſic enim nec culpabis vnquam deos, nec incuſabis, quaſi neglectus. quod quidem aliter fieri nequit, 2. quam, ſi ab iis deſiſtas, quae in poteſtate noſtra non ſunt, et in iis ſolis, quae ſunt in noſtra poteſtate, bonum ac malum ponas: adeo vt, ſi quid illorum bonum aut malum opineris, omnino neceſſe ſit, quum iis excideris, quae velis, et in ea, quae nolis, incideris, te culpare et odiſſe auctores. ad

habet. Wolfius rectius expreſſit: *a mente praeſtantiſſima*, vt γνώμη ſit, quod fere νοῦς philoſophis. Argent. Haſn. Nilus legunt, ὡς ἐπὶ τῆς ἀ. var. Harr. ἀπὸ τῆς ἀ. Simplicius vulgatum tuetur; at quo ſenſu, non ſatis apparet: ὡς ὑπ' ἀρίστης γνώμης καὶ ἀγαθῆς προνοίας γενομένοις p. 214.

μέμψῃ ποτὲ τοῖς θεοῖς) MS. Salm. Argent. τοὺς θεοὺς. Haſn. Nilus, Paraphr. τὸν θεόν ποτε. hoc caſu etiam alias iungit noſter; vid. I. §. 3. c. 48 ſed et cum tertio; v. Arrian. p. 237. 351. Sic etiam promiſcue iunctum apud alios, v. c. Xenophontem, Lucianum, inuenies.

§. 2. ἄλλως δὲ οὐχ) vulgo ἄλλως τε. Iſtud repoſui ex Nilo, Haſn. et Paraphr. qui locum ſic exhibent: ἄλλως δὲ τοῦτο οὐχ οἷόν τε, omiſſo γίνεσθαι, pro quo Paraphr. κατορθοῦν. ſed recte omit-

3. τοὺς αἰτίους. πέφυκε γὰρ πρὸς τοῦτο πᾶν ζῶον, τὰ μὲν βλαβερὰ φαινόμενα, καὶ τὰ αἴτια αὐτῶν, φεύγειν καὶ ἐκτρέπεσθαι· τὰ δὲ ὠφέλιμα, καὶ τὰ αἴτια αὐτῶν, μετιέναι καὶ τεθηπέναι. ἀμήχανον οὖν, βλάπτεσθαι τινα οἰόμενον, χαίρειν τῷ δοκοῦντι βλάπτειν. ὥσπερ καὶ τὸ αὐτῇ τῇ βλάβῃ χαίρειν ἀδύ-
4. νατον. ἔνθεν καὶ πατὴρ ὑπὸ υἱοῦ λοιδορεῖται, ὅταν τῶν δοκούντων ἀγαθῶν εἶναι, τῷ παιδὶ

omittas, tanquam ἔξω illatum. ordo verborum τοῦτο οὐχ οἷόν τε eſt etiam in Regio.

ὡς ἄν γέ τι ἐκείνων ὑπολάβῃς.) Haſn. et Nilus ὑπολαβὼν, hic etiam, ἄν γέ τοι. In ed. Salm. γέ τι abeſt. Regius ὑπολάβοις, male poſt ἄν.

ὅταν ἀποτυγχάνῃς, ὧν θέλεις — οἷς μὴ θέλεις) Sic e Salm. ed. emendatum. adde noſtrum Regium; vulgo θέλῃς vtroque loco; quae latina ſtructura, non graeca foret. Haſn. et Nilus θέλεις, et altero loco οἷς οὐκ ἐθέλεις. Paraphr. ὧν ὀρέγῃ — οἷς ἐκκλίνεις. v. ſup. c. 2. mox iidem omnes cum Argent. et Regio μέμφεσθαί σε.

§. 3. πέφυκε γὰρ πρὸς τοῦτο) h. φύσει διατέθειται, διάκειται, *natura ita comparatum eſt*. gloſſ. interl. φυσικῶς ἔχει. Regius πέφυκεν πρὸς. Nempe eſt is naturalis inſtinctus ὁρμὴ, v. Laert. VII, 85. Cic. Fin. III, 5. Mox ἐκτρέπεσθαι gloſſa inter lineas interpretatur ἀποδιοπομπεῖσθαι. Paullo poſt pro τεθηπέναι, quod haud dubie verum,

Ar-

ad hoc enim natura comparatum eſt omne 3
animal, vt, quae nocentia videantur, eorumque cauſſas, fugiat et auerſetur; illa autem, quae proſunt, eorumque cauſſas, perſequatur et admiretur. quare fieri nequit, vt, qui ſe laedi putet, eo, quod laedere videtur, gaudeat: ſicut nec ipſo detrimento gaudere
vllo modo poſſumus. hinc quoque patri 4.
filius conuitiatur, quum his, quae bona eſſe viden-

Argent. MS. Salm. Hafn. Nilus τεθαυμακέναι, vt et in ed. Meibom. expreſſum, et ipſe Simplicius legebat p. 215. p. 80.

*ὥσπερ καὶ τὸ αὐτῇ τῇ βλάβῃ χ.)* Ita Simplicius p. 216. MS. Salmaſ. et Hafn. vnde Meibom. recepit; ita quoque Nilus: in Argent. τῇ exciderat; vulgo ὅθεν καὶ, et in Salm. ed. etiam τὸ τῇ β. Regius ὅθεν καὶ αὐτῇ βλάβῃ, excuſſo τῇ.

§. 4. *ἔνθεν καὶ πατὴρ)* Sic MS. Salm. Hafn. vnde Meibom. recepit; et iam ed. Argent adde Nilum et Paraphr. vulgo ingrata repetitione legebatur: ὅθεν καὶ. Gerdeſ. ὥσπερ καὶ. Simplic. p. 216. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ etc. mox Hafn. et Nilus ὑπὸ τοῦ υἱοῦ.

*τῶν δοκούντων ἀγαθῶν εἶναι)* vltimum voc. abeſſe poterat; et abeſt a Simplicio p. 216. et a Paraphr.

παιδὶ μὴ μεταδιδῷ· καὶ Πολυνείκην καὶ Ἐτεοκλέα τοῦτο πολεμίους ἀλλήλοις ἐποίησε, τὸ ἀγαθὸν οἴεσθαι τὴν τυραννίδα. διὰ τοῦτο ὁ γεωργὸς λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς, διὰ τοῦτο ὁ ναύτης, διὰ τοῦτο ὁ ἔμπορος, διὰ τοῦτο οἱ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα ἀπολλύντες. ὅπου γὰρ τὸ συμφέρον, ἐκεῖ καὶ τὸ εὐσεβές.

ὥστε

καὶ Πολυνείκην καὶ Ἐτεοκλέα) filii infelicis Oedipi ex Iocaſta, nobiles inimicitiis inuicem exercitis de regno Thebano; vnde *bellum Thebanum* conſlatum eſt, argumentum *Thebaidos* Statii. cf. Arrian. II, 22. IV, 5. Mox Regius: τοῦτ' ἐποίησεν πολ. ἀλ. Argent. τοῦτ' ἐποίησε στασιάζειν. Abeſt ἀλλήλοις etiam a MS. Salm. Porro Nilus et Hafn. ex interpretatione: καὶ τισι τῶν ἀφρόνων τοῦτ' ἐποίησε.

ὁ ἔμπορος) additi artic ex Regio, ed. Salm. et al. Nilus et Hafn. modo: καὶ γεωργός. mox iidem ἐπὶ τούτῳ οἱ τὰς γυναῖκας ἀπολύοντες, καὶ τὰ τέκνα, quod eſſet *dimittentes, repudiantes*: hoc vero male. Argent. habet ἀπολοῦντες. Ceterum abruptas et κομματικὰς has poſitiones, ita ſupplet gloſſa interl. Regii: poſt ὁ γεωργὸς, ἀγαθὸν ἡγούμενος τὴν εὐφορίαν, et de nauta, ἀγαθὸν ἡγ. τὴν γαλήνην· de negotiatore, ἀγ. ἡγ. τὰ κέρδη. poſt γυναῖκας, ἀγαθὸν ταύτας ἡγούμενοι. Tu potius ſupple, διὰ τὸ βλάπτεσθαι δοκεῖν, διὰ τὸ δοκούντων ἀγαθῶν μὴ μετέχειν.

videntur, filium non impertit. et Polynicem atque Eteoclem hoſtili animo hoc inter ſe diſſidere fecit, quod tyrannidem bonum eſſe putarent. propter hoc agricola deos execratur; propter hoc nauta, propter hoc mercator, propter hoc, qui vxores et liberos amiſerunt. vbi enim vtilitas, ibi et pietas*. quam

* ἐκεῖ καὶ τὸ εὐσεβές). v. Arrian. I, 27. p. 140. II, 22. p. 313. ſqq. Scilicet ex Stoicorum rationibus ſententia horum verborum conſtituenda, nec arbitrandum, Epictetum omnis pietatis cauſſas ab vtili repetere. Sed naturales hominum appetitus et auerſationes nonadmittunt, vt quis pie colere et amare poſſit numen, a quo ſe laedi et bona ſeu negari ſeu eripi putet. Ab veris itaque de bonorum natura iudiciis pietatis ſenſus pendet. Eſt hoc ita ſaltem circumſcribendum, vt pie colere numen poſſit nemo, qui illud boni quicquam in ſe conferre nec velle nec poſſe ſibi perſuaſum habeat: contra eum, qui omnium bonorum, quibus ſe et alios cumulatos videt, fontem et cauſſam deum eſſe reputat, pietatis ſenſu contactum animum habere neceſſe eſt. Hactenus τὸ εὐσεβὲς ſequitur τὸ λυσιτελές, καὶ a Regio abeſt. mox Hafn. et Nilus ὧν δεῖ, non male; ſed illud, ex ratione Arrianea, verius. Iidem paullo poſt ἐν τούτῳ καὶ εὐσεβείας ἐπιμελεῖται. pro vltima voce Argent. ἐπιμελήσεται,

5. ὥστε ὅστις ἐπιμελεῖται τοῦ ὀρέγεσθαι ὡς δεῖ, καὶ τοῦ ἐκκλίνειν, ἐν τῷ αὐτῷ καὶ τῆς εὐσεβείας ἐπιμελεῖται. σπένδειν δὲ καὶ θύειν, καὶ ἀπάρχεσθαι κατὰ τὰ πάτρια, ἑκάστοις προσήκει, καθαρῶς, καὶ μὴ ἐπισεσυρμένως, μηδὲ ἀμελῶς, μηδὲ γλίσχρως, μηδὲ ὑπὲρ δύναμιν.

ΚΕΦ.

Var. Wolfii ἐπιμελεῖσθαι, non inelegamter hoc quidem. Porro edd. Batauae καὶ τοῦ ἐκκλίνειν, et καὶ τῆς εὐσεβείας.

§. 5. ἑκάστοις προσήκει) Friget ἑκάστοις· ſaltem retrahendum ad deos: σπένδειν δὲ — ἑκάστοις προσήκει. ed. Ven. 1528. Salm. cum Paraphr. ἑκάστῳ, quod malim, aut quod Argent. MS. Salm. var. Harr. exhibent, ἑκάστοτε. Secundum *patria vero inſtituta*, κατὰ τὰ πάτρια (ἔθη) colere deos praecipiebat etiam Socrates; et *more maiorum* quam ſancti et verendi fuerint Romanis, quis neſcit?

καθαρῶς) pure et caſte, tum corpus, tum animum, nulla labe ſceleris, inprimis caede nulla et ſanguine, contaminatus.

μὴ ἐπισεσυρμένως) interlin. μὴ ἀτίμως. Politianus vertit: *absque laſciuia*. Wolf. *non luxurioſe*. Meibom. et Vpton. *non ſordide*, hi quidem ex Simplicii auctoritate, qui p. 221. — τῷ δὲ καθαρῷ καὶ εἰλικρινεῖ εἴ τι νόθον παραμιχθείη μολύνει αὐτό· οὐ χρὴ οὖν ἐπισεσυρμένως ποιεῖν τι· γὰρ ἐπισεσυρμένον (quod tractim terram ſtringit, velut

quam ob rem, qui id dat operam, vt ſic et 5.
appetat et auerſetur, quemadmodum decet; is eadem opera et pietati dat operam. libare autem, et ſacrificare, et primitias offerre, ſecundum patrios ritus, omnibus conuenit, pure et non ſordide, nec negligenter, nec parce, nec ſupra facultates.



velut ſyrma pallae) μεταλαμβάνει τινὸς ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ἀκαθαρσίας. Eadem notione dixit p. 139. μετὰ ζωῆς εὐτελοῦς καὶ ἐπισεσυρμένης φιλοσοφίας προσελθών, vbi leg. φιλοσοφίᾳ, *cum vili et ſordida vitae ratione ad philoſophiam acceſſeris*, ita eo loco verte. Ex hac ratione in noſtri loco voc. illud oppoſitum eſſet explicando καθαρῶς. Enimuero mihi e ſermonis ratione ita placet: ἐπισεσυρμένως eſſe *negligenter*, *ſocorditer*, *ſupine*, *obenhin*, ducta notione ab inceſſu fracto et tardo, ſiue e mollitie aliqua muliebri, ſiue e vulnere aut laſſitudine. In hunc fere ſenſum Budaeus hoc voc. interpretatur in Comment. L. Gr. p. 1015. et ſic Antonin. VIII, 51. μήτε ἐν ταῖς πράξεσιν ἐπισύρειν, *remiſſe agere*. Ante ἀμελῶς Simplicius legiſſe videtur μηδ' ἀσεβῶς, v. p. 221. Nilus vero et Haſn. interpolate pro σπένδειν ſeqq. προσήκει κατὰ ἀλήθειαν ἅπτεσθαι ἔργου, καθαρῶς etc. et pro μηδὲ γλίσχρως habent, μηδέ γε αἰσχροκερδῶς.

μηδὲ ὑπὲρ δύναμιν) Hoc e Socratica ſchola praeceptum v. Memorab. Socr. I, 3, 3. IV, 3, 16. 17.

## ΚΕΦ. λβ'.

1. Ὅταν μαντικῇ προσίῃς, μέμνησο· ὅτι μὲν,
ὡς ἀποβήσεται, οὐκ οἶδας, ἀλλὰ ἥκεις
ὡς ἀπὸ τοῦ μάντεως ἀποπευσόμενος. ὁποῖον
δέ τί ἐστιν, ἐλήλυθας εἰδὼς, εἴπερ εἶ Φιλό-
σοφος. εἰ γὰρ ἔστι τι τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν,
πᾶσα ἀνάγκη, μήτε ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι, μή-
2. τε κακόν. μὴ φέρε οὖν πρὸς τὸν μάντιν
ὄρεξιν ἢ ἔκκλισιν. εἰ δὲ μὴ, τρέμων αὐτοῦ
πρόσει. ἀλλὰ διεγνωκὼς, ὅτι πᾶν τὸ ἀπο-
βησόμενον, ἀδιάφορον, καὶ οὐδὲν πρὸς σε,
ὁποῖον δ' ἂν ᾖ· ἔσται γὰρ αὐτῷ χρήσασθαι

κα-

17. Habebat ille in ore illud Homeri:
*καδδύναμιν δ' ἔρδειν ἱερ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.*
cf. Vpton. ad h. l.

C. XXXII. Abeſt hoc caput ab Haſn. et Nilo, quippe rei chriſtianae parum accommodatum. Conf. Arrian. II, 7.

ὅτι μὲν, ὡς ἀποβήσεται) ed. Salm. cum ipſo Simplicio p. 255. et var. Harriſ. ὅτι, τί μὲν ἀποβ. multo accommodatius, cum mox ei opponatur: ὁποῖον δέ τί ἐστι, *quid euenturum ſit, quis rei euentus futurus ſit, ignoras: quale vero illud, quicquid euenerit, eſſe debeat, bonum an malum, de eo tibi iam ante ſatis conſtat.* Vulgata ita ſupplenda foret: ὡς ἀποβήσεται n. τὸ πρᾶγ-

μα,

## CAP. XXXII.

Cum ad vatem accedis, memento ignorare 1.
te, quem euentum res habitura ſit; venire autem, vt ex vate hoc audias. quale vero id eſſet, vtique, cum venires, ſciebas, ſi quidem philoſophus fueris. ſi enim aliquid ex iis ſit, quae in noſtra poteſtate non ſunt, neceſſe omnino eſt, neque bonum id eſſe,
neque malum. ad vatem igitur appetitio- 2.
nem aut auerſationem ne adferas; alioqui tremens eum accedes: ſed, cum certo noris, quicquid euenturum ſit, indifferens eſſe, et nihil



μα, *de quo vatem conſulis*, et mox ὁποῖον δέ τι n. τὸ ἀποβησόμενον.

ὡς ἀπὸ τοῦ μάντεως ἀποπευσόμενος) magis graece ed. Salm. ipſe Simplic. p. 255. et Gerdeſ. ὡς παρὰ τοῦ μ. αὐτὸ πευσόμενος. Xenoph. Mem. I, 1. 9. πειρᾶσθαι διὰ μαντικῆς παρὰ τῶν θεῶν πυνθάνεσθαι. Salm. etiam mox ὄρεξιν καὶ ἔκκλισιν, et, τρέμων αὐτῷ πρόσει· vt init. cap. μαντικῇ προσιέναι, et Simplic. p. 254. ἐπεὶ ἀνάγκη, τρέμοντα προσιέναι τῇ μαντείᾳ. Paullo poſt ead. Salm. πᾶν ἀποβησόμενον.

ἀλλὰ διεγνωκὼς —) luxatior paullo oratio, et impeditior, cuius ἀπόδοσις eſt: θαῤῥῶν οὖν etc. οὖν e more Graecorum additur propter inter-

καλῶς, καὶ τοῦτο οὐδεὶς κωλύσει· θαῤῥῶν οὖν, ὡς ἐπὶ συμβούλους ἔρχου τοὺς θεούς· καὶ λοιπὸν, ὅταν τι συμβουλευθῇ, μέμνησο, τίνας συμβούλους παρέλαβες, καὶ τίνων
3. παρακούσεις ἀπειθήσας. ἔρχου δὲ ἐπὶ τὸ μαντεύεσθαι, καθάπερ ἠξίου Σωκράτης, ἐφ' ὧν ἡ πᾶσα σκέψις τὴν ἀναφορὰν εἰς τὴν ἔκ-

teriectam παρένθεσιν· ἔσται γὰρ — [illegible]ει. In verbis ὁποῖον δ' ἂν ᾖ, particula δὲ eſt [illegible]cli-tica habenda, vt ſupra c. 17. N[illegible]us, οἷον δ' ἂν θέλῃ. Xenoph. καὶ ὅτου δ' ἂν ἄλλου δέωνται. Nolo quicquam ſollicitare; locus tamen e ſermonis ratione ſic conſtitutus fuiſſe videtur: μὴ φέρε — μηδὲ τρέμων αὐτὸν πρόσει, ἀλλὰ διεγνωκὼς, ὅτι πᾶν τὸ ἀποβ. — ὁποῖον δ' ἂν ᾖ. ἔσται γὰρ κωλύσει. Θαῤῥῶν οὖν etc. nec tremens ad eum accede, *ſed tanquam is, qui noris* etc. *ita apud te ſtatuens* etc.

τίνων παρακούσεις) Sic ed. Salm. et MS. Salm. recte, propter τὸ παρέλαβες. Vulgg. παρακούσῃς. Eadem edit. paullo ante ὅταν τί σοι συμβουλευθῇ.

§. 3. ἐφ' ὧν ἡ πᾶσα σκέψις etc.) non, niſi de euentu incerto rerum, conſuli Deos vult, non vero, vtrum aliquid faciendum ſit, nec ne, de quo iam aliunde conſtare nobis poteſt. Socratis verba v. ap. Xenoph. Mem. I, 1. Sect. 6. ſeqq. ἐφ' ὧν pro ἐπ' ἐκείνων πραγμάτων, ὧν l. περὶ ὧν. ἔκβασις eſt *exitus, euentus rei:* ἀναφορὰν

ἔχει

nihil ad te attinere; eo enim bene vti licebit, neque hoc quiſquam prohibebit; idcirco confidens ad deos, tanquam conſiliarios adi. ceterum, vbi aliquid conſultum fuerit, memento, quos conſiliarios adſumſeris, et quibus inobediens futurus ſis, ſi non parueris. ſic autem vatem conſulturus accedito, quem- 3.

H 4 admo-

ἔχει [illegible] τὴν ἔκβασιν, pro ἀναφέρεται εἰς, *ſpectat*, *p[illegible]d euentum, de euentu tantum tota deli[illegible]o initur.* Sic Simplic. p. 153. τούτων εἰς ἡμᾶς ἐχόντων τὴν ἀναφορὰν, *his ad nos pertinentibus.* Antonin. III, 4. τὴν ἀναφορὰν ποιεῖσθαι ἐπί τι κοινωφελές. Xenoph. I. I. περὶ δὲ τῶν ἀδήλων, ὅπως ἂν ἀποβήσοιτο, μαντευσομένους ἔπεμπεν, εἰ ποιητέα.

οὔτε ἐκ λόγου) haec ab Argent. abſunt. Simplicius interpretatur, ἀπὸ φρονήσεως, h. animi iudicio, prudentia et conſilio. ἐκ τέχνης, intellige artium praecepta ſeu experimenta, quibus ſatis conſtat, quid faciendum aut quis rerum euentus futurus ſit: v. c. artem nauigandi; ne conſulas, an poſt occaſum Pleiadum nauigandum ſit. v. Xenoph. Mem. I, 7. ἀφορμαὶ porro ſunt *parua quaedam momenta, occaſiones, adminicula, quorum ope coniicere licet*, ſ. *ea, quae locum coniecturae praebent.* Τὸ προκείμενον vero, *id, de quo quaeritur, deliberatur deus tandem conſulitur*; vti apud philoſophos dicitur de *quaeſtione*, ſ. *de eo, quod ad diſceptandum proponitur*, προτίθεται.

ἔκβασιν ἔχει, καὶ οὔτε ἐκ λόγου, οὔτε ἐκ τέχνης τινὸς ἄλλης, ἀφορμαὶ δίδονται πρὸς τὸ συνιδεῖν τὸ προκείμενον. ὥστε, ὅταν δέῃ συγκινδυνεῦσαι φίλῳ, ἢ πατρίδι, μὴ μαντεύεσθαι, εἰ συγκινδυνευτέον. καὶ γὰρ ἂν προσείπῃ σοι ὁ μάντις, φαῦλα γεγονέναι τὰ ἱερὰ, δῆλον, ὅτι ὁ θάνατος σημαίνεται, ἢ πήρωσις μέρους τοῦ σώματος, ἢ φυγὴ· ἀλλὰ ἔνι λόγος, καὶ σὺν τούτοις παρίσταται, τῷ φίλῳ, καὶ πατρίδι συγκινδυνεύειν. τοιγαροῦν τῷ μείζονι μάντει πρόσεχε τῷ Πυθίῳ, ὃς ἐξέβαλε τοῦ ναοῦ τὸν οὐ βοηθήσαντα ἀναιρουμένῳ τῷ φίλῳ.

ΚΕΦ.

*ὅταν δέῃ,)* ed. Salm. *ὅταν δεήσῃ·* mox Upton. *προείπῃ*, minus bene; *προσειπεῖν* eſt Lat. *nuntiare*, quando de aruſpice dicitur. *φαῦλα τὰ ἱερὰ*, non *καλὰ*, quibus litatur, *καλλιερεῖται*. Porro Harriſ. var. *ὅτι ἡ θάνατος*, melius ac vulgata. Mox ex Salm. ed. *μέρους σώματος* dedi. Ceteris *τοῦ* abeſt.

*ἀλλ' ἔνι λόγος, καὶ σὺν τούτοις παρίσταται τῷ φ. καὶ π. συγκινδυνεύειν)* locus manifeſte vitioſus. Caſaub. et Meibom. recte emendabant; *παρίστασθαι τῷ φ.* *opitulari amico*; at *ἔνι λόγος* vertebant: *ratio ſuadet*, quod tamen graeca non poſſunt ſignificare; quae eſſent potius; *ineſt ratio*. Wolfius *ἐνὶ λόγῳ* in margine notavit, neſcio,

admodum voluit Socrates; iis ſcilicet de rebus, quarum tota conſideratio ad euentum refertur, et in quibus nec ex ratione, nec ex arte ſuppetunt occaſiones, ad id, quod propoſitum eſt, conſiderandum. quare, quando vna cum amico, aut patria, periculum ſubeundum, vates non eſt conſulendus, num periculum vna ſubeundum. nam ſi tibi vates dixerit, infauſta fuiſſe ſacra, conſtat aut mortem ſignificari, aut membri alicuius truncationem, aut exilium. ſed tamen ratio eligit, etiamſi et haec euentura ſint, amico opitulari, et cum patria diſcrimen adire, quam ob rem maiori attendito vati, Pythio, qui eum templo eiecit, qui amico, cum interficeretur, opem non tulerat.



ſcio, vnde, certe hoc interpolatum. Salm. ἀλλ' ἢ ἕνι λόγος, et Ven. 1528. ἀλλ' ἢ ἕνι λόγος, vnde legi poſſit, ἀλλ' ἢ ἔτι λόγος καὶ σὺν τούτοις παρίσταται etc. *ratio vtique iubet, hortatur, monet, etiam cum his* etc. vel omiſſa particula, ἀλλ' ἔτι λ. quod Simplicius confirmare videtur, qui p. 258. ita παραφράζει· ὁ γὰρ ὀρθὸς λόγος ὑπαγορεύει συγκινδυνεύειν, vt παρίστασθαι ſit hortari, monere.

## ΚΕΦ. λγ΄.

1. Τάξον τινὰ ἤδη χαρακτῆρα σαυτῷ καὶ τύπον, ὃν φυλάξεις ἐπί τε σεαυτοῦ ὢν,
2. καὶ ἀνθρώποις ἐντυγχάνων. Καὶ σιωπὴ τὸ πολὺ ἔστω· ἢ λαλείσθω τὰ ἀναγκαῖα, καὶ δι' ὀλίγων. σπανίως δέ ποτε, καιροῦ παρακα-

monere. vnde παραστήματα monita, παραγγέλματα praecepta ſunt ap. Antonin. III, 11. In MS. Salm. legebatur ἀλλ' ἐρεῖ λόγος, [illegible] poſt Salmaſ. et Gataker. ad Antonin. II, 5. [illegible]co-nus legit αἱρεῖ λόγος, *ratio dictat, ſuadet*, modo loquendi Epicteto aliisque philoſophis frequentato. cf. Gataker. ad IV, 24. Sic in Platone de rep. X. p. 604. ὁ λόγος ἐρεῖ, iam Stephanus emendabat αἱρεῖ.

ὃς ἐξέβαλε) Duo Delphos petituri in latrones inciderant, a quibus cum alter occideretur, alter fuga elapſus Delphos pergeret, a Deo iuſſus eſt templo exire. Oraculum fuit eiusmodi:

Ἀνδρὶ φίλῳ θνήσκοντι, παρὼν πέλας, οὐκ ἐπαμύνας,
Ἤλυθες οὐ καθαρός· περικάλλεος ἔξιθι σηκοῦ.

*O praeſens aderas pereunti quisquis amico,*
*Attuleras nec opem, templo decede, profane.*

v. Simplic. ad h. l. cf. Aelian. V. H. III, 44.

C. XXXIII. §. 1. τάξον τινὰ ἤδη χαρακτῆρα) *certam aliquam formam et exemplar morum in animo tuo tibi concipe, ad quod te totum componas.* In voc. ἤδη neſcio an ἠθῶν vel ἤθους lateat, vt *forma*

## CAP. XXXIII.

Praeſcribe iam tibi figuram aliquam et for- 1.
mam, quam et ipſe tecum ſolus, et in
congreſſibus hominum, obſerues. Et qui- 2.
dem ſilentium tene plurimum; aut neceſſaria
loquere, et paucis. raro autem, occaſione
quan-

*nia morum* ſit. Nilus et Hafn. τινὰ εἴδους χαρα-
κτῆρας exhibent, *aliquam imaginem formae*, vel
[illegible] εἶδος de *genere vitae* explicandum foret.

[illegible] φυλάξεις) Vpton. neſcio vnde, φυλάξῃς. in
vna Amſt. 1670. ita reperio ſcriptum. Mox
Hafn. ἐπί τε σεαυτῷ ὤν· at hoc ſignificat, *in po-
teſtate ſua eſſe.*

§. 2. καὶ σιωπὴ) abrupta oratio et dura. in Nilo
Hafn. Paraphr. καὶ abeſt; non male.

σπανίως δέ ποτε — ἥξομεν) Nolo haec ſollici-
tare; mihi tamen, ex forma et genio reliquo-
rum praeceptorum, et ex ſenſu aliquo, qui
fere ex lectione aſſidua contrahitur, haec ita
fuiſſe verbis concepta videntur: εἰ δέ ποτε, κ.
π. ἐπὶ τὸ λέγειν τι ἥξομεν, *ſi quando, vt copioſius
dicas, res poſtulet.* Enimvero, dices, quid τοῖς,
σπανίως δὲ, faciemus? interpretamentum ſunt
inter lineam adſcriptum; neque ſane Simpli-
cius illa agnoſcit p. 262. nec Paraphraſtes.

καιροῦ παρακαλοῦντος) *ſi tempus exegerit*, v.
mox ad §. 5. In Wolfiana et hinc vulgg. παρ-
ακολουθοῦντος. ſed iam ipſe Wolfius emenda-
bat, vt nunc eſt. ante καιροῦ ſaltem καὶ excidiſſe
videri

ρακαλοῦντος, ἐπὶ τὸ λέγειν τι ἥξομεν, ἀλλὰ περὶ οὐδενὸς τῶν τυχόντων. μὴ περὶ μονομάχων, μηδὲ ἱπποδρομιῶν, μὴ περὶ ἀθλητῶν, μὴ περὶ βρωμάτων ἢ πομάτων, τῶν ἑκασταχοῦ λεγομένων· μάλιστα δὲ μὴ περὶ
3. ἀνθρώπων, ψέγοντες, ἢ συγκρίνοντες. Ἂν μὲν οὖν οἷός τε ᾖς, μέταγε τοῖς σοῖς λόγοις τοὺς τῶν συνόντων ἐπὶ τὸ προσῆκον. εἰ δὲ ἐν ἀλλοφύλοις ἀποληφθεὶς τύχοις, [illegible] ἐλως

videri debet. Poſt λέγειν, abeſt τι in Nilo, Haſn. Var. Harr. cf. Simplic. p. 263. Nilus porro ἥξωμεν, et, περὶ μηδενός.

μὴ περὶ μονομάχων) Haſn. Nilus μονομαχιῶν, vt et Simplic. p. 263. 287. idem cum ed. Salm. ἱπποδρομιῶν, non male, vt ſint *ipſa certamina*, non τὰ ἱπποδρόμια, dies ludorum equeſtrium, ludi. Nilus et Haſn. μὴ περὶ ἱππ. et μὴ βρωμάτων, et, ἢ τῶν ἑκαστ. λεγ. hoc non male. Ad rem v. Arrian. III, 16.

μὴ περὶ ἀνθρώπων) intellige ex antec. λέγωμεν, nec cum ψέγοντες iunge, vt Berkelius et Vptonus fecere: ille quidem etiam praefert λέγοντες, ex ed. Wolf. Plant. ne ψέγοντες περί τι dicatur. Simplic. p. 263. μάλιστα δὲ μὴ περὶ ἀνθρώπων ποιεῖσθαι τὸν λόγον, ψέγοντα ἢ ἐπαινοῦντα ἢ συγκρίνοντα. hac forma exhibent extrema etiam Haſn. et Nilus: niſi quod ille κρίνοντα, et ed. Ven. Simplicii 1528. λέγοντα ἢ ἐπαινοῦντα ἢ συγκρίνον-

quandoque aduocante, ad dicendum aliquid veniemus; ſed non de quibusuis rebus, non de gladiatoribus, non de ludis circenſibus, non de athletis, non de cibis aut potionibus; quae vulgo in ſermonem veniunt: maxime autem nihil de hominibus, vituperantes vel laudantes vel inter ſe comparantes. Si igi- 3
tur poſſis, familiarium tuorum ſermones tuis ſermonibus eo, quod decet, traducito.

quod

κρίναντα. Mox ἂν μὲν οὖν vsque ad σιώπα ab eadem ed. Ven. et ab Argent. abſunt. expreſſa tamen in verſ. a Naogeorgio.

§. 3. μέταγε ταῖς σοῖς λόγοις τοὺς τῶν συνόντων) hac arte, ſermones, quorſum vellet, deducendi, excellebat Socrates; οἵαν εἶχε Σωκράτης δύναμιν, ὥστ' ἐν πάσῃ συμπεριφορᾷ ἄγειν ἐπὶ τὸ αὐτοῦ τοὺς συνόντας, h. *vt in omni ſermone ad ſuum propoſitum perduceret ceteros.* v. Arrian. III, 16. p. 423. Hafn. Nilus, MS. Salm. var. Harr. μέταγε (priores duo μετάγαγε) τοὺς σοὺς λόγους καὶ τοὺς τῶν συνόντων.

ἐν ἀλλοφύλοις ἀποληφθεὶς) hoc in Simplicio p. 265. Nilo etc. legitur; at in plerisque ἀπολειφθεὶς, minus bene; Latinorum *deprehenſus* altero exprimitur. Ἀλλόφυλοι, *extranei* opponuntur familiaribus et notis hominibus, vt οἱ ἔξωθεν τοῖς οἰκείοις. Simplicius tamen aliter, nimis forte anguſte, accipit p. 265. ἐν ἀνθρώ-

ποις

4. Γέλως μὴ πολὺς ἔστω· μηδὲ ἐπὶ πολλοῖς, 5. μηδὲ ἀνειμένος. Ὅρκον παραίτησαι, εἰ μὲν οἷόν τε, εἰς ἅπαν· εἰ δὲ μὴ, ἐκ τῶν ἐνόντων.

6. Ἑστιάσεις τὰς ἔξω καὶ ἰδιωτικὰς διακρούου. ἐὰν δέ ποτε γένηται καιρὸς, ἐντετάσθω σοι ἡ προσοχὴ, μήποτε ἄρα ὑποῤῥυῇς εἰς ἰδιωτισμόν. ἴσθι γὰρ, ὅτι, ἐὰν ὁ ἑταῖρος ᾖ μεμολυσμένος, καὶ τὸν συναναστρεβόμενον αὐτῷ

ποις κατ' ἄλλο εἶδος ζωῆς, τὸ διεφθαρμένῳ τραφεῖσί τε καὶ συνεθισθεῖσιν, οὓς ἀλλοφύλους ἐκάλεσε, *qui aliud inſtitutum vitae ſequuntur, praua inſtitutione et conſuetudine corrupti.* (Pythagoreos hoc ſenſu ea voce vſos Federus, amiciſſimus collega, me monuit ex Scheffero p. 98. et Bruckero To. I. p. 1027.)

§. 5. ἐκ τῶν ἐνόντων) n. παραίτησαι, *detrecta iusiurandum.* Si tamen Simplicii verba p. 266. expendas, eum legiſſe in ſuo putes ἐκ τῶν ἐνόντων ἔμμενε, aut ſimile quid; *ſin minus potes penitus abſtinere iureiurando, at, quantum potes, illud ſerua.* Venetae, Wolf. Argent. Genev. ἐκ τῶν ὄντων. Sed ſatis frequentatum alterum, etiam a Luciano et aliis: ἐκ τῶν ἐνόντων. ὡς ἔνι μάλιστα. ὡς ἐνῆν. Idem Stoicis eſt τὸ ἐνδεχόμενον. mox §. 8. εἰς δύναμιν.

§. 6. ἑστιάσεις τὰς ἔξω καὶ ἰδιωτικὰς) ed Meib. e Salm. MS. τὰς ἐξωτικάς. Sic quoque ed. pr. Simplicii. Veneta. Τὰς ἔξω intellige τῆς ἰδίας

quod ſi ab extraneis circumuentus fueris, taceto. Riſus nec ſit multus, nec ob multa, 4.
nec effuſus. Iusiurandum recuſa, ſi fieri 5.
poteſt, omnino; ſin minus, quantum res
ferant. Conuiuia extranea et vulgaria re- 6.
ſpue. quod ſi quando tempus incidat, attentio tibi excitetur, ne in vulgarem ſtatum prolabaris: ſcias enim, ſi ſocius pollutus fuerit, 7.
etiam

οἰκίας. niſi malis *conuiuia cum* τοῖς ἔξω, h. *hominibus a philoſophia alienis:* vide c. 47. quia additur ἰδιωτικάς. Simplic. priorem rationem ſequitur p. 267. χρὴ οὖν τὸν ἐπιεικῆ τε ἔξω τῆς ἑαυτοῦ ἑστιάσεως ἰδιωτικὰς ἑστιάσεις παραιτεῖσθαι (hoc eſt διακρούεσθαι), vbi ex ed. Ven. principe legendum, τὰς ἔξω τῆς ἑαυτοῦ ἐνστάσεως, *conuiuia plebeia ſuo inſtituto non conuenientia;* alias legerem τὰς ἔξω τῆς ἑαυτοῦ (n. οἰκίας) καὶ ἰδιωτικὰς ἑστιάσεις. In eodem in eadem re paullo ante pro τῶν λοιπῶν ἀνδρῶν lege τῶν λογίων h. *ſapientum vel doctorum hominum.* Sunt vero ἰδιωτικαὶ *cum plebeis hominibus, rudibus et philoſophiae expertibus.* Notum ἰδιώτην philoſophis eſſe quemuis *non philoſophum;* eadem ratione, qua Graecis *barbari*, Clericis *laici.*

ἂν δέ ποτε γ. καιρὸς) καιρὸς h. l. non modo *tempus opportunum*, ſed, *quod illa neceſſario exigat*, v. c. in die feſto, precibus amicorum etc. Sic et §. 9.

ἐπε-

μολύνεσθαι ἀνάγκη, κἂν αὐτὸς ὢν τύχῃ κα-
7. θαρός. Τὰ περὶ τὸ σῶμα μέχρι τῆς χρείας
ψιλῆς παραλάμβανε. οἷον τροφὰς, πόμα,
ἀμπεχόνην, οἰκίαν, οἰκετίαν. τὸ δὲ πρὸς
8. δόξαν, ἢ τρυφὴν, ἅπαν περίγραφε. Περὶ
ἀφροδίσια εἰς δύναμιν πρὸ γάμου καθαρευ-
τέον.

ἐντετάσθω σοι ἡ προσοχὴ) τοῦ νοῦ, *animus tibi intendatur*, ſup. c. 7. τετάσθαι δὲ δεῖ τὴν διάνοιαν. Edd. Wolf. Venetae, Plant. et aliae προσευχὴ, perperam, vti c. 52. pro ἐκτέον legitur εὐκτέον.

ὑποῤῥυῇς εἰς ἰδιωτισμὸν) Salmaſ. ap. Meibom. p. 45. Var. Harriſ. ἀποῤῥυῇς' etiam Simplicius p. 268. -- εἰς τὴν τῶν ἰδιωτῶν ἀποῤῥυῇ τάξιν. Sed verum ὑποῤῥυῇς h. λάθῃς σεαυτὸν εἰς ἰδιωτισμὸν ἐξολισθαίνων, ἐκπεσὼν ſ. ἰδιώτης γενόμενος, vt graece haec eſſent efferenda. Paraphraſis exponit per ὑποσυρῇς, *auferaris*. Mox Hafn. et Nilus eleganter συμμολύνεσθαι. Ven. vtraque et Argent. κἂν αὐτὸς ὢν τύχῃς καθαρός.

§. 7. μέχρι τῆς χρείας ψιλῆς) Ita ex Paraphraſi, Simplicii veſtigiis inſiſtens, emendauit Caſaubonus, et e MS. Salmaſ. Hafn. Meibomius; adde nunc Nilum: vulgo μ. τ. χρείας ψυχῆς, quod neſcio an non et ipſe Simplicius in ſuo habuerit. nam is p. 297. vbi ſuperiora repetit, *rebus, quae ad corpus ſpectant*, dicit *vtendum eſſe* κατὰ τὴν ψυχικὴν τοῦ σώματος χρείαν. Haec et ſimilia quoties obſeruo, leuatum ſentio deſiderium antiquiorum codicum. Ap-

paret

etiam conuerſantes cum eo pollui neceſſe eſſe, quamuis hic purus fuerit. Ea, quae 7.
ad corpus attinent, ad nudum vſum adſume: vt, cibos, potum, veſtitum, domum, familiam. id autem omne, quod ad oſtentationem aut delicias pertinet, circumſcribe.
A re venerea, quantum fieri poteſt, ante nu- 8.
ptias

Patet enim ſatis, corruptelas non ſerioribus demum aetatibus ſubnatas. Porro Venetae, Argent. Wolf. Salm. aliae παραλαμβάνειν, vt pro imperatiuo ſit, ſubintellecto δεῖ, προσήκει· verum ita et mox eſſe deberet περιγράφειν.

τὸ δὲ πρὸς δόξαν) Hafn. et Nilus τὰ δὲ πρὸς ἡδονὴν ἢ δόξαν, ἢ τ. ἅπαντα. Paullo ante pro οἰκίαν Hafn. οἰκείαν, in Nilo abeſt.

ἅπαν περίγραφε) *tolle, remoue, recide.* Simplicius expreſſit τὸ περιττὸν ἀφαιρεῖν et ἀποσκευάζεσθαι p. 272. Elegans vero vſus vocabuli περιγράφειν hoc ſenſu; quod proprie eſt, *lineis et limitibus quibusdam circumſcribere*, περιορίζειν· hinc eſt *coercere, finire, finibus certis aliquid continere*, quo fere ſenſu Lat. *circumſcribere.* v. Geſner. Theſ. L. L. h. v. et Graev. ad Cic. ad Att. VII, 9. Lucian. Hermot. p. 543. ὅτι σε περιέγραψαν μὴ πλείω βιῶναι, τὸ μήκιστον, ἐτῶν ἑκατόν, *praefiniuerint tibi terminum centum annorum, circumſcripſerint, ne plus* etc quod Cic. pro C. Rabir. 10. *curriculum vitae exiguum circumſcripſit nobis natura, immenſum*

 glo-

τέον. ἁπτομένῳ δὲ, ὡς νομιμόν ἐστι, μεταληπτέον. μὴ μέν τοι ἐπαχθὴς γίνου τοῖς χρωμένοις, μηδὲ ἐλεγκτικός. μηδὲ πολλα-
9. χοῦ τὸ, ὅτι αὐτὸς οὐ χρῆ, παράφερε. Ἐάν τίς σοι ἀπαγγείλῃ, ὅτι ὁ δεῖνά σε κακῶς λέγει,

*gloriae*. Xenoph. Mem. I, 4. 12. τὸ δὲ καὶ τὰς τῶν ἀφροδισίων ἡδονὰς τοῖς μὲν ἄλλοις ζώοις δοῦναι, περιγράψαντας τοῦ ἔτους χρόνον, vbi f. leg. μόνον v. Simplic. p. 317. 330. at p. 274. οὐ γὰρ μάτην ὁ νόμος αὐτὸ περιέγραφεν vertitur *deſcripſiſſet*, male; eſt, *interdixiſſet, libidinem coercuiſſet*. Quia vero circumſcribendo et ducendo limitem extantia et ſupereminentia, vel ſuperflua praeciduntur, hinc περιγράφειν, συμπεριγράφειν et *circumſcribere* eſt *adimere, auferre*, vt h. l. et paſſim apud Sext. Empir. v. c. P. H. I, 14. de quo notatu cf. Caſaub. ad Athen. II, 23. Sed is nimis argute e foro Attico ductum putat; eſt enim potius vel a limite ducta illa notio, vel a pictura, vbi περιγράφειν eſt *lineis extima figurae includere*, vnde et περιγραφὴ, *circumſcriptio, der Umriſs*. Lucian. Imag. T. II, p. 5. τὴν δὲ τοῦ παντὸς προσώπου περιγραφὴν, et de Gymn. p. 287. *adoleſcentes neque aridi neque craſſiores*, ἀλλ' εἰς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, *ad iuſtam formam et proportionem circumſcriptis membris*. Diodor. Exc. p. 519. κατὰ τὴν ὅλην τοῦ σώματος περιγραφήν. Eſt etiam *finire* v. c. orationem de quo v. Weſſel. ad Diod. I, 41.

ptias purus eſto: ſin attigeris, ea legitime vtendum. ne tamen iniquus ſis iis, qui illa vtuntur, neque eos redarguas; nec paſſim iactes, te ea non vti. Si quis tibi nuntiet, 9.
Hic tibi maledicit; ne refuta, quae dicta ſunt,



§. 8. *ἁπτομένῳ δὲ*) Naogeorgius *τοῦ γάμου* intellexit; verius, *τῶν ἀφροδισίων*. Xenoph. quoque Mem. I, 3. 8. *τῶν τοιούτων* (n. *ἀφροδισίων*) *ἁπτόμενον*. Ceterum tota §. haec a Nilo et Haſn. abeſt.

*ὡς νόμιμόν ἐστι*) Simplic. p. 274. *ὧν νόμιμόν ἐστιν*. Vt vero haec intelligas, tenendum, rem veneream ipſam nihil viſam eſſe habere vitii, modo non *παρὰ φύσιν*, aut, *παρὰ δίκαιον*, in alienis vxoribus aut filiabus occupata eſſet; in meretrice vero vel ancillula non peccabatur. Commentarius huius §. eſſe poteſt Sat. 2. lib. I. Horatii, vbi ex hac ratione diſputat: *Nam ſimul ac venas* etc. *Huc iuuenes aequum eſt deſcendere; non* etc. cf. Xen. Mem. I, 3, 14.

*ὅτι αὐτῷ οὐ χρή*) ed. Salm. cum. Var. Harr. *αὐτὸς*, idque praeſtat. Simplicius in ed. Ven. pr. *ὅτι αὐτὸς οὐ χρῆ*, *id non omnino neceſſe eſſe*. Cum *τὸ αὐτῷ* non habeat, quo referas, Berkel. emendabat *αὐτοῖς* n. *ἀφροδισίοις*· ſed poſt pluralem numerus ſingularis inferri ſolet. Pro *παράφερε* MS. Salm. *πρόφερε*, quod Meibomio placebat.

9. *ἀπαγγείλῃ*) Nilus *ἀπαγγέλλῃ*, Haſn. *ἀπαγγέλῃ*, Var. Har. *ἀπαγγελῇ*. mox *ἀπολογοῦ* gloſſa interlin.

λέγει, μὴ ἀπολογοῦ πρὸς τὰ λεχθέντα, ἀλλ' ἀποκρίνου, ὅτι ἠγνόει γὰρ τὰ ἄλλα προσόντα μοι κακὰ, ἐπεὶ οὐκ ἂν ταῦτα
10. μόνα ἔλεγεν. Εἰς τὰ θέατρα τὸ πολὺ παριέναι οὐκ ἀναγκαῖον. εἰ δέ ποτε καιρὸς εἴη, μηδενὶ σπουδάζων φαίνου ἢ σεαυτῷ· τουτέστι, θέλε γίνεσθαι μόνα τὰ γινόμενα, καὶ νικᾶν μόνον τὸν νικῶντα. οὕτω γὰρ οὐκ ἐμποδισθήσῃ. βοῆς δὲ καὶ τοῦ ἐπιγελᾶν τινι, ἢ ἐπιπολὺ ἐπικινεῖσθαι, παντελῶς ἀπέχου. καὶ μετὰ τὸ ἀπαλλαγῆναι, μὴ πολλὰ περὶ τῶν γενομένων διαλέγου, ὅσα μὴ φέρει πρὸς τὴν

lin. explicat διαμάχου, ψευδῆ δεικνύων τὰ αὐτῷ εἶναι. Porro Argent. σὲ κακὸν λέγει,

ὅτι ἠγνόει γὰρ τὰ ἄλλα) Nilus et Hafn. διότι ἠ. τὰ ἄλλα τὰ π. Regius διότι ἠ. τὰ ὅλα πρ. male. Var. Harr. τὰ ἄλλα τὰ π.

§. 10. εἰς τὰ θέατρα etc.) Ad haec intelligenda meminiſſe neceſſe eſt illius ſeculi furorem, quo ad ſpectacula, et ludos ſiue ſcenicos, ſiue circenſes ferebantur; porro aurigarum in circo *factiones*, et *ſtudia* ſpectatorum, qui vel huic factioni vel illi *fauerent*, v. Plin. ep. IX, 6. cf. Lipſ. Elect. III, 10. Saturn. II, 24. et paſſim alios. Ceterum Argent. πολὺ παριέναι, omiſſo τὸ, recte; Paraphr. ἐπὶ πολύ.

ſed reſponde, Ignorabat enim cetera, quae mihi adſunt, vitia; alioqui non ſola haec dixiſſet. In theatra ſaepe prodire, neceſſe 10.
non eſt. quod ſi quando incidat tempus, nulli fauere videaris, praeterquam tibi ipſi; hoc eſt, velis fieri ſola ea, quae fiunt, et vincere ſolum, qui vincit. ſic enim non impedieris. adclamatione autem, et riſu, aut diuturniore commotione penitus abſtineto. Et poſtquam diſceſſiſti, multa de iis, quae facta ſunt, ne diſſeras, quae ad tui correctionem non conducunt. ex eo enim adpa-

 ret,

καιρὸς εἴη) cum officium vitae poſtulat. v. ad §. 6. huius cap. σπουδάζειν eſt Lat. *ſtudere*, h. *ſtudio alicuius factionis teneri, velle et cupere, vt ille vincat*. apud Arrian. III, 4 caput inſcribitur; πρὸς τὸν ἀκόσμως ἐν θεάτρῳ σπουδάσαντα. *Sibi ipſi* vero *fauere* h. l. dicitur, qui *tantum ſe ipſum bene rem gerere, ſe vincere cupit*; οὐκ ἐμποδισθήσῃ, h. *nil prohibebit te tibi ſtudere*. v. ſup. ad I, 3.

ἐπὶ πολὺ ἐπικινεῖσθαι) refer ad geſtus indecentes ex immodico ſtudio, v. c. ridendo, applaudendo, aſſurgendo, etiam indignando, ſi factio, cui faues, ſuperetur etc. cf. Arrian. l. l. et IV, 2 f.

μὴ

τὴν σὴν ἐπανόρθωσιν. ἐμφαίνεται γὰρ ἐκ τοῦ
11. τοιούτου, ὅτι ἐθαύμασας τὴν θέαν. Εἰς ἀκροάσεις τινῶν μὴ εἰκῇ μηδὲ ῥᾳδίως πάριθι. παριὼν δὲ, τὸ σεμνὸν, καὶ εὐσταθὲς, καὶ
12. ἅμα ἀνεπαχθὲς, φύλασσε. Ὅταν τινὶ μέλλῃς συμβάλλειν, καὶ μάλιστα τῶν ἐν ὑπερ-

μὴ πολλὰ — διαλέγου) etiam Lucian. Nigrin. p. 37. philoſophos increpat, quod frequentes ſermones de theatris, et aurigationibus, plebeio more, faciant.

ὅσα μὴ φέρει πρὸς τὴν σὴν ἐπανόρθωσιν) ὅσα videtur exponi debere, *quippe cum ea* etc. in Paraphr. μάλιστα (δὲ e MS Medic.) ὅσα, quod in reliquis male excidiſſe videtur. Porro φέρει legendum forte συμφέρει, niſi ſimplex hac notione accipias. Paraphr. ὅσα μὴ λυσιτελεῖ. Simplicius in h. l. haeret, v. p. 280.

ὅτι ἐθαύμασας) atqui praeceptum erat Stoicorum: *Nil admirari*, etc. τὸν σοφὸν μηδὲν θαυμάζειν τῶν δοκούντων παραδόξων, Diog. VII. 123.

§. 11. μὴ εἰκῇ, μηδὲ ῥᾳδίως πάριθι) ita emendavi locum ex Haſn. Nilo, et Mediceo MS Paraphraſtae; vulgo legitur μὴ ἧκε, μηδὲ ῥ. πάριθι, putida tautologia. Continuant autem Haſn. et Nilus ſuperiorem cum *hac* §. in hunc modum, οὐ καλὸν τὸ παριέναι εἰς θέατρον, εἰς ἀκρόασιν τινων etc. omiſſis mediis. Sunt vero ἀκροάσεις, Gellio et Senecae *auditiones*, cum in coetu hominum, amicorum praecipue et familiarium, recitamus, quae ſcripta a nobis ſunt et cla-

ret, admirationi tibi fuiſſe ſpectaculum. Ad 11.
recitationes aliquorum ne temere nec facile
accede. ſin acceſſeris, grauitatem ac con-
ſtantiam ſerua; ac ſimul vide, ne cui ſis mo-
leſtus. Conuenturus aliquem, eorum ma- 12.
xime, qui eminere videntur, ipſe tibi pro-



elaborata; quemadmodum fere noſtra aetate in Academiis et ſocietatibus litterariis fieri ſolet; eaedem dictae *recitationes*, et ἐπιδείξεις, hae quidem in ſollenni fere hominum coetu. Ita Luciani pleraque ſcripta nihil aliud niſi ἐπιδείξεις ſunt. Vt vero vel optima inſtituta temporis ſucceſſu deprauantur, ita hae recitationes, Imperatorum praeſertim temporibus, tantum vanae ingenii oſtentationis cauſſa, a Rhetoribus et Sophiſtis, atque etiam a Philoſophis inſtituebantur; hi quidem de aliqua quaeſtione e ſua diſciplina petita inani et futili verborum copia diſputabant: eiusmodi homines deſignat h. l. noſter, cum εἰς ἀ. τινῶν dicit.

καὶ εὐσταθὲς) Nilus Haſ. καὶ τὸ ἐ. Eſt vero illa *conſtantia* in eo poſita, vt nec ſeruiliter aduletur, nec iracundia exardeſcens vociferetur, conuiciётur etc. τὸ ἀνεπαχθὲς vero, ne nimia et affectata ſeueritate et triſtitia moleſtus ſit.

§. 12. τινὶ — συμβάλλειν) int. λόγους, vt Lat. *conferre ſermones*, conuenire aliquem, cum eo

age-

ὑπεροχῇ δοκούντων, πρόβαλε σαυτῷ, τί ἂν ἐποίησεν ἐν τούτῳ Σωκράτης ἢ Ζήνων. καὶ οὐκ ἀπορήσεις τοῦ χρήσασθαι προσηκόντως
13. τῷ ἐμπεσόντι. Ὅταν Φοιτᾷς πρός τινος τῶν μέγα δυναμένων, πρόβαλε ὅτι οὐχ εὑρήσεις αὐτὸν ἔνδον, ὅτι ἀποκλεισθήσῃ, ὅτι οὐκ ἀνοιχθήσονταί σοι αἱ θύραι, ὅτι οὐ Φροντιεῖ

agere. Regius συμβουλεύειν. v. c. 25 pr. μετ' καὶ abeſt in Argent. Meib. Nilo.

τῶν ἐν ὑπεροχῇ δοκούντων) ἐν abeſt in Regio. non neceſſe vero ſupplere vel cum Meibomio addere εἶναι, ſed δοκεῖν eſt *in exiſtimatione eſſe*, εὐδοκιμεῖν· ita δοκοῦντες opp. τοῖς ἀδοξοῦσιν, εὐτελέσιν. Paullus ad Gal. ogr. II, 2. — *ipſis tradidi ad doctrinam ſalutarem*, κατ' ἰδίαν δὲ τοῖς δοκοῦσι, vbi multi codd. δοκοῦσιν εἶναί τι, quod facile apparet, e gloſſa eſſe receptum tamen mox eſt v. 6. ἀπὸ δὲ τῶν δοκούντων εἶναί τι, ſed paullo poſt iterum οἱ δοκοῦντες. Pot. poſt Socrate et Zenone Haſn. cum Nilo ἐποίησέ τις τῶν ἐναρέτων.

τῷ ἐμπεσόντι) Recte ſupplet gloſſa interl. εἰς συμβουλήν. πρόβαλε ſupra, explicat πρόθες. In Argent. et Salm. edd. male ἐν τῷ ἐ. Eſt autem χρήσασθαι τῷ ἐμπεσόντι, gerere ſe, verſari in negotio, προσηκόντως, conuenienter, prudenter.

§. 13. ὅταν φοιτᾷς πρός τινος) reuocaui hanc lectionem ex edd. Batauis, et MS. Gerdeſ. ſupple οἰκίαν· ita enim Graecos loqui, ſatis notum eſt.

ponito, quid in hoc feciſſet Socrates aut Zeno: nec incertus haerebis, quomodo conuenienter eo, quod inciderit, vtaris. Cum 13.
aliquem magnatum adieris, propone tibi, fieri poſſe, vt intus eum non inuenias, vt excludaris, vt fores tibi non aperiantur, vt nullam tui rationem habeat. quod ſi cum his



eſt. Wolfius, et inde Vpton. πρός τινας, reliqui fere πρός τινα. mox Hafn. Nilus πρόβαλε σεαυτῷ, vt ſupra; in multis item πρόβαλλε. Ad rem cf. c. 4. αὐτὸν Vptonus dictum vult pro *domino*. v. ſup. ad 25 extr.

ὅτι ἀποκλεισθήσῃ) excluderis, *non admitteris*: ita bene repoſuit Vptonus, vt eſt in Hafn. Nilo, ed. Argent. vulgo ἀπεκλείσθη. v. Lucian. Nigrin. p. 32.

ὅτι οὐκ ἀνοιχθήσονταί σοι αἱ θύραι) primum ita et Nilus. ex MS. Salm. vt videtur, exhibet. Argent. ὅτι ἐκτιναχθήσονται. Vertunt vero hoc: *vt occludantur tibi fores*. Enim vero ἐκτιναχθῆναι dici debent fores, quae *tolluntur*, *e cardinibus ſubmouentur*. Videndum tamen, an et ita poſſint dici fores, quae cum impetu (nos dicimus, *vor der Naſe*) alicui ingreſſuro occluduntur; in hunc ſenſum Wolfius coniicit ὅτι ἐπιτιναχθήσονται. Hafn. et Nilus ὅτι ἐντιναχθήσονται, quod vero ſimillimum: etſi inter voces proprias hac in re illud non occurrit apud Polluc. X, 25. 26. Ed. Argent. ὅτι οὐκ ἐκτι-

τιεῖ σου. κἂν σὺν τούτοις ἐλθεῖν καθήκῃ, Φέρε τὰ γινόμενα, καὶ μηδέποτε εἴπῃς αὐτὸς πρὸς σεαυτὸν, ὅτι οὐκ ἦν τοσούτου. ἰδιωτικὸν γὰρ, καὶ διαπεπληγμένου πρὸς τὰ ἐκτός.

*ἐκτιναχθήσονται* quod Noag. vertit, *vt fores tibi non pateant*; vti et Politianus in verſ. habet. Melius ſaltem reddas: *vt fores tibi non revellantur, cum impetu aperiantur*, vt fit, cum aliquis, quem veremur et honoramus, ad nos venit. Si tamen omnes has lectiones excuſſeris, cum nulla earum ſatis ſit idonea, ſtatuendum tandem videbis: corruptelas eas eſſe ex altera, etſi notiore: *οὐκ ἀνοιχθήσονται*, ortas. Etſi omnino totum hoc gloſſema alterius *ὅτι ἀποκλεισθήσῃ*, ſublatum eſſe malim.

*κἂν σὺν τούτοις ἐλθεῖν καθήκῃ, φέρε*) mihi tota haec ratio et ſenſus non placet, quanquam commodior erit, ſi *καθήκῃ* exponas, *καθῆκον νομίσῃ*, *tibi conuenire putes*. Caſaub. ſic Nilus *κἂν σὺν αὐτοῖς ἐλθεῖν καθήκῃ, ἐλθὼν* — vnde forte ſic legendum, ſententia cum ſuperioribus continuata, quae res neglecta cauſſam corruptelae dedit, *κἂν σὺν τούτοις ἐλθεῖν καθήκῃ· ἐλθὼν δὲ Φ.* *et cum his omnibus*, n. propone tibi, *an tibi venire conueniat. Si vero venis, fer.* etc. hoc placet; hoc a vero non multum abeſſe arbitror. Porro iidem *τὰ γενόμενα.*

*ὅτι οὐκ ἦν τοσούτου*) *non fuiſſe tanti*; quidnam vero? vtrum, *ut ad eum venires, cum nihil inde profeceris? an ille, vt officii cauſſa ad eum accederes?* an prima perſona: *non eram tanti?*

his venire tui ſit officii, fer ea, quae fiunt, neque ipſe vnquam tecum dicas, non fuiſſe tanti. hoc quippe plebeium eſt, et hominis ad

*tanti? non ego maiori honoris teſtificatione dignius eram? non par erat, vt reuerentius me haberet?* quanquam et haec interrogatione ita fere poſſit accipi, vt ſecum conqueratur: *ne tanti quidem ego habebar, aeſtimabar*, v. c. vt me nomine appellaret honorifico. Ed. Ven. vtraque, Salm. MS. Salm. τοσοῦτον, forte hoc ſenſu: *non par erat, me, talem virum, ita excipi*; cum ſc. maior mihi deberetur honor, οὐκ ἦν (pro ἐξῆν) τοσοῦτόν με καταφρονηθῆναι. MS. Gerdeſ. τοσοῦτος, *non eram is, qui aliter merebatur haberi?* Simplicius p. 284. καὶ λέγομεν, μὴ εἶναι ἄξιον τοῦ τυχεῖν τῶν συμβεβηκότων· vnde videri poteſt ſuppleuiſſe, ὅτι οὐκ ἦν ἄξιος τυχεῖν τοῦ τοσούτου, vel potius τοιούτου, *non merebar, ita haberi.* Paraphr. καὶ μηδέποτε εἴπῃς ἐν σεαυτῷ, ὅτι αὐτά σοι οὐ ποιήσουσιν, ἢ ὅτι αἰδεσθήσονται τὸ ἐπάγγελμα (h. *profeſſionem tuam monaſticam*; Luciano eſſet ὑπόσχεσις). hunc putes legiſſe τοσοῦτον, vt modo propoſuimus. Non habeo dicere, quae ratio ſequentibus ſatis conueniat, mihi quidem nulla ſatis conuenire videtur.

διαπεπληγμένου πρὸς τὰ ἐκτὸς) *percuſſi*, ἐπτοημένου, *eius qui rebus externis nimium mouetur, in adſtupet*, vt Seneca loquitur de tranqu. 7. Ita primi repoſuimus ex Argent. vulgo vbique legitur διαβεβλημένου πρὸς τὰ ἐκτὸς, quod vulgo

14. ἐκτός. Ἐν ταῖς ὁμιλίαις ἀπέστω τὸ τινὰ
τῶν ἑαυτοῦ ἔργων ἢ κινδύνων ἐπὶ πολὺ· καὶ
ἀμέτρως μεμνῆσθαι. οὐ γὰρ, ὡς σοὶ ἡδύ ἐστι
τὸ τῶν σῶν κινδύνων μεμνῆσθαι, οὕτω καὶ
τοῖς ἄλλοις ἡδύ ἐστι τὸ τῶν σοὶ συμβεβηκό-
15. των ἀκούειν. Ἀπέστω δὲ καὶ τὸ γέλωτα
κινεῖν. ὀλισθηρὸς γὰρ ὁ τρόπος εἰς ἰδιωτι-
σμὸν, καὶ ἅμα ἱ[illegible]ην αἰδῶ τὴν πρός σε
16. τῶν πλησίον ἀνιέναι. Ἐπισφαλὲς δὲ καὶ
τὸ εἰς αἰσχρολογίαν προελθεῖν. ὅταν οὖν τι
συμβῇ τοιοῦτον, ἂν μὲν εὔκαιρον ᾖ, ἐπίπλη-
ξον τῷ προελθόντι· εἰ δὲ μὴ, τῷ γε ἀποσιω-
πῆσαι. καὶ ἐρυθριᾶσαι, καὶ σκυθρωπάσαι
δῆλος γίνου δυσχεραίνων τῷ λόγῳ.

ΚΕΦ

vulgo vert. *qui res externas calumnietur,* et ſenſu parum commodo, et inuita ratione ſermonis; eſſet enim potius, *infenſi, abhorrentis ab externis.* Arrian. II, 26. πᾶσα δὲ ψυχὴ λογικὴ φύσει διαβέβληται πρὸς μάχην, *abhorret a contentione.* Wolfius coniecerat καταβεβλημένου, *proiecti, abiecti ad res externas;* et Vptonus haec in verſione expreſſit, quanquam vulgatam lectionem ſeruauit. Nilus, Ven. 1528. et Hafn. διαβεβλημένον, quod Suareſius vertit *vulgatum quoad exteriora,* quod non aſſequor.

ad externa ſtupentis. In congreſſibus abſit, vt quaedam tuorum factorum aut periculorum frequenter et immodice memineris. non enim, quemadmodum tibi, periculorum tuorum meminiſſe, iucundum eſt; ita et aliis iucundum eſt, ea, quae tibi acciderint, audire. 14.
Abſit illud etiam, vt riſum moueas. lubricus enim modus eſt, quo in plebeiam conſuetudinem labaris, et ſimul poteſt proximorum erga te verecundiam remittere. 15.
Periculoſum quoque eſt, ad ſermonis obſcenitatem progredi. cum igitur huiusmodi aliquid acciderit, ſi quidem tempeſtiuum ſit, increpa eum, qui in obſcenitatem progreſſus eſt: quod ſi non poſſis, at conticendo, et erubeſcendo, et ſupercilium contrahendo, manifeſtum ſit, te ſermonem iſtum moleſte ferre. 16.

CAP.

§. 14. τὸ τῶν σ. σ. ἀκούειν) Haſn. et Nilus πυκνῶς ἀκούειν, *ſubinde, frequenter*. Iidem paullo ante: τὸ τῶν αὐτοῦ τινα ἐ. καὶ κ. et omittunt τὸ ante τῶν σῶν et τῶν σοι. ἔργα pro πράγματα.

§. 15. ὀλισθηρὸς γὰρ ὁ τρόπος) recte hoc repoſuit Vpton. vt Wolfius habebat in ſuis, et eſt in Haſn.

## ΚΕΦ. λδ´.

Ἐὰν ἡδονῆς τινος φαντασίαν λάβῃς, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων, φύλασσε σαυτὸν μὴ συναρπασθῇς ὑπ᾽ αὐτῆς· ἀλλ᾽ ἐκδεξάσθω σε τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀναβολήν τινα παρὰ σεαυτοῦ λάβε· ἔπειτα μνήσθητι ἀμφοτέρων τῶν χρόνων· καὶ καθ᾽ ὅν τε ἀπολαύσεις τῆς ἡδονῆς, καὶ καθ᾽ ὃν ἀπολαύσας, ὕστερον μετανοήσεις, καὶ αὐτὸς σεαυτῷ λοιδορήσεις· καὶ τούτοις ἀντίθες ὅπως ἀποσχόμενος χαιρήσεις,

Haſn. Nilo ac Simplic. p. 286. *hi mores, is morum habitus.* vulgo ὁ τόπος. Porro ἰδιωτισμός v. ad 33. §. 6. Pro ἅμα ἱκανῶς Nilus μάλα, et Haſn. μάλιστα ἱκανῶς. iidem ἀνεῖναι, hoc Paraphr. exponit ἐκλύειν.

§. 16. εἰς αἰσχρολογίαν προελθεῖν) *ad obſcoenitatem delabi*, vti προελθεῖν εἰς ὕβριν etc. v. Dorvill. ad Charit. p. 187. Sic προαγαγέσθαι, v. c. εἰς γέλωτα ap. Herodot. II, c. 121. Argent. προσελθεῖν. Haſn. Nilus cum Paraphr. ἐμπεσεῖν mox pro προελθόντι n. εἰς αἰσχρολογίαν, Arg. Haſn. Nilus προσελθόντι. hi duo porro cum Paraphr. ἐπίπληξον καὶ τῷ π. et τῷ σε ἐπισιωπῆσαι.

σκυθρωπάσαι) ita emendaui, vt quoque eſt in Haſn. et Nilo: vulgo σκυθρωπῆσαι, tanquam dici poſſet σκυθρωπέω, vt δυσωπέω, ἀμβλυωπέω, ὀξυωπέω.

## CAP. XXXIV.

Si voluptatis alicuius imaginem animo concipias, obſerua te ipſum, ne ab ipſa vna abripiaris: ſed expectet te res iſta, et moram aliquam a te cape. deinde vtriusque temporis memento, tum illius, quo voluptate frueris, tum alterius, quo, poſtquam fructus es, poenitentia deinde duceris, et ipſe te increpabis. atque his oppone, quomodo, ſi abſtinueris, gauiſurus ſis, et ipſe te

ὀξυωπέω. Sed forma verbi eſt σκυθρωπάζω, *tetrico vultu ſum*, vt μυωπάζω, ὑπωπιάζω.

C. XXXIV. ἐὰν ἡδ.) Simplic. V. Harr. Haſn. Nil. ὅταν mox ante φύλασσε iidem cum Argent. inferunt: καθάπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων. Stobaeus qui h. l. excerpit, ὃ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων φαντασιῶν, φυλάσσου.

ἀλλ᾽ ἐκδεξάσθω σε τὸ πρᾶγμα) *differatur res, nec ſtatim ei indulgeas, ſed maneat integra, donec animo tranquillo eum diſpexeris.* Argent. ἀλλ᾽ ἐξετάσθω τε τὸ π. *conſideretur, expendatur*, non male, niſi alterum ſollenne Epicteti praeceptum eſſet; v. locum noſtri ſimilem ap. Arrian. II, 18. p. 280. III, 12. p. 407. cf. ſup. c. 18. 20. mox παρὰ σεαυτοῦ eſt ex Meib. Vpt. vulgo παρὰ σεαυτῷ, quod eſſet *apud te, in te*, Argent. Wolf. al. περὶ σαυτοῦ.

σεις, καὶ ἐπαινέσεις αὐτὸς ἑαυτόν. ἐὰν δέ σοι καιρὸς φανῇ ἅψασθαι τοῦ ἔργου, πρόσεχε, μή σε ἡττήσῃ τὸ προσηνὲς αὐτοῦ, καὶ ἡδὺ, καὶ ἐπαγωγόν· ἀλλ' ἀντιτίθει, πόσῳ ἄμεινον τὸ συνειδέναι σαυτῷ ταύτην τὴν νίκην νενικηκότι.

ΛΕ.

Ὅταν τι, διαγνοὺς ὅτι ποιητέον ἐστὶ, ποιῇς, μηδέποτε φύγῃς ὀφθῆναι πράσσων αὐτὸ, κἂν ἀλλοῖόν τι οἱ πολλοὶ μέλλωσι περὶ αὐ-

τοῦ

ἀπολαύσεις) Nilus et Hafn. ἀπήλαυσας. Salm. ed. cum Regio, ἀπολαύσῃ, hic etiam mox cum Wolf. et al. λοιδορήσῃ. Nilus Hafn. μεταγνώσῃ λοιδόρει. Mox Gerd. χαιρήσῃς et cum Hafn. ἐπαινέσῃς. Argent. ἀπεχόμενος χαιρήσῃς.

ἂν δὲ σοι καιρὸς φανῇ ἅψασθαι τοῦ ἔργου] non eſt, *vbi commoda occaſio, voluptate fruendi, ſe obtulerit*; vnde ſenſus parum idoneus conficitur; ſed, *ſi vero tempus inciderit, vt, re ita ferente, voluptatis vſui indulgendum ſit*, v. c. liberorum legitimorum procreandorum cauſſa, *tum caue, ne eius blanditiae te victum et ſibi addictum ferant*, h. e. nimium intemperanter indulgeas. Sic noſtro καιρός, v. ſup. c. 33, 2. 6. 10. ἔργον vero nolim accipere, vt Lat. *opus*, v. ad Tibull. I, 9, 62. de re venerea, ſed de *re, quae voluptatis vſum offert*, quod

ſup.

te laudaturus. ſi vero tempus tibi viſum fuerit opus adgrediendi, vide, ne te vincant eius blanditiae, et ſuauitates et illecebrae. ſed oppone, quanto ſatius ſit, conſcire tibi hanc victoriam adepto.

## C[illegible]V.

Cum facis aliquid, [illegible] faciendum iudicaſti, nunquam fugias conſpici, id faciens; etiamſi futurum eſt, vt de eo ſecus vul-

ſup. πρᾶγμα. Simplicius p. 290. commode ſupplet τοῦ τοιούτου ἔργου. Porro Hafn. Nilus, Stobaeus: ἐὰν δὲ εὔκαιρον φ.

μή σε ἡττήσῃ) ita repoſuit Vpton. vti eſt in MS. Salm. Hafn. Nilo. et in var. Wolfii; vulgo μὴ νικήσῃ σε. Argent. cum Stobaeo, ἵνα σου μὴ κρατήσῃ τὸ. mox Simplic. p. 290. cum Stobaeo ἀγωγὸν, ſed ἐπαγωγὸν etiam frequens Luciano, et aliis. Porro Hafn. Nil. πόσον ἄμεινον, in Gerdeſ. Ven. 1. 35. et Wolf. abeſt σεαυτῷ, in Meib. vero τὴν ante νίκην.

C. XXXV. ὅταν τι, διαγνοὺς, ὅτι) MS Gerd. et Salm. ὅ, τι. Nilus, ὅταν διαγνοὺς, ὅτι ποιητέον σοί ἐστιν. Var. Harr. ὅταν τι διαγνῷς, ὅτι π. ἐστί σοι, καὶ ποιεῖς (deb. ποιῇς). mox Salm. ed. μήποτε. Nil. Hafn. μηδεπώποτε.

τοῦ ὑπολαμβάνειν. εἰ μὲν γὰρ οὐκ ὀρθῶς ποιεῖς, αὐτὸ τὸ ἔργον φεῦγε. εἰ δὲ ὀρθῶς, τί φοβῇ τοὺς ἐπιπλήξοντας οὐκ ὀρθῶς;

## ΚΕΦ. λϛ΄.

Ὡς τὸ ἡμέρα ἐστὶ, καὶ, νύξ ἐστι· πρὸς μὲν τὸ διεζευγμένον μεγάλην ἔχει ἀξίαν, πρὸς

εἰ μὲν γὰρ et [illegible] us hoc ordine, εἰ μὲν γὰρ οὐκ ὀρθῶς ποιεῖς, αὐτὸ τὸ ἔργον φεῦγε. Ante Salm. fere: αὐτὸ ἔργον. Ceterum hoc placitum, vt etiam alia Stoicorum, in praecipuis Cynicorum eſt: eoque fere argumento Diogenem vſum eſſe, monuit nos Federus noſter ex Diog. Laert. Stoicos contra Cynicorum auctoritate non minus vti ſolere, docebit illuſtre exemplum ap. Arrian. III, 24. p. 501 ſq. Aliud in fragm. p. 762. cf. Laert. VII [illegible]. adde 91.

C. XXXVI. Capitis huius praeceptionem vt perſpicias, memento mores philoſophorum iſtius ſeculi, qui ſe ingluuie ſua, auiditate et πλεονεξίᾳ in conuiviis valde turpiter dabant; vnde eo nomine feſtiue a Luciano ſugillantur. v. Nigrin. p. 34. 35. Tim. p. 159. 160. Hermot. p. 512. Conuiv. p. 410. et in toto Sympoſio. cf. Laert. VII, 19. Ceterum caput hoc in toto libello facile difficillimum, tum lectionis varietate, tum ſententiae obſcuritate; vnde in eo explanando paullo copioſiores eſſe nos oportebit. Inſtituitur comparatio, ſed contorta illa et coacta, petita

vulgus iudicet. nam ſi non recte id facis, ipſum opus fuge: ſin recte, quid eos metuis, qui non recte reprehendunt?

## CAP. XXXVI.

Quemadmodum hoc, Dies eſt, et, Nox eſt, in ſeiunctione magnam habet aeſtimatio-

petita e loco dialecti[illegible]ilioris et ſpinoſioris, quam Stoicis mirum quantum in deliciis fuiſſe notum eſt, de *ſeparatis* et *connexis* (vti Cic. de Fato c. 7. appellat), ſiue *disiunctis* et *copulatis* enuntiatis, propoſitionibus, et ſyllogismis: hos Graeci συμπεπλεγμένους, πεπλεγμένους, (Arrian. p. 157.) συνημμένους, συζευγμένους, (quanquam etiam inter συνημμένον et συμπεπλεγμένον ἀξίωμα diſtinguebant, v. Laert. VII, 71. ſq. Gell. XVI, 8.) et, vt videtur, etiam ὑποθετικοὺς (v. Arrian. I, 7. I, 25. p. 128. c. 26 p. 136. niſi hi vtrorumque genus ſunt, v. Simplic. p. 292.) illos διαζευγμένους vocant. Horum ſollenne exemplum afferebatur hoc, et *disiuncti* quidem: *Aut dies eſt, aut nox eſt; atqui dies eſt, ergo nox non eſt*, vel vice verſa; *connexi* vero hoc: *Si dies eſt, nox non eſt; atqui* etc, v. Simplic. p. 292. cf. Arrian. I, 25. vbi ſimilis argumentatio, e dialecticis ad ethica, inſtituitur; vt tamen nunc eſt, valde corrupta, et ex Salmaſianis notis emendanda; inprimis vero Sext. Empir. Pyrrh. Hypotyp. II, 13. cf. ib. I, 15. adde Cic. Acad. IV, 30. Iam in noſtri loco primum de lectio-

πρὸς δὲ τὸ συμπεπλεγμένον ἀπαξίαν· οὕτω καὶ ἐν συμποσίῳ τὴν μείζονα μερίδα ἐκλε-

lectione videbimus, tum vero ſle interpretatione; ſed pauciſſimis.

ὡς τὸ, ἡμέρ[illegible] ἐστι, καὶ, νὺξ ἐστι) haec ab Hafn. et Nilo [illegible] reliquis omnibus ita legitur [illegible]i; nam Vptonus e ſuo MS. rep[illegible] τὸ, ἢ ἡ. ἐ. ἤτοι ν. ἐ. Simplicius p. 293. [illegible]r. Harr. et ed. Meib. e MS. Salm. legunt: ἤτοι ἡ. ἐ. ἢ ν. ἐ. Verum haec propoſitio iam *disiunctiua* foret, neque, vt tamen fieri mox debet, *coniunctiue* accipi poſſit.

ἔχει ἀξίαν) Hafn. et Nilus ἔχε ἀξίαν, et mox ἐχέτω· vnde, omiſſis, vt ſunt, ſuperioribus, noua omnino ſententia exſurgit: *valde dignum habeas id, quod a te disiunctum eſt; tibi vero coniunctum in nullo pretio habeas.* Sed haec a monacho deprauata. Poſt ἀξίαν in vtraque Ven. Wolf. Schegg. ſequitur πρὸς . . . . λείπει . . . δὲ τὸ κοινὸν· errans ſcilicet librarii oculus, altero loco ἀξίαν tranſiluerat: et tum aliquis, lacunam animaduertens, inſeruerat λείπει, *deſunt quaedam.*

πρὸς δὲ τὸ συμπεπλεγμένον ἀπαξίαν) ita ed. Salm. Vpt. MS. Hafn. Nilus; in Batauis edd. fere additum: ἢ συνημμένον, quod Wolfius habebat in margine, neſcio vnde; ſed haud dubie alterius interpretamentum eſt. Argent. πρὸς δὲ τὸ συζευγμένον ἀ. accommodate ad τὸ διεζευγμένον.

οὕτω καὶ ἐν συμποσίῳ etc.) Valde haec in libris turbata, tum ex omiſſione vocum nonnul-

mationem; in coniunctione autem prorſus nullam: ſic etiam in conuiuio maiorem par-

K 3 tem

nullarum, tum ex interpretatione, tum vero etiam ex ignorantia librarii. Var. in marg. Wolf. *οὕτω καὶ τῶν προκειμένων τὰ μείζονα ἑλεῖν πρὸς μὲν τὸ [illegible] μεγάλην ἔχει ἀξίαν, πρὸς δὲ* (haec deinceps ipſius quoque textus verba ſunt) *τὸ κοινὸν ἐν ἑστιάσει, οἷον μὴ φυλάξει, ἀπαξίαν ἔχει.* in quem omnino modum, niſi quod *ἐὰν μὴ φυλάξῃ*, MS. Gerdeſ. legit; et iſta lectio in vulgg. expreſſa, niſi quod in hoc vno variant, vt aliae *οἷον δεῖ, φυλάξει*, aliae ex emendatione, *μὴ φυλάσσειν* exhibeant. Argent. ita habet: *οὕτω καὶ τὰ μείζω τῶν παρακειμένων ἑλεῖν, μεγάλην ἔχει μὲν πρὸς τὸ σῶμα ἀξίαν, πρὸς δὲ τὸ κοινὸν ἐν ἑστιάσει, οἷον δεῖ φυλάξαι, ἀπαξίαν ἔχει·* ita fere, verbis tantum transpoſitis nonnullis, expreſſum in ed. Meib. Verum Salm. ed. *οὕτω καὶ τὸ κοινὸν ἐν ἑστιάσει, οἷον δεῖ, μὴ φυλάσσειν, ἀπαξίαν ἔχει*, omiſſis mediis: vt etiam Ven. cum ipſo Wolfio et Scheggio, (*πρὸς*) *δὲ τὸ κοινὸν ἐν ἑσθιάσει*, l. *ἑστιάσει, οἷον μὴ φυλάξει, ἀ. ἔ.* In var. Harr. *οὕτω, ὅταν οὖν συνεσθίῃς*, omiſſis mediis omnibus. Vt nos poſt Vptonum excudi curauimus, expreſſa verba ſunt e MS. Vptoni, in quem modum etiam ea recitat Simplic. p. 293. proxime quoque ad illa Nilus cum Hafn. *οὕτω καὶ τὸ τὴν μείζω μερίδα ἐκλέξασθαι, πρὸς μὲν τὸ σῶμα ἐχέτω ἀξίαν, πρὸς δὲ τὸ κοινωνικὸν ἐν ἑστιάσει, οἷον δεῖ φυλάξαι, ἀπαξίαν ἔχει.* horum vltima, quae etiam in Argent. erant, nec non in Politiani codice, Vptonianis praeferam; nam ſic

et

ἐκλέξασθαι, πρὸς μὲν τὸ σῶμα μεγάλην ἔχει ἀξίαν, πρὸς δὲ τὸ φυλάξαι τὸ κοινωνικὸν ἐν ἑστιά-

et deinde: τὴν πρὸς τὸν ἑστιάτορα, οἵαν δεῖ φυλαχθῆναι.

Iam quod ad interpretationem attinet, ea quidem commode [illegible] poteſt, niſi, quid ἀξία ſit, accurate teneamus. Ἀξία omnino eſt *pretium* rei, quanti venit, v. c. Xenoph. Mem. I, 6. 11. vel *aeſtimatio.* apud Lucianum in Hermot. p. 516. ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν καὶ τῶν κρειττόνων ἀξιῶν, facile apparet, leg. ἀξίαν, vt iam Guyetus vidit, h. aeſtimationem, et judicium. Tum vero Stoicis peculiari aliqua ratione ἀξία dicta eſt. Erat iis in ethica locus περὶ τῆς πρώτης ἀξίας, qui ſequebatur locum *de virtute et fine bonorum.* v. Laert. VII, 84. Nempe his, praeter bonum et malum, erant cetera *indifferentia,* ἀδιάφορα. horum alia dicebantur habere ἀξίαν h. *aeſtimationem, aeſtimabilia eſſe,* quod *aut ſecundum naturam eſſent, aut tale quid efficerent, vt ſelectione propterea digna eſſent,* (Cic. Fin. III, 6.) alia habere ἀπαξίαν, *nulla aeſtimatione digna, inaeſtimabilia eſſe,* quae ſuperioribus contraria, vt n. vel *contra naturam eſſent,* vel *nil haberent, cur ſumerentur, et ſeligerentur.* v. Cic. l. l. et toto libro, inprimis c. 15. 16 it. IV, 21. 25. Acad. I, 10. cf. Laert. VII, 105. adde Gatak. ad M. Antonin. III, 11. Ex iis ipſis vero alia cauſſam habere videbantur, quamobrem quibusdam anteponerentur, alia non habere: iſta προηγμένα *producta, praepoſita,* vel *praecipua,* haec ἀποπροηγμένα *reiecta.* v. iisd. l. l.

tem eligere, reſpectu corporis, magnam habet aeſtimationem: ad ſeruandam autem in



l. l. Ex hac itaque ratione apud noſtrum in diſſertationibus ab Arriano exceptis vocabulum illud, quoties occurrit, accipiendum eſt; interdum tamen etiam ita adhibuiſſe videtur, vt ſimpliciter *aeſtimatio*, ſ. cauſſae, cur alterum alteri praeferatur, et ſeligatur, intelligendae ſint. vide v. c. II, 23. et p. [illegible] 321. etc. et in init. I, 2. p. 13. *ad diiudicandum, quid rationi conſentaneum ſit, nec ne, non modo* ταῖς τῶν ἐκτὸς ἀξίαις συγχρώμεθα, ἀλλὰ καὶ τῶν κατὰ τὸ πρόσωπον ἑαυτοῦ ἕκαστος, h. *non modo externarum rerum aeſtimationem adhibemus, ſed earum quoque, quae ad ſuam cuiusque perſonam pertinent*, et paullo poſt: ὅτι μείζονα ἀξίαν ἔχει τὸ λαβεῖν τροφὰς, τοῦ μὴ λαβεῖν, καὶ μείζονα ἀπαξίαν, τὸ δαρῆναι (*flagris caedi*) τοῦ μὴ δαρῆναι h. *praeferendum eſſe alteri, vel poſthabendum.* Iam noſtri locum ita interpretandum eſſe, apparebit: *Vt illa propoſitio*: dies eſt, et nox eſt, *in disiunctiua* (aut dies eſt, aut nox eſt) *magnam habet aeſtimationem*, h. *eſt praecipuum in illo, et caput totius ſyllogiſmi, in qua omnis eius vis et natura continetur, et ſine qua ſubſiſtere nequeat; at contra in connexo* (ſi dies eſt, nox non eſt) *nullam habet ea propoſitio aeſtimationem*, h. *repudiatur, reſpuitur in iſta concludendi formula*, alias enim duo repugnantia coniungerentur: *ſic in conuiuio appoſitorum ciborum maiorem partem ſibi praeripere, magnam habet aeſtimationem ratione corporis*, h. *magni*

*eſt*

ἑστιάσει ἀπαξίαν ἔχει. ὅταν οὖν συνεσθίῃς ἑτέρῳ, μέμνησο οὐ μόνον τὴν πρὸς τὸ σῶμα ἀξίαν τῶν παρακειμένων ὁρᾶν, ἀλλὰ καὶ τὴν πρὸς τὸν ἑστιάτορα οἵαν δεῖ φυλαχθῆναι.

## ΚΕΦ. λζ΄.

Ἐὰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἠσχημόνησας· καὶ, ὃ ἠδύνασο ἐκπληρῶσαι, παρέλιπες.

ΚΕΦ.

*eſt aeſtimandum, eſt praeferendum, amplectendum, ſi tantum corpus ſpectes, ad cuius auiditatem explendam multum confert; contra ad ſocialitatem et communitatem, nullam habet,* h. *reſpectu illius reſpuendum eſt, admittendum non eſt, quippe quod eius naturae aduerſetur, eam plane tollat.* Porro in ſequ. *ſpectare aeſtimationem ciborum appoſitorum, ratione corporis,* intelligendum eſt, *quanti eae res habendae ſint, ſpectatae virtute ſua, quam habent ad corpus ſuauiter afficiendum et curandum;* at *ſpectare aeſtimationem, qualem ſeruare oporteat, erga hoſpitem,* intelligo *aeſtimationem ſui,* h. *dignitatem, ne conuiuatoris de nobis iudicium et exiſtimationem, ingluuie noſtra et auiditate, imminuamus.* Ita quidem nobis hic locus, vix dignus in quo multum haereas, niſi interpretis aut philoſophiae Stoicae ſtudioſi partes ſuſceperis, interpretandus videtur; in aliorum, et ipſius

conuiuio communitatem, nullam. cum igitur alicuius conuiua es, memento, non modo appoſitorum erga corpus aeſtimationem ſpectare, ſed etiam, qualem oporteat aeſtimationem erga conuiuatorem ſeruari.

## Cap. XXXVIII.

Si, qua perſona ſupra vires ſuſcepta, indecore te in ea geſſiſti; etiam, quam perſonam ſuſtinere potuiſſes, omiſiſti.



ipſius Simplicii ratione refellenda nunc non morari lubet.

τὸ κοινωνικὸν) hoc enim iſti homines plena bucca crepabant, v. Luc. Tim. p. 163. Reuiv. p. 410. et interea ipſi πλείω τῶν ἄλλων ἀποφέρειν ἀξιοῦσι, v. idem Nigr. p. 35. προαρπάζουσι τὰ ὄψα καὶ τὸν πλησίον παραγκωνίζονται, Luc. Tim. p. 160. ἀεὶ μεμψίμοιροι φαινόμενοι, ib. p. 410. pro κοινωνικὸν legi κοινὸν, et κοινωνίαν, iam ſupra notauimus.

ὅταν οὖν συνεσθίῃς ἑτέρῳ) leue eſt, monendum tamen, leg. forte ἑταίρῳ, *ſodali*, et plane ſic Nilus.

τὴν — ἀξίαν — δρᾶν) non ſollicitandum, quaſi eſſe deberet, πρὸς τὴν, aut ex ſequ. ſupplendum, ὁρᾷν, οἵαν δεῖ φ. nam et alii ita: Luc. Reuiv. p. 403. κοινὰ ὁρᾷν. Haſn. et Nilus: μὴ μόνον τὴν — ὅρα, omiſſo μέμνησο. Extrema tamen capitis aliter legiſſe videtur Simplic. p. 293.

## ΚΕΦ. λή.

Ἐν τῷ περιπατεῖν καθάπερ προσέχεις, μὴ ἐπιβῇς ἥλῳ, ἢ στρέψῃς τὸν πόδα· οὕτω πρόσεχε, μὴ τὸ ἡγεμονικὸν βλάψῃς σεαυτοῦ. καὶ τοῦτ' ἂν ἐφ' ἑκάστου ἔργου παραφυλάσσωμεν, ἀσφαλέστερον ἁψόμεθα τοῦ ἔργου.

ΚΕΦ.

293. vbi ita recitat: ὅταν οὖν συνεσθίῃς ἑτέροις, μὴ μέμνησο μόνον τὴν πρὸς τὸ σῶμα ὄρεξιν (lege ὁρῶν ἀξίαν) ἐν τοῖς παρακειμένοις, καὶ ἐκλέγεσθαι ἀπ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ κοινωνικὸν τῆς ψυχῆς, ὃ χρὴ φυλάττειν ἀνεπίληπτον.

C. XXXVII. ὑπὲρ δύναμιν) Lucian. pro Merc. Cond. p. 485. μὴ κατ' ἀξίαν ὑποδύεσθαι τὸ πρόσωπον dixit. MS. Gerdeſ. mox τὸ πρόσωπον.

ἠσχημόνησας) proprium de actoribus, qui *partes male agunt*, qui ἐκπίπτουσιν, at contra εὐδοκιμεῖν dicuntur, qui *cum plauſu excipiuntur*. v. Luc. Nigrin. c. 9. et ibi Gronov. et Hemſterh. Tales vero actores flagellis caedebantur ab ἐπιστάταις ſuis, v. nos ſupra ad c. 29. mox in Var. Harr. abeſt καὶ ante ἐν τούτῳ ἤ.

ὃ ἠ. ἐκπληρῶσαι) hoc et proprie bene dictum, et translate. Qui perſonam ſ. faciem fictitiam, grandiorem et ampliorem, quam pro ore ſuo, induerit, is eam *non explere* proprie dicitur, vt, qui maiores ſibi partes, v. c. doctoris, magiſtratus, ſumit. Fieri autem interdum ſolebat, vt hiſtriones, ſumta v. c. Herculis vel Aga-

## CAP. XXXVIII.

Quemadmodum in ambulando caues, ne clauum calces, pedemue diſtorqueas: ſic caue quoque, principalem tui partem ne laedas. et hoc ſi in quouis opere obſeruaverimus, cautius opus adgrediemur.

CAP.

Agamemnonis perſona, toruum et triſte tuente, atque ore immane hiſcente, cum incedere coepiſſent, pro graui et heroico, molli et fracto greſſu ingrederentur, cum vero dicere, tenuem et gracilem muliebrique non abſimilem vocem emitterent. v. Lucian. Nigr. p. 26. vbi inter alia, *πάνυ μεῖζον τῆς ἐμαυτοῦ κεφαλῆς προσωπεῖον περικείμενος*, et paullo ante, hiſtriones *Ἀγαμέμνονος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ πρόσωπον ἀνειληφότες*, vt h. l. *ἀναλάβῃς τι πρόσωπον·* vſitatius, *περιβάλλειν, περιτιθέναι τὸ πρόσωπον.* Ceterum in extr. cap. Hafn. et Nilus, *τοῦτο κατέλιπες.* Sententia autem eſt grauiſſima, etſi hominibus ne Chriſtianis quidem facile in mentem venire ſolet, cum partes, quas in rep. in ciuili vel domeſtica vita ſuſcepere, male agunt, ſe non modo in hoc peccare, verum etiam in eo, quod alia, quae ab aliis melius geri potuiſſent, ſua temeritate intercipiunt.

C. XXXVIII. *ἢ στρέψῃς τὸν πόδα σου*) *σου* in Salm. MS. Hafn. Nilo accedit; in aliis abeſt. *στρέψῃς* Regius inter lineas exponit *ἐξαρθρώσῃς.* v. ad c. 29. Nilus *στρέφῃς*, et mox *βλάβῃς.*

μὴ

## ΚΕΦ. λθʹ.

Μέτρον κτήσεως τὸ σῶμα ἑκάστῳ, ὡς ὁ ποῦς ὑποδήματος. ἐὰν μὲν οὖν ἐπὶ τούτου στῇς, φυλάξεις τὸ μέτρον. ἐὰν δὲ ὑπερβῇς, ὡς κατὰ κρημνοῦ λοιπὸν ἀνάγκη σε φέρεσθαι. καθάπερ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑποδήματος, ἐὰν ὑπὲρ τὸν πόδα ὑπερβῇς, γίνεται κατάχρυ-

μὴ καὶ τὸ ἡ.) καὶ e Salm. ed. it. Hafn. Nilo, Regio; vulgo abeſt. τὸ ἡγεμονικὸν h. νοῦν v. ad 29 extr. Laert. VII, 159. Id vero laeditur, vel perturbationibus, vel falſis opinionibus. mox Paraphr. ἐφ' ἑκάστῳ ἔργῳ v. ad c. 3. Nilus et Hafn. παραφυλάξωμεν, et tandem ἀψόμεθα τοῦ ἔργου eſſe debebat ἀψόμεθα αὐτοῦ, n. τοῦ ἔργου. Hafn. et Nilus etiam hic habent ἑκάστου ἔργου, Paraphr. vero ἑκάστου, omiſſo ἔργου. Porro Vpton. et Regius ἀψώμεθα, male. Ceterum mihi haec tota comparatio valde inconcta et plebeia eſſe videtur; multo etiam incomtiorem et horridiorem, interpretatione ſua, reddidit Simplicius; ſed amabant Stoici exempla e triuio petere. v. c. 25.

C. XXXIX. τὸ σῶμα ἑκάστῳ) abeſt vlt. voc. in Stobaeo, qui locum excerpſit. Nilus et Hafn. ἑκάστου. et hic in margine praeterea καὶ ἑκάστῳ, quod ſcilicet ad ſententiam perficiendam, ſuppleri debet. Mox ed. Salm. ποὺς τοῦ ὑποδ. Regius porro ἐὰν μὲν ἐπὶ τ. Hafn. et Nilus: ἐὰν ἐπὶ τ.

## CAP. XXXIX.

Modus poſſeſſionis vnicuique eſt corpus, ſicut pes calcei. ſi igitur in eo inſtiteris, modum ſeruabis; ſin tranſieris, veluti per praeceps poſtea te ferri neceſſe eſt. quemadmodum et circa calceum vſu venit; ſi pedis modum tranſieris, fit deauratus calceus,

ἐπὶ τούτου στῆς) non ad *pedem*, vel *calceum*, vti Meibom. Vpton. et Simplicius faciunt, referendum, ſed ad σῶμα, μέτρον κτήσεως *ſi in neceſſitatibus corporis acquieſcas, et has modum facultatum ponas.* Argent. et Meibom. ed. ex MS. Salm. ἐπὶ τούτοις, vti mutati caſus ſint. Paraphr. ἐπὶ τοῦτο, ſ. ἐπὶ τούτῳ.

ὡς κατὰ κρημνοῦ) ὡς ab Regio, et Paraphr. abeſt; et mox σε ab Argent. Nilo, Haſn. et Gerdeſ. Sententia vero haec eſt: *cupiditates tuae finibus nullis vnquam circumſcribi poterunt, quos non euagentur; contineri non magis poterunt, quam is, qui ex arduo ſe praecipitem dat.* Paullo poſt Var. Wolfii, pro ἐπὶ τοῦ ὑπ. habent ὑπό.

ἐὰν ὑπὲρ τὸν πόδα ὑπερβῇς) h. ὑπὲρ τὸ μέτρον ποδὸς, vel potius, ὑπὲρ τὴν χρείαν ποδὸς vti Simplicius παραφράζει. Paraphr. ὁ τὴν χρείαν ὑπερβαίνων h. *vſum calcei, vltra id, quod calcei vſus exigit, qui eſt, vt pedem muniat.* Comparatio vero haec a pede ſumta in prouerbium abiit. Lucian. pro Imag. p. 20 *tibi vero ſatis eſto, huma-*

χρυσον ὑπόδημα, εἶτα πορφυροῦν, εἶτα κεντητόν. τοῦ γὰρ ἅπαξ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὅρος οὐδείς ἐστιν.

## ΚΕΦ. μ'.

Αἱ γυναῖκες εὐθὺς ἀπὸ τεσσαρεσκαίδεκα ἐτῶν ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν κυρίαι καλοῦνται. τοιγαροῦν ὁρῶσαι, ὅτι ἄλλο μὲν οὐδὲν αὐταῖς πρόσ-

*humanis eam laudibus ornare*, μηδὲ ὑπὲρ τὸν πόδα ἔστω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιστομίσῃ μέ, φησιν, ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ, et p. 25. loco iam ab Vptono laudato: ταῦτά σοι ἔκμετρα ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα. vbi v. Schol. Ceterum in noſtro ὑπὲρ ab ed. Salm. MS. Gerdeſ. Hafn. Nilo abeſt; hi duo porro, cum Stobaeo, ὑπερβῇ, vti dudum iam conieceram, n. vt ὑπόδημα intelligatur; quod multo commodius: ſi is pedem tranſierit, h. vſum pedis veſtiendi, in quem conficitur. In Nilo totus locus ita diſtinguitur: καθάπερ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑ. ἐὰν ὑπερβῇ τὸν πόδα, γίνεται. Εἴτε κ. ὑ. εἴτε π. εἴτε κεντητόν. ſic legit quoque Hafn. Extrema capitis ab Regio abſunt.

κεντητὸν) eſt idem, quod κατάστικτον *acu pictum*, phrygionis opera; ita tamen, vti videtur, vt inciſurae quaedam adumbratae ſint. Ita κεκεντημένος χιτὼν apud Heſych. in κεστὸν ἱμάντα. v. Salmaſ. ad Vopiſci Carin. T. II. Script. Hiſt. aug. p. 856. *gemmis diſtinctum* interpretabatur Caſaub. ad h. l. e patris ſchedis;

ceus, poſtea purpureus, deinde interpunctus. illius enim, quod ſemel tranſierit modum, nullus eſt terminus.

## CAP. XXXX.

Mulieres ſtatim a quartodecimo anno a viris dominae vocantur. proinde, cum vident, nihil aliud ſibi adeſſe, niſi, vt cum viris

dis; quod tamen voc. ratio non patitur. Arguatur quoque Balduinus Calc. ant. c. 19. Iam Simplicius non habebat dicere, qualis eſſet; v. p. 298. In Paraphr. alio ordine haec digeſta: ποιεῖ κεντητὸν, εἶτα φοινικοῦν, εἶτα διάχρυσον, πολλοὶ δὲ καὶ λιθοκόλλητον· ita κεντητὸν foret minoris aeſtimationis. Ceterum comparari poſſunt cum hoc capite verſus Horatii I, ep. 10, 42.

*Cui non conueniet ſua res, vt calceus olim,*
*Si pede maior erit, ſubuertet; ſi minor, vret.*

vbi v. Lambin. Alia comparatio a cothurnis ducta Stoicis erat in vſu, v. Cic. de Fin. III, 14.

C. XXXX. ὅτι ἄλλο μὲν οὐδὲν αὐταῖς) ſcribe αὐταῖς. Abruptior vero oratio, et ſic ſupplenda: *vident feminae, ſe dominus a viris appellari, et omnino hos omni reuerentia et honoris cultu ſe proſequi; nullius vero ſibi rei, qua tanta cum veneratione adiri mereantur, conſciae ſunt: modeſtia enim et verecundia, qua conciliare ſibi illam*

πρόσεστι, μόνον δὲ συγκοιμᾶσθαι τοῖς ἀνδρά-σιν, ἄρχονται καλλωπίζεσθαι, καὶ ἐν τούτῳ πάσας ἔχειν τὰς ἐλπίδας. προσέχειν οὖν ἄξιον, ἵνα αἴσθωνται, διότι ἐπ' οὐδενὶ ἄλλῳ τιμῶνται, ἢ τῷ κόσμιαι φαίνεσθαι, καὶ αἰδήμονες ἐν σωφροσύνῃ.

## ΚΕΦ. μά.

Ἀφυΐας σημεῖον τὸ ἐνδιατρίβειν τοῖς περὶ τὸ σῶμα. οἷον ἐπὶ πολὺ γυμνάζεσθαι, ἐπὶ πολὺ ἐσθίειν, ἐπὶ πολὺ πίνειν, ἐπὶ πολὺ ἀπο-

*illam debebant, aut ſe deſtitutas eſſe, aut, ſi non ſint, parum certe viris ea commendari, ſentiunt; quid igitur? viros vnum in ſe florem aetatis ſuſpicere vident, huic inhiare, eiusque vſum vnice appetere. Hos itaque vt tanto magis incendant, ad ornatum confugiunt; in hoc vno ſpes ſuas poſitas habent, ad conciliandos ſibi miſeros.*
πρόσεστι, vti ſupra c. 2. πάρεστι. Lucian. Vit. Auct. p. 377. λέγε, ὁπόσα πρόσεστιν αὐτῷ, καὶ, ἃ μετιὼν τυγχάνει. cf. Xenoph. Mem. II, v. 3. III, 4, 3. Laert. II, 36. τεσσαρεσκαιδεκα pro τεσσάρων, ſine flexu.

μόνον δὲ συγκοιμᾶσθαι) n. πρόσεστι. ed. Salm. συγκοιμῶνται, quod etiam ex Hafn. notatum. Hic mox cum Nilo κἂν τούτῳ et ὅτι ἐπ'. Argent. προσέχειν οὖν ἄξιοι. Gerdeſ. ἵνα αἰσθάνωνται.

viris concumbant, ornare ſeſe incipiunt, et in hoc ſpes habere omnes. operae ergo pretium eſt, ſtudere, vt ſentiant, non ob aliud quicquam honorem ſibi haberi, quam quod decorae videantur et verecundae in pudicitia.

## CAP. XXXXI.

Hebetis ingenii ſignum eſt, corporis ſtudio immorari; vt, exerceri diu, edere diu, potare diu, cacare diu, coire. ſed haec obiter

αἰδήμονες ἐν σωφροσύνῃ) vltima duo voc. aliunde et a Chriſtiano homine attexta videntur. Ab Hafn. abſunt, neque videtur Simplic. habuiſſe p. 300. Vptonus aliam lectionem eſſe dicit, σὺν σωφροσύνῃ, quod magis graecum foret; ſed id nusquam inueni. Paullus 1. Tim. II, 9. μετὰ αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης dixit.

C. XLI. ἀφυΐας) εὐφυὴς eſt *homo naturali aliqua ſollertia, et ingenii dexteritate et ſagacitate ad res diſcendas, percipiendas intelligendasque praeditus*; philoſophis vero de *bona indole animi* dicitur, *cum ille iam impetu quaſi ſuo ad pulcherrima quaeque fertur, atque adeo ad philoſophiae praecepta amplectenda tantum monitore eget.* Luciano Nigrin. p. 42. ἀνδρὸς εὐφυοῦς ψυχὴ hoc ſenſu dicitur, vti mox: οἷς τι ἐν τῇ φύσει φιλοσοφίᾳ συγγενές. cf. Xenoph. Mem. I, 6, 13. IV,

 1, 2.

ἀποπατεῖν, ὀχεύειν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐν παρέργῳ ποιητέον. περὶ δὲ τὴν γνώμην ἡ πᾶσα ἔστω ἐπιστροφή.

## ΚΕΦ. μβ'.

Ὅταν τίς σε κακῶς τι ποιῇ, ἢ κακῶς σε λέγῃ, μέμνησο, ὅτι, καθήκειν αὐτῷ οἰόμενος, ποιεῖ, ἢ λέγει. οὐχ οἷόν τε οὖν, ἀκολουθεῖν αὐτὸν τῷ σοι φαινομένῳ, ἀλλὰ τῷ ἑαυτῷ. ὥστε, εἰ κακῶς αὐτῷ φαίνεται, ἐκεῖνος βλά-

1, 2. 3. 4. Laert. VII, 129. τὴν πρὸς ἀρετὴν εὐφυΐαν. Iam itaque ἀφυΐα eſt non tam *tardum et hebes* ingenium, quam *humile, abiectum, minutum, ſenſu pulchri deſtitutum, ignobile, adeoque ad philoſophiae ſtudium ineptum.*

ἐπὶ πολὺ ἀποπατεῖν, ὀχεύειν) Vptonus mallet et alteri, ὀχεύειν, praemitti ἐπὶ πολύ. In Hafn. et Nilo ὀχεύειν plane abeſt. Argent. et huius, et alterius loco ἐπὶ πολὺ περιπατεῖν, Paraphr. vero καθεύδειν· in quibus quis non caſtitatem monachi miretur? Var. Harr. omittitur ἀποπατεῖν. In Hafn. et Nilo in ſuperioribus additur ἢ ἐπὶ πολὺ ἐσθίειν, ἢ — ἢ ἐ.

C. XXXXII. ὅταν τίς σε κ. τι ποιῇ, ἢ κ. σε λέγῃ) priori loco σε ex ed. Salm. acceſſit, cui adde Regium; in ceteris fere abeſt. Regius ſupplet quoque εἰς, de quo v. Schol. altero loco σε abeſt ab ed. Salm. et Regio. mox αὐτῷ ex iisdem ſcripſimus;

ter facienda; circa mentem autem omnis tua ſit animaduerſio.

## CAP. XXXXII.

Cum tibi quispiam maleſecerit, aut maledixerit, memento, illum, ſuo ſe officio fungi opinantem, facere aut dicere. non ergo fieri poteſt, vt id ſequatur ille, quod tibi videtur, ſed id, quod ſibi. quare, ſi male



mus; vulgo αὐτῷ. Ex Hafn. laudatur: ὅταν τίς σε κακῶς λέγῃ, omiſſis reliquis.

καθήκειν αὐτῷ οἰόμενος) non ex *officio ſuo*, vt vulgo accipitur; quis enim conuicia in alterum iaciens, ita exiſtimet? ſed *recte, iure ſuo, ſine reprehenſionis metu* ſe facere, ſibi id licere putat v. c. prouocatus iniuriae acceptae opinione. Pertinet hoc ad δόξας et ὑπολήψεις, in quibus naturae conuenienter conſtituendis diſciplina Stoicorum inprimis occupatur. Paraphraſtes loco καθήκειν, λυσιτελεῖν, poſuit. mox Var. Wolfii ποιεῖν λέγει, et in Argent. ante φαίνεται excidit αὐτῷ, et καὶ poſt ὅστις.

ὥστε εἰ κακῶς etc.) Stobaeus locum ſic laudat: Ἀλλὰ κακῶς αὐτῷ φαίνεται· τίς οὖν ἐξηπάτηται; ἐκεῖνος. τίς οὖν βλάπτεται; ὁ ἐξηπατημένος. eadem figura orationis ſupra occurrebat c. 11, 12. etc.

βλάπτεται, ὅστις καὶ ἐξηπάτηται. καὶ γὰρ τὸ ἀληθὲς συμπεπλεγμένον ἄν τις ὑπολάβῃ ψεῦδος, οὐ τὸ συμπεπλεγμένον βέβλαπται, ἀλλ' ὁ ἐξαπατηθείς. ἀπὸ τούτων οὖν ὁρμώμενος, πράως ἕξεις πρὸς τὸν λοιδοροῦντα. ἐπιφθέγγου γὰρ ἐφ' ἑκάστῳ, ὅτι ἔδοξεν αὐτῷ.

ΚΕΦ.

ἐκεῖνος βλάπτεται, ὅστις καὶ ἐξηπάτηται) *non obiectum erroris, ſed ſubiectum*, vt diuino philoſophorum ſermone vtamur. itaque argutatur Stoicus, non is, cui maledicitur, ſed is, qui probra facit, (non obiectum, ſed ſubiectum) pro laeſo habendus. MS. Gerdeſ. ἐξαπατᾶται, Hafn. vero et Nilus priori loco βέβλαπται, vt n. tempora eſſent aequalia. Porro Salm. ed. cum Hafn. ὥσπερ καὶ. Nilus, ὅστις ὥσπερ καὶ.

καὶ γὰρ τὸ ἀληθὲς συμπεπλεγμένον) ed. Ven. 1528. cum ed. Salm. ἀληθῶς, male. Wolfius *verum implexum, intricatum, obſcurum*, intelligit; ſed rectius ad *propoſitiones* et *enuntiationes coniunctas*, de quibus ad c. 36. dictum, cum Simplicio p. 303. referes: *Si quis propoſitionem connexam:* (ſi dies eſt, nox non eſt) *qua nihil certius, pro falſa habeat.* cf. Arrian. I, 25. p. 128. Gloſſa inter lineas exponit συντεθειμένον. mox Regius ὑπολάβοι, male; Argent. vero, ἐὰν ψευδὲς νομίζῃ τις. porro βλάπτεται eſt ex

le hoc ipſi videtur, ipſe laeditur, qui et deceptus eſt. nam verum connexum ſi quisquam falſum opinetur, non connexum laeditur, ſed, qui eſt deceptus. ſi igitur ab his impetus tuus feratur, aequo animo conuiciatorem feres. quare cuique rei verbis ſubiice, Viſum eſt ipſi.



ex ed. Salm. adde Argent. in reliquis fere βέβλαπται.

ἀπὸ τούτων οὖν ὁρμώμενος) οὖν in Hafn. et Nilo abeſt. Vertit Meibom. *ſi ab his impetus tuus feratur*; minus bene; ſed eſt, *cum his accedens, his inſtructus, ita animo paratus.* proprie de iis, *qui paratis copiis iter vel expeditionem ſuſcipiunt*: Arrian. I, 11. p. 223. *adeſſe quosdam ab ipſa quodammodo natura eruditos*, ἀφ' ὧν ὁρμώμενοι, *qua cum naturali ſagacitate* etc. III, 21. *habent eiusmodi aliquod viaticum ad vitam*, ἀφ' οὗ ὁρμώμενοι φέρειν δυνήσονται τὰ συμπίπτοντα καλῶς. Lucianus Somn. p. 6. ἀπὸ τῶν τοιούτων ὁρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος ἔδειξε τὸν Δία.

ἐπιφθέγγου γὰρ ἐφ' ἑκάστῳ) ἐφ' ex Salm. ed. acceſſit. Hafn. et Nilus ἐφ' ἑκάστου, rectius. v. ad 3. mox ὅτι in Wolf. ed. MS Regio, Gerdeſ. abeſt; male. Ven. 1528. ἐπιφθέγγου γὰρ ἑκάστῳ· οὕτως ἔδοξεν αὐτῷ.

## ΚΕΦ. μγ΄.

Πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφόρητον. ὁ ἀδελφὸς ἐὰν ἀδικῇ, ἐντεῦθεν αὐτὸ μὴ λάμβανε, ὅτι ἀδικεῖ· αὕτη γὰρ ἡ λαβή ἐστιν αὐτοῦ οὐ φορητή. ἀλλὰ ἐκεῖθεν μᾶλλον, ὅτι ἀδελφὸς, ὅτι σύντροφος· καὶ λήψῃ αὐτὸ, καθ' ὃ φορητόν ἐστιν.

## ΚΕΦ. μδ΄.

Οὗτοι οἱ λόγοι ἀσύνακτοι· ἐγώ σου πλουσιώτερός εἰμι, ἐγώ σου ἄρα κρείσσων. ἐγώ σου λογιώτερος, ἐγώ σου ἄρα κρείσσων.

ἐκεῖ-

C. XXXXIII. Ad hoc cap. conf. ſup. c. 30. Arrian. III, 10. extr. Xenoph. Mem. II, 3. τὴν μὲν φορητὴν, *e qua ferri poteſt* n. res ipſa, non λαβὴ, καθ' ἧς φορητὸν τὸ πρᾶγμα. Meibom. legebat τὴν μὲν, ᾗ φορητὸν, τὴν δὲ, ᾗ ἀφόρητον, et mox ᾗ οὐ φορητόν. verum ita explicari, non legi, debet. traductum enim vulgari vſu eſſe potuit voc. ad ipſam λαβὴν, quod de vaſe dici debebat: et hinc de re tolerabili vel minus. cf. Pollux III, 130. mox Salm. ed. cum Ven. 1528. ὁ οὖν ἀδελφός. Nilus, Haſn. ἐὰν οὖν ἀ. σε ἀδικῇ.

ἐντεῦθεν αὐτὸ μὴ λάμβανε) n. τὸ ἀδικεῖσθαι, vel τὸ πρᾶγμα. ed. Wolfii, (quae tamen αὐτὸ pro

## CAP. XXXXIII.

Vnaquaeque res duas habet anſas: vnam, qua ferri poteſt; alteram, qua ferri non poteſt. frater ſi iniuriam fecerit, inde hanc rem ne prende, quod iniuriam facit; haec enim ipſius anſa eſt, qua ferri nequit: ſed inde potius, quod frater eſt, quod tecum educatus. et prendes eam, qua parte ferri poteſt.

## CAP. XXXXIV.

Hae ratiocinationes non cohaerent, Ego ſum te ditior, ergo ſum te melior: Ego ſum facundior te, ergo ſum te melior. at illae



pro var. habet,) Ven. 1528. Argent. Regius, Gerdeſ. αὐτὸν, vti et Simplic. legit et interpretatur, p. 304. iidem itaque paullo poſt λήψη αὐτὸν et φορητός. ſic *frater* intelligendus; quod tamen dure fieri et ab antecedentibus alienum eſſe arbitror. Ven. 1535. vitioſe αὐτῷ· Salm. ed. αὐτὴν, quod Berkelius non debebat praeferre. λαμβάνειν τι dicimur ἀπὸ vel διὰ λαβῆς, non ipſam λαβήν. Porro Salm. ed. cum Regio λαμβάνῃς. mox ante λαβῇ articulum ex ed. Salm. et libris adiecimus.

C. XXXXIV. οὗτοι οἱ λόγοι ἀσύνακτοι) ed Meib. e MS. Salm. οὗτοι δὲ. ἀσύνακτοι, *incongruentes*, cum, male

ἐκεῖνοι δὲ μᾶλλον συνακτοί· ἐγώ σου πλουσιώτερός εἰμι, ἡ ἐμὴ ἄρα κτῆσις τῆς σῆς κρείσσων. ἐγώ σου λογιώτερος, ἡ ἐμὴ ἄρα λέξις τῆς σῆς κρείσσων. σὺ δέ γε οὔτε κτῆσις εἶ, οὔτε λέξις.

## ΚΕΦ. με.

Λούεταί τις ταχέως· μὴ εἴπῃς· ὅτι κακῶς, ἀλλ' ὅτι ταχέως. πίνει τις πολὺν οἶνον· μὴ εἴπῃς· ὅτι κακῶς, ἀλλ' ὅτι πολύν. πρὶν γὰρ

male ſumtis, male concluditur. Apud Arrian. I, 7. p. 42. λόγοι συνάγοντες *ratiocinationes, quae recte colligunt*, et συνάγειν fere philoſophis pro *colligere* et *concludere*. v. Laert. VII, 52,78. et paſſim apud Sext. Empir. Nilus et Haſn. ἀσύντακτοι, et mox συντακτικοὶ legunt; facili errore. Apud Lucian. de conſcr. hiſt. p. 633. pro συντακτέον alii, etiam Gorlic. non male συνακτέον. In Paraphr. etiam ἀσύντακτοι, ſed mox συνεκτικοὶ. Ceterum caput hoc eo pertinet, vt recta de rerum externarum dignatione iudicia ferenda, nec nobis de iis, quippe quibus non nosmet ipſi, ſed tantum conditio noſtra externa melior reddatur, gloriandum eſſe, inculcet. cf. c. 6. Simplicius aliena et ἀπροσδιόνυσα commentatur.

λογιώτερος) eſſe *eloquentiorem*, ex ſeqq. apparet. Alias λόγιοι omnino, *docti litterarum* et *hiſtoriarum periti*, et in Herodot. I, pr. nam λόγιοι

illae magis cohaerent, Ego ſum ditior te, mea igitur poſſeſſio, quam tua, melior eſt; Ego te facundior, mea igitur dictio, quam tua, melior. tu vero nec poſſeſſio es, nec dictio.

## CAP. XXXXV.

Lauat quis cito; ne dicas, male; ſed cito. bibit quis multum vini; ne dicas, male; ſed multum. priusquam enim id decre-



λόγοι pro *litteris*, ſaepe, v. c. ap. Lucian. Paullo ante εἰμὶ ab Salm. abeſt: mox idem voc. abeſt in Nilo et Hafn.

C. XXXXV. Iudicia praecipitata cauere monet, re, more Stoicorum, e vita communi illuſtrata.

λούεταί τις ταχέως) h. *ante tempus diei ſolitum*. cf. Simplic. p. 307. Erat autem hoc hominum mollium et effeminatorum aut libidinoſorum. Itaque Hadrianus apud Spartian. 22. antiqui moris ſeueritate reuocata, *ante octauam horam in publico neminem niſi aegrum lauari paſſus eſt*. vbi v. Salmaſ. mox Arg. ἀλλ᾽ ὅτι ταχέον, an τάχιον? Porro Hafn. ἀλλ᾽ ὅτι πολύ.

πρὶν γὰρ διαγνῶναι τὸ δόγμα) ed. Salm. πρὶν ἢ γὰρ. Hafn. cum Nilo: πρινὴ γὰρ τοῦ γνῶναι. Wolfius recte vertit: *priusquam id decretum diiudicaris*, n. ὑπόληψιν illam tuam, ſ. id, quod tuus animus iudicat, cum primum eum viſa feſerint; v. ad c. 5. aut etiam *decretum* alterius,

γὰρ διαγνῶναι τὸ δόγμα. πόθεν οἶσθα, εἰ κακῶς; οὕτως οὐ συμβήσεταί σοι, ἄλλων μὲν Φαντασίας καταληπτικὰς καταλαμβάνειν, ἄλλοις δὲ συγκατατίθεσθαι.

ΚΕΦ.

rius, ἀφ' οὗ τις ποιεῖ ἕκαστα· et ſic accipiendum eſſe, apparet ex Arrian, IV, 8. vnde haec fere deſcripta. Mer. Caſaubonus Wolfium inique notans, quod δόγμα *decretum* reddiderit, Politiani verſionem amplectitur: *niſi conſilium eius ſcias*, vt ſit conſilium et propoſitum alterius, ex quo eius facta ſunt ſpectanda; vti quoque Simplic. p. 308. accepiſſe videtur, qui σκοπὸν interpretatur. Verum hoc ferendum eſſet in alio quouis ſcriptore, non in hoc, quem conſtat δόγμα peculiari notione accipere, vt diximus.

οὕτως οὐ συμβήσεταί σοι) vulgo οὕτως οὖν legitur; ſed negationem iam Wolfius deſiderabat, in οὖν vero eam latere, Caſaubonus ſuſpicabatur: quod confirmatur MS. Hafn. et Nilo; recte itaque Vptonus repoſuit. Reponenda etiam in Simplic. ad h. l. p. 308. in verbis: εἰ δὲ οὕτως ποιοῦμεν. lege enim: εἰ δὲ μὴ etc.

ἄλλων μὲν φαντασίας καταληπτικὰς καταλαμβάνειν) κατάληψις, quam Cicero *comprehenſionem, perceptionem*, reddidit, Stoicis erat, cum *acceptum et approbatum viſum eſſet*; Cic Acad. I, 11. noſtri homines dicerent: cum *claram et diſtinctam de re ideam habemus*; id quod Academici tollebant; negabant enim *quicquam percipi poſſe*. quod ſi ita comprehenſum viſum eſſet,

tum diiudicaris, vnde noſti, num male? ſic tibi non accidet, vt alia quidem viſa, quae comprehendi poſſunt, comprehendas, aliis autem adſentias.

CAP.

eſſet, vt conuelli non poſſet, firma et conſtante aſſenſione, *ſcientia*, v. Acad. I, 11. IV, 8. Laert. VII, 46. ſin aliter, *inſcientia* dicebatur, ex qua *opinio*. ex multis eiusmodi perceptionibus conſtare *ars* definiebatur. v. Acad. IV, 7. Fin. III, 5. 15. Lucian. Paraſ. 4. ſeqq. Iam καταληπτὸν, *comprehenſibile*, eſt res, quae comprehendi animo et percipi poteſt: quanquam et eiusmodi rei viſum, καταληπτὸν dicitur, *quod quandam habet declarationem earum rerum, quae videntur*. v. Cic. Acad. I, 11. Φαντασία καταληπτικὴ vero, *viſum comprehenſiuum*, quod rei veritatem comprehendit, h. quod et de re, et ſecundum rem concipitur. v. Laert. VII, 46. eiusmodi viſum Stoicis *veritatis criterium* eſſe ferebatur. v. Laert. II. 54. ſequ. Lucian. in Conuiv. p. 644. οὔπω γὰρ δύνασαι διακρίνειν τὸ βέλτιον, οὐδὲ τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις, *nullas de rebus diſtinctas et certas ideas habes*, dixiſſet noſtrum aliquis. contra dicebatur ἀκατάληπτον aliquid, *quod comprehendi non poſſit*, et Φαντασία ἀκατάληπτος, eiusmodi rei viſum, quod *vel non de re, vel de re quidem, ſed non ſecundum eius naturam, conceptum ſit*. v. Laert. I, 16. VII, 46. quo loco: ἀκατάληπτον δὲ, τὴν μὴ ἀπὸ ὑπάρχοντος, ἢ ἀπὸ ὑπάρχοντος μὲν, μὴ κατ' αὐτὸ δὲ τὸ ὑπάρχον τὴν μήτραν ἔχουσαν, μηδὲ ἔκτυπον. vbi μήτρα eſt id, *quod figu-*

## ΚΕΦ. μϛʹ.

1. Μηδαμοῦ σαυτὸν εἴπῃς φιλόσοφον, μηδὲ λάλει το πολὺ ἐν ἰδιώταις περὶ τῶν θεωρημάτων· ἀλλὰ ποίει τὸ ἀπὸ τῶν θεωρημά-

*figuram recipit*, vnde deinde v. c. in chartam coniici et effundi debet; ſic typi litterarum ſunt μήτρα, vbi in charta expreſſi, ἔκτυπος. iam συγκατατίθεσθαι, vel προσεπιδοξάζειν, nam et hoc vtebantur, *aſſentiri*, dicitur animus, *qui viſum noſcit, diiudicat, et approbat, inque iudicio ſuo acquieſcit*, et συγκατάθεσις, *aſſenſio, approbatio*, quae quidem *voluntaria*. v. Cic. Acad. I, 11. IV, 12. Gell. XIX, 1. Arrianus paſſim. Nihil vero *percipi* ſine *aſſenſione* dicebatur. Itaque ſenſus h. l. *ita tibi non eueniet, vt de aliis rebus viſa comprehenſiua percipias*, claras et certas ideas concipias, *aliis vero aſſentiaris*, n. temere conceptis, opinione tantum, (cuiusmodi v. c. illud: flagitioſe aliquem balneum adiiſſe, qui tantum tempeſtiuius adierat) cum ſcilicet nullis, niſi comprehenſis, et perceptis, aſſentiri debebas. Ceterum in noſtro Nilus et Hafn. exhibent ἄλλων μὲν φ. haud dubie verius, quam in vulgatis ἄλλας, itaque repoſui. Arrian. III, 8. οὐδέποτε γὰρ ἄλλῳ συγκατατιθησόμεθα, ἢ οὗ φαντασία καταληπτικὴ γίνεται. iidem λαμβάνειν legebant. Porro in ſeqq. ἄλλαις δὲ συγκ. in ed. Vpton. eſt, nec male; neſcio tamen vnde; niſi forte ex ed. Salm. in qua vitioſe ἄλλας. Nam φαντασίαν excipit ὁρμή. v. ſup. ad I, 1. ſi ei aſſentimur. Itaque alia viſione opus, qua eius

## CAP. XXXXVI.

Nusquam te ipſum dic philoſophum, nec loquere multum inter rudes de perceptis; ſed fac, quod percepta docent. velut in 1.

eius vim inhibeamus. Sic in fragm. Epictet. p. 765. Ἀλλὰ παντὸς μᾶλλον τῆς μὲν φύσεως ἐκεῖνο τὸ ἔργον, συνδῆσαι καὶ συναρμόσαι τὴν ὁρμὴν τῆς τοῦ προσήκοντος καὶ ὠφελίμου φαντασίας. Leg. τῇ τοῦ — φαντασίᾳ. in vulgg. omnibus ἄλλοις δὲ, *aliis rebus*. MS. Gerdeſ. male inſerit οὐ ante συγκατατίθεσθαι.

C. XXXXVI. μηδαμοῦ σ. εἴπῃς) ita ex ed. Salm. ſcribitur, habet et Hafn. cum Nilo; vulgo εἴποις. ſup. c. 11. μηδέποτε ἐπὶ μηδενὸς εἴπῃς. cf. c. 6. 7. etc. Ad rem propoſitam cf. Arrian. III, 23. Ex Simpliciana expoſitione p. 310. ſuſpicari licet, in principio capitis quaedam excidiſſe.

περὶ τῶν θεωρημάτων) Θεωρήματα ſunt, vt cum b. Geſnero definiam, *enuntiationes, quarum demonſtrationem promittunt geometrae vel philoſophi*, quaeſtiones e diſciplina petitae, ſpeculamenta artis; quare illud ipſum, quod ſubiicitur, *quomodo comedere deceat*, theorema morale eſt. Cicero *percepta* reddidit, de Fato 6. et 8. Paraphraſtes περὶ δογμάτων interpretatus eſt vſitatiori vocabulo; v. inf. c. 50. 51. quod tamen ab iſto ita differre videtur, vt δόγματα ſint quaecunque *decreta*, ἀποδείξεσι declarata, alicuius ſcholae propria: v. Laert. VII, 179. θεωρήματα vero quaeſtiones, quatenus earum probatio et demonſtratio, ſiue afferri ea debet, ſiue

ρημάτων· οἷον ἐν συμποσίῳ μὴ λέγε, πῶς δεῖ ἐσθίειν· ἀλλὰ ἔσθιε, ὡς δεῖ. μέμνησο γὰρ, ὅτι οὕτως ἀφῃρήκει πανταχόθεν καὶ Σωκράτης τὸ ἐπιδεικτικόν. ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν, βουλόμενοι φιλοσόφοις ὑπ᾽ αὐτοῦ συσταθῆναι. κἀκεῖνος

ſiue allata eſt, ſpectatur. v. inf. c. 50. Quae ſequuntur: ἀλλὰ π. τὸ ἀ. τ. θεωρημάτων ex ed. Salm. acceſſere; agnoſcit et MS. Gerdeſ. et Regius.

μὴ λέγε —) cf. Lucian. Tim. p. 161 ſqq. philoſophum vult, *exemplo docere*: quod in Socrate tanta laude commendabatur. v. Xenoph. Mem. I, 2. 3.

πανταχόθεν ἀφῃρήκει) vna hoc voce περιαιρεῖν dictum, v. c. Laert. VII, 118. περιῃρηκέναι γὰρ ἐν τῇ φωνῇ τὸ πλάσμα καὶ ἐν τῷ εἴδει. cf. ſegm. 131. Lucian. Hermot. p. 510. Τὸ ἐπιδεικτικὸν gloſſa interlin. interpretatur τὸ φιλόδοξον: eſt, *cum tantum oſtentationis cauſſa aliquid fit*, v. c. cum inter rudes philoſophiae homines de perceptis diſciplinae diſputatur, vt illis ſcilicet noſtri admirationem iniiciamus: ſic omnino ἐπιδεικνύειν, ἐπίδειξις, notam aliquam oſtentationis habet; vt alio loco docebimus. Ceterum ordo verborum in aliis diuerſus; ὅτι οὕτως ἀφ. πανт. καὶ Σωκρ. τὸ ἐπιδ. Notum vero, Socratem, diuinum virum, ab omni oſtentatione adeo alienum fuiſſe, vt etiam plane, ſe nihil ſcire, profiteretur. Quae ſequuntur: ἤρχοντο ad παρορώμενος vſque, a Regio abſunt; et videntur

in conuiuio ne dic, quomodo edere oporteat; ſed ede, ſicut oportet. Memento enim, ſic quoque Socratem vndecunque ſuſtuliſſe oſtentationem. veniebant ad ipſum, qui philoſophis ab ipſo commendari vellent;

[de]ntur vtique ex Arriani III, 23. p. 479. et IV, 8. p. 638. primum in marginem, inde in ipſa verba philoſophi, illata eſſe.

βουλόμενοι φιλοσόφοις ὑπ' αὐτοῦ συσταθῆναι) voc. βουλόμενοι, a Salm. ed. abeſt, ab Arg. vero φιλοσόφοις. συνιστάναι eſt *adducere aliquem et commendare*, vti nos vtimur vocab. *vorſtellen*. συστῆσαι τῷ φιλοσόφῳ eſt Lat. *deducere*, (v. Cic. Lael. pr.) alicuius doctrinae aliquem tradere et commendare, v. c. ap. Laert. II, 72. VI, 64. In Arriano II, 3. caput inſcribitur: πρὸς τοὺς συνιστάντας τινὰς τοῖς φιλοσόφοις. Mira autem, et ſingularis plane, cuiusque exemplum ſimile aliud ex academiis et ſcholis vix laudare poſſis vllum, modeſtia in ea re fuit Socratis, quod rogatus ab adoleſcentibus, qui philoſophiae operam dare vellent, cui ſe magiſtro potiſſimum dederent, ad quemuis alium potius eos deduxit, quam apud ſe retinuit; tantum abeſt, vt ea, quae ipſe ignoraret, eos docere ſe velle polliceretur, aut collegarum operam obtrectatione et maleuolentia deprimeret. Xenoph. Mem. VI, 7, 1. — ὅ, τι μὲν αὐτὸς εἰδείη, πάντων προθυμότατα ἐδίδασκεν· ὅτου δὲ αὐτὸς ἀπειρότερος εἴη, πρὸς τοὺς ἐπισταμένους ἦγεν αὐτούς. Arrian. III, 5. f. — εἰ δέ

τις

κἀκεῖνος ἀπῆγεν αὐτούς. οὕτως ἠνείχετο
2. παρορώμενος. Ὥστε κἂν περὶ θεωρήματός τινος ἐμπέσῃ λόγος ἐν ἰδιώταις, σιώπα τὸ πολύ. μέγας γὰρ ὁ κίνδυνος, εὐθὺς ἐξεμέσαι, ἃ οὐκ ἔπεψας. καὶ, ὅταν εἴπῃ σοι τὶς, ὅτι οὐδὲν

τις λεξείδια ᾔτει, ἢ θεωρημάτια, ἀπῆγε πρὸς Πρωταγόραν, πρὸς Ἱππίαν. Simplicius ad h. l. p. 311. — ὥστε, τινῶν ἀνοήτων, αὐτοῦ μὲν καταφρονούντων, δι᾽ αὐτοῦ δὲ βουλομένων ἄλλοις συστῆναι πρὸς παίδευσιν, ἀπάγειν αὐτοὺς, καὶ συνιστάνειν σοφισταῖς· ὥσπερ Ἱπποκράτη, τὸν Ἀπολλοδώρου, δεηθέντα αὐτοῦ, τῷ Πρωταγόρᾳ συνέστησε. καὶ ἐν Θεαιτήτῳ δὲ, ὁ αὐτὸς λέγει, ὅτι πολλοὺς μὲν ἤδη ἐξέδωκα Προδίκῳ, πολλοὺς δέ ἄλλοις σοφοῖς τε καὶ θείοις ἀνδράσι. Locus eſt in Theaet. T. I. p. 151. ſed legitur ibi πολλοὺς δὲ ἄλλους et σοφοῖς τε καὶ θεσπεσίοις ἀνδράσι. Quanto hoc dignius philoſopho, quam illud Chryſippi, ſi cum eo compares? is *roganti cuipiam:* τίνι συστήσω τὸν υἱόν; *cui philoſopho meum filium erudiendum dabo?* mihi, inquit: *ſi enim quenquam me praeſtantiorem noſſem, apud eum ipſe operam darem philoſophiae* v. Laert. VII, 183. Ceterum in Haſn. et Nilo totum hoc comma ita interpolatum legitur: ὅτι οὕτως ἀφῃρήκεισαν οἱ φιλόσοφοι πανταχόθεν τὸ ἐπιδεικτικὸν, ὥστε ἤρχοντο πρὸς αὐτοὺς, βουλόμενοι φιλόσοφοι ὑπ᾽ αὐτῶν συσταθῆναι, (quaſi ſenſus eſſe poſſet: *qui philoſophi ab iis inſtitui volebant*) κἀκεῖνοι ἀπήγαγον αὐτούς. οὕτως ἠνείχοντο παρορώμενοι.

lent; atque ipſe illos abduxit. ſic contemni ſuſtinebat. Quare, ſi apud rudes de per- 2.
cepto aliquo ſermo inciderit, maxima ex parte taceto. magnum quippe periculum, ne ſtatim, quae non concoxeris, euomas. et, ſi

§. 2. κἂν περὶ θ. τινος ἐμπέσῃ λόγος ἐν ἰδιώταις) Ita Vpton. repoſuit, vti eſt in Hafn. et Nilo; vulgo ἐν ἰδιώταις ἐμπίπτῃ λόγος. Regius ἐμπίπτει.

εὐθὺς ἐξεμέσαι, ἃ οὐκ ἔπεψας) gloſſa interlin. Regii: παραυτίκα, ἤγουν ἀσκέπτως διὰ λόγου δεῖξαι, ὃ οὐ δι' ἔργου ἔδειξας. ad iuuenilem illam iactantiam referam, cum recentes adhuc ipſi e magiſtri doctrina et inſtitutione, quae temere arripuimus, placita et percepta, ſedulo qualemcunque occaſionem venati, cruda in medium protrudimus, et ſermonibus immiſcemus. vt ſit adeo: *proferre ea, quae ipſe nondum animo ſatis imbiberis, et perceperis; cum de ſingulorum veritate conuictus prius ipſe eſſe debebas, vt ea amplius non tam magiſtri, quam tua ipſius* δόγματα *eſſent*, vt Epictetus loquitur ap. Arrian. II, 19. Ad προκόπτοντα vero haec dici, cogita. cf. Arrian. III, 21. pr. Simplic. ad h. l. Caſaub. ad Perſ. Sat. I. p. 70. ἃ οὐκ ἔπεψας, Vptonus repoſuit: vti Simplicius, Hafn. et Nilus habent; vulgo ὃ οὐκ ἔ. Iidem εὐθὺς ἐμέσαι. mox Regius vitioſe: ὅταν εἴποις εἴτις.

καὶ σὺ μὴ δηχθῇς) gloſſa interl. μὴ λυπηθῇς· elegans voc. de iis, *quae male nos habent, quae aegre ferimus*: Lat. etiam *morderi, pungi* dicunt.

οὐδὲν οἶσθα, καὶ σὺ μὴ δηχθῇς, τότ᾽ ἴσθι, ὅτι ἦρξω τοῦ ἔργου. ἐπεὶ καὶ τὰ πρόβατα οὐ τὸν χόρτον ἐξεμέσαντα τοῖς ποιμέσιν ἐπιδεικνύει, πόσον ἔφαγεν· ἀλλὰ τὴν νομὴν ἔσω πέψαντα, ἔριον ἔξω φέρει καὶ γάλα. καὶ σὺ τοίνυν μὴ τὰ θεωρήματα τοῖς ἰδιώταις ἐπιδείκνυε, ἀλλ᾽ ἀπ᾽ αὐτῶν πεφθέντων τὰ ἔργα.

ΚΕΦ.

cunt. Lucian. Iud. voc. p. 48. καὶ οὐ πάνυ τι ἐδακνόμην ἐπ᾽ αὐτοῖς, qui alias frequenter in hac re voc. ἀποκναίεσθαι vtitur. Arrian. IV, 8. de Socrate: χαίρων δὲ καὶ, ὅτι, μὴ δοκῶν, οὐκ ἐδάκνετο, *gaudebatque, ſe, quod philoſophus non videretur, non morderi.* MS. Salm. δειχθῇς vitioſe.

ὅτι ἦρξω τοῦ ἔργου) ita primum ed. Meibom. vti quoque eſt apud Simplic. p. 312. et Paraphr. vulgo leg. ἄρχῃ, ed. Ven. 1528. et Salm. ἄρχεις, Wolf. in marg. ex Argent. ἦρξες, MS. Gerd. ἦρξας. Ἔργον eſt ἕξις φιλοσόφου, *tunc te initium philoſophandi feciſſe.*

οὐ τὸν χόρτον ἐξεμέσαντα) Ita Vptonus repoſuit e ſuo, vt videtur, libro, cui auctoritas Simplic. p. 312. fauet; vulgo a Wolfio inde legitur, οὐ χόρτον φέροντα. hacc etiam Regius habet, at inter lineas, ἤγουν οὐκ ἐξεμοῦντα χόρτον, vt adeo hoc iſtius potius haberi debeat gloſſema. Eadem gloſſa ἐπιδεικνύει exponit φιλοδόξως δεικνύει. Ven. 1528. et Salm. ἐπεὶ καὶ τὰ πρ. τοῖς ποι-

ſi quis tibi dixerit, nihil te ſcire, nec tamen tu mordearis; tunc ſcito, te opus inchoaſſe. quando quidem et oues non foenum euomentes paſtoribus monſtrant, quantum comederint; ſed pabulo intus concocto, lanas et lac proferunt. et tu igitur, ne rudibus percepta oſtendito; ſed ab his concoctis, opera.

 CAP.

ποιμέσιν οὐκ ἐπιδεικνύει, omiſſis mediis, exhibent. mox Simplic. Argent. πόσον ἔφαγον.

ἔριον ἔξω φέρει καὶ γάλα) Regius, cum aliis ἔρια. iidem paullo ante ἔνδον πέμψαντα, prius etiam ed. Salm. In Simplic. et Argent. ἔξω abeſt; in iſto etiam ἔσω. Nilus: ἐρίῳ ἔ. φ. καὶ γάλακτι, vt intell. νομὴν, *lana ac lacte producunt pabulum.*

μὴ τὰ θεωρήματα τ.) quis primum ita ediderit, non inuenio. Ven. 1535. Argent. Wolf. quae ad manus ſunt, μὴ ταχέως ῥήματα exhibent, corrupte. Scripti cum Ven. 1528. Salm. tuentur eam, quam poſuimus.

ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν πεφθέντων τὰ ἔργα) ed. Salm. omittit ἀπ'. Nilus et Hafn. ἀλλὰ τὰ ἀπ' αὐτων πεφθέντα ἔργα, minus bene. Simplicius p. 312. interpretatur: δεικνύναι τὰ ἀπὸ τῶν πεφθέντων λόγων, καὶ τὴν ἕξιν θρεψάντων, ἐκδιδόμενα, ἀλλ' οὐχὶ τοὺς λόγους.

## ΚΕΦ. μζ'.

Ὅταν εὐτελῶς ἡρμοσμένος ᾖς κατὰ τὸ σῶμα, μὴ καλλωπίζου ἐπὶ τούτῳ· μήδ᾽, ἂν ὕδωρ πίνῃς, ἐκ πάσης ἀφορμῆς λέγε, ὅτι ὕδωρ πίνεις· ἀλλ᾽ ἐννόει πρῶτον, πόσῳ λιτότεροι

C. XXXXVII. ὅταν εὐτελῶς ἡρμοσμένος ᾖς κατὰ τὸ σῶμα) Vertitur a Wolfio inde: *ſi frugaliter corpus curare didiciſti*, facili quidem ſententia; quam tamen in verbis reperire nequeo. Nam *corpus curare* inprimis ad victum ſpectat: at ἡρμοσμένος, mea quidem ſententia, ad cultum habitumque, quando ille, faſtu remoto, ad modeſtiam componitur. εὐτελῶς ἡρμοσμένος κατὰ τὸ σῶμα igitur mihi videtur eſſe, qui *veſtitu omninoque cultu corporis vili, tenui et exili vtitur.* Paraphr. expreſſit: εὐτελῶς φορῶν, ad ſolum veſtitum referens; ſed paullo anguſtius. Lucian. Somn. 7. μὴ μυσαχθῇς δὲ τοῦ σχήματος τὸ εὐτελὲς, μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρόν. vbi Clerici, Hemſterhuſio probatam, emendationem, cum σχήματος legeret, magis ingenioſam, quam veram eſſe, ex h. l. apparet; poſſis enim et hic κατὰ τὸ σχῆμα, faciliori ſententia ſubſtituere. et ſic debebat eſſe εὐτελὴς τὸ σῶμα, vt ap. Diog. VII, 182. Chryſippus τὸ σωμάτιον εὐτελὴς h. tenui et exili corpore. Ceterum εὐτέλεια omnino et in laudibus et in ſtudiis et oſtentationibus quoque philoſophorum ſaepe recenſetur. Sic de Socrate ap. Diog. Laert. II, 27. ſic de Cynicis, de Stoicis paſſim, Politianus

## CAP. XXXXVII.

Cum frugaliter corpus curare didiciſti, ne ob id tibi placeas: nec, ſi aquam bibas, ex quauis occaſione dic, Aquam bibo. ſed primum conſidera, quanto nobis frugaliores

M 3 ſunt

tiamque in noſtro interpretatus erat, *cum attenuato ſis corpore*, etiam hoc contra notionem τοῦ ἀρμόττεσθαι. Porro ed. Wolf. cum aliis, etiam Meib. εὐτελῶς, quod iam Mer. Caſaub. emendauit. Nimis cum Hafn. εἶ ἡρμοσμένος τὰ κατὰ σῶμα, poſtrema haud dubie melius, quam vulgo legimus.

μὴ καλλωπίζου ἐπὶ τούτῳ) notum hoc voc. de *cultu affectato*, et hinc de *oſtentatione et ſuperbia* dici. Sed nos id monere volebamus, huius voc. interpretationem e gloſſa irrepſiſſe in Simplicii codd. videri: is enim p. 313 παραινῶν, μήτε αὐτὸν καλλωπίζεσθαι ἐπὶ λιτότητι καὶ ἀσκήσει. κοινὸς γὰρ ὁ λόγος· (h *ad vtramque ſpectat oratio, de vtraque agitur*; male vulgo vert.) τουτέστι, μὴ χαυνοῦσθαι, μηδὲ μέγα τι νομίζειν ἔχειν. illa τουτέστι μὴ χ. interpretamentum ſunt.

ὅτι ὕδωρ πίνεις) Vpton. ed. πίνω, vti Meibom. malebat, et notatur ex Hafn. vid. ad c. 3. Argent. ὅτι πίνεις, omiſſo ὕδωρ. paullo ante Paraphr. et Simplic. ἂν ὑδροποτῇς. Sumta vero haec ex Arrian. III, 14. p. 416.

ἀλλ' ἐννόει — καρτερικώτεροι) haec omnia Vptonus addidit e ſuo codice; vulgo abſunt.

agnoſcit

τεροι ἡμῶν εἰσιν οἱ πτωχοὶ, καὶ πόσῳ καρτερικώτεροι. κἂν ἀσκῆσαί ποτε πρὸς πόνον καὶ καρτερίαν θέλῃς, σεαυτῷ, καὶ μὴ τοῖς ἔξω· μὴ τοὺς ἀνδριάντας περιλάμβανε· ἀλλὰ διψῶν ποτε σφοδρῶς, ἐπίσπασαι ψυχροῦ ὕδατος, καὶ ἔκπτυσον, καὶ μηδενὶ εἴπῃς.

## ΚΕΦ. μή.

1. Ἰδιώτου στάσις καὶ χαρακτὴρ· οὐδέποτε ἐξ ἑαυτοῦ προσδοκᾷ ὠφέλειαν ἢ βλάβην,

ἀλλ'

agnoſcit tamen Simplicius p. 313. ſed ex eodem addi debebant et haec, quae iſtis reſpondent: ἔπειτα κἂν τοῦτο ἄξιον λόγου ἔχωμεν, πόσα ἄλλα ἀγαθὰ οὐκ ἔχομεν, ἅπερ ἄλλοι ἔχουσιν. *et vt hoc, aliqua laude dignum, in nobis ſit: quot alia bona, quibus alii ſint praediti, non habeamus.* Aut itaque vtrumque e vulgatis Epicteti libris excidit, aut alterum e Simplicii exegeſi in Vptoni codicem migrauit. Ex hoc eodem codice mox inſertum καὶ καρτερίαν. ſed et hic Simplicius: πρὸς πόνον καὶ πρὸς ἐγκράτειαν, καὶ πρὸς καρτερίαν.

κἂν — θέλῃς) ita ex ed. Salm. repoſui; male vulgo θέλεις. Nilus et Haſn. θελήσῃς. mox σεαυτῷ intell. ἄσκει, ποίει τὴν ἄσκησιν. Argent. poſt τοῖς ἔξω addit, ἐπιδείκνυε· verum iam ferro adſueuimus hanc abruptam noſtri orationem. τοῖς ἔξω h. ἰδιώταις, v. ſup. ad c. 33. §. 6. De ἀσκήσει Stoicorum ſ. exercitatione corporis ani-

ſunt pauperes, quantoque laborum toleran-tiores. quod ſi quando ad laborem et tole-rantiam te exercere velis, tibi ipſi, at non externis. ne ſtatuas amplectere. ſed, ſi quando vehementer ſitieris, frigidam hau-ſtam exſpuito, ac nemini dicito.

## CAP. XXXXVIII.

Plebeii ſtatus et nota eſt: nunquam a ſe 1.
ipſo vtilitatem vel damnum expectat,



animique ſponte ſuſcepta ad ferendos labores ac dolores cf. Arrian. III, 12. Lucian. Nigrin. p. 36. Necyom. p. 327.

μὴ τοὺς ἀνδριάντας περιλάμβανε) genus exer-citii, ad domandum aut durandum corpus fri-gori ferendo, erat et hoc, vt hyeme nudi ſta-tuas aeneas vel marmoreas, niue conſperſas, amplecterentur: quae res haud parum oſtenta-tionis ad vulgus habebat. v. Caſaub. ad. h. l. cf. Arrian. III, 12. pr. et de Diogene Cynico Laert. VI, 23. Simplicius, qui eum morem non meminerat, mira in h. l. comminiſcitur.

ἔκπτυσον) ita exerce te ad cupiditates et libi-dines perdomandas, vt torrente ſiti incenſus non tamen aquam, ore hauſtam, per fauces demittas, ſed exſpuas. Apollonii philoſophi illud praeceptum fuiſſe memoratur ap. Arrian. III, 12. extr.

ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἔξω. Φιλοσόφου στάσις καὶ χαρακτήρ· πᾶσαν ὠφέλειαν καὶ βλάβην ἐξ
2. ἑαυτοῦ προσδοκᾷ. Σημεῖα προκόπτοντος· οὐδένα ψέγει, οὐδένα ἐπαινεῖ, οὐδένα μέμφεται, οὐδενὶ ἐγκαλεῖ, οὐδὲν περὶ ἑαυτοῦ λέγει,

ὡς

C. XXXXVIII, 1. Ἰδιώτου στάσις καὶ χαρακτήρ) cf. Arrian. III, 19. στάσις noſtro videtur eſſe *inſtitutum, propoſitum, ratio et genus vitae, ſed conſtans et firmum*, ductum a re gladiatoria, in qua στάσις, *gradus pugnandis, das Lager*, qui et ipſe Latinis *ſtatus*, quod aeque de *ratione et conditione vitae* dicitur, vti ap. Cic. in ep. ad Diu. IX, 6. *Sed hoc viderint ii, qui nulla ſibi ſubſidia ad omnes vitae ſtatus parauerunt.* vbi male Guilielm. *caſus* legebat: eſt enim οἱ οὐδεμίαν ἀφορμὴν πρὸς τὴν τοῦ βίου στάσιν ἑκάστην προπαρεσκευασμένοι. Arrian. I, 21. ὅταν τις, ἣν δεῖ, στάσιν ἔχῃ ἐν τῷ βίῳ, ἔξω οὐ κέχηνεν. *qui eum, quem decet, in vita ſtatum tenet*, n. vt non appetat vel auerſetur, niſi κατὰ φύσιν, quae στάσις eſt ſapientis. ſupra c. 29. in Arriani libris legebatur: Φιλοσόφου στάσιν ἔχειν ἢ ἰδιώτου, hoc in codd. enchiridii expreſſum erat τάξιν ἐπέχειν. Dixi, *conſtans* vitae ratio; itaque mox προκόπτοντι non tribuit στάσιν, ſed σημεῖα dedit, quia eius incerta, in melius tamen vergens, ratio eſt. Nihil itaque ab ἐνστάσει differre videtur, ſup. c. 23. Gloſſa interl. βεβαίωσιν exponit. χαρακτὴρ eſt h. l. *forma vitae*, v. ſup. c. 33. pr. ἰδιώτης, ἀπαίδευτος, philoſopho opp. v. ad c. 33. §. 6.

ſed a rebus externis. Philoſophi ſtatus et nota eſt: omnem vtilitatem et damnum ex ſe ipſo expectat. Signa proficientis ſunt: 2.
neminem vituperat, neminem laudat, de nemine queritur, neminem incuſat; nihil de

 ſe

*οὐδέποτε ἐξ ἑαυτοῦ προσδοκᾷ*) ed. Meib. hic et paullo poſt *προσδοκῶν*, vti quoque eſt in Paraphr. et in Regio; non ineleganter. Nilus et Hafn. *οὐδεμίαν ποτέ*. Paraphr. *προσδοκῶν ἀφ' ἑαυτοῦ*. Argent. mox: *ἀλλ' ἐκ τῶν ἐκτὸς προσδοκᾷ*, omiſſis mediis.

*πᾶσαν ὠφέλειαν καὶ βλάβην ἐξ ἑαυτοῦ προσδοκᾷ*) notum illud Ciceronis: *ex ſe ipſo ei apta ſunt omnia*. Lucian. Tim. p. 124. de paupertate: *ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου.* mox Regius, Hafn. et Nilus *σημεῖον προκόπτοντος*, inque Regio gloſſa: *αὔξησιν καλοῦ λαμβάνοντος*. v. ſup. ad c. 12.

§. 2. *οὐδένα ψέγει*) et ne tum quidem, ſi iure meritoque fiat? quid? ſi ipſe Epictetus Academicos vel Epicureos increpat, aut alios ore tantum philoſophantes, nonne tum *ψέγει*? itaque hoc modo eſt circumſcribendum: *neminem vituperat temere et leuibus de cauſſis*, vt vulgo fit. Nilus itaque commode ſupplet *προχείρως*, pro *ψέγει* Arg. *λέγει*. v. ſup. ad c. 33. § 2.

*οὐδενὶ ἐγκαλεῖ*) quae ab his ſequuntur, vſque ad *ἑαυτῷ ἐγκαλεῖ*, in Nilo et Hafn. errore librarii exciderunt. MS. Gerd. *οὐδένα ἐγκαλεῖ*, forma, quae in vſu non eſt: dicimus enim *ἐγκαλεῖν*

ὡς ὄντος τινὸς, ἢ εἰδότος τι. ὅταν ἐμποδισθῇ τι, ἢ κωλυθῇ, ἑαυτῷ ἐγκαλεῖ· κἂν τις αὐτὸν ἐπαινῇ, καταγελᾷ τοῦ ἐπαινοῦντος αὐτὸς παρ' ἑαυτῷ· κἂν ψέγῃ, οὐκ ἀπολογεῖται· περίεισι δὲ, καθάπερ οἱ ἄῤῥωστοι, εὐλαβούμενός τι κινῆσαι τῶν καθισταμένων, πρὶν πῆξιν λαβεῖν. ὄρεξιν ἅπασαν ἦρκεν ἐξ ἑαυτοῦ. τὴν δ' ἔκκλισιν εἰς μόνα τὰ παρὰ

λεῖν τινί τι, non τινά. mox ὡς ὄντος τινὸς v. ad c. 24. gloſſa interl. ἤγουν μεγάλου. Argent. οὐδὲν ἐπὶ ἑαυτοῦ λέγει, non περί.

ἑαυτῷ ἐγκαλεῖ) non, quod rem non perfecerit, eo nomine ſe incuſat, ſed, quod appetiuerit aliquid, quod in ipſius poteſtate non eſſet. mox Nilus cum Hafn. τοῦ ἐπαινοῦντος αὐτόν.

περίεισι δὲ, κ.) Noli putare περιιέναι eſſe, quod ſcriptoribus ſacris περιελθεῖν et ſimilia, pro *viuere, agere*; ſed de eo, qui ex morbo conualuit, vt iam incedere poſſit, accipiendum eſt. Cum *proficiente* autem loqui Epictetum, memineris. Is caute et circumſpecte omnia agere debet, vt ne qua parte, ſi quid profecerit et auctus fuerit, dum nimis ſeſe effert, denuo excidat. ἄῤῥωστοι ſint. inprimis ex vulnere, aut luxato aliquo membro. Mox Hafn. et Nilus εὐλαβούμενοι, vt ad ἀῤῥώστους referatur, non male. eſt vero et illud voc. Stoicis proprium, qui φοβεῖσθαι negant, εὐλαβεῖσθαι, *vereri, cauere,*

ſe ipſo dicit, vt qui aliquis ſit, et aliquid ſciat; cum in re quapiam impeditur, aut prohibetur, ſeipſum incuſat, et ſi quis ipſum laudet, ridet laudantem ipſe ſecum; et ſi vituperet, non ſe purgat: circumit autem, infirmorum inſtar, metuens, ne quid eorum, quae conſiſtunt, moueat, priusquam ſolidetur; appetitionem omnem e ſe ipſo ſuſtulit; auerſationem autem ad ea ſola tranſtulit, quae

*vere*, permittunt. v. Laert. VII, 116. τῶν καθισταμένων, ſi ad conualeſcentem e morbo referas, erit int. de membris luxatis, quae iam *coaluere*, et *aliquantum obfirmata ſunt*; hinc ad *proficientem* ſi referas, int. de initiis ad ἕξιν, et habitum virtutis, cuius iam tanquam lineas ille duxit, et fundamenta aliqua poſuit. Eſt vero illud voc. ex ed. Salm quod et Argent. Hafn. cum Nilo agnoſcit; vulgo καθεστώτων, debebatque hoc retineri. πῆξιν λαβεῖν, h. πηγνύναι, *concreſcere, robur et vires colligere*; etiam hoc Stoicis frequentatum de *praeceptis diſciplinae animo alte infigendis et ad vitae vſum producendis*. Arrian. III, 16. μέχρις ἂν οὖν παγῶσιν ἐν ὑμῖν αἱ κομψαὶ ὑπολήψεις, καὶ δύναμίν τινα περιποιήσησθε πρὸς ἀσφάλειαν, συμβουλεύω ὑμῖν, εὐλαβῶς τοῖς ἰδιώταις συγκαταβαίνειν, et paullo poſt, πήξατε ὑμῶν τὰς ὑπολήψεις, καὶ ἐκθλεῖτε αὐταῖς. Quae poſt πῆξιν λαβεῖν ſequuntur,

ϱὰ φύσιν τῶν ἐφ᾽ ἡμῖν μετατέθεικεν. ὁϱμῇ πϱὸς ἅπαντα ἀνειμένῃ χϱῆται. ἂν ἠλίθιος ἢ ἀμαθὴς δοκῇ, οὐ πεφϱόντικεν. ἑνί τε λόγῳ, ὡς ἐχθϱὸν ἑαυτὸν παϱαφυλάσσει καὶ ἐπίβουλον.

## ΚΕΦ. μθ΄.

Ὅταν τις ἐπὶ τῷ νοεῖν καὶ ἐξηγεῖσθαι δύνασθαι τὰ Χϱυσίππου σεμνύνηται, λέγε αὐτὸς πϱὸς σαυτόν· ὅτι, εἰ μὴ Χϱύσιππος ἀσα-

tur, cum cap. ſeq. et initio cap. 50. vſque ad ἔμμενε, a Nilo et Haſn. abſunt.

ὄϱεξιν ἅπασαν ἦϱκεν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ) Regius, Argent. ἐξ ἑαυτοῦ, quod praeſtat. pro ἦϱκεν Wolf. et Vpton. vitioſe ἦϱχεν, Paraphr. ἦϱεν. Salm. et aliae cum Regio ἤϱηκεν. Argent. εἴϱηκεν. Wolf. coniicit ἤϱτικεν. Sed verum ἦϱκεν, ab αἴϱειν, v. Arrian. I, 4. pr. *ſuſtulit* appetitionem *profecturus*, n. in praeſens tantum. ita ſi exponas, non egebis Caſaub. dubitatione. v. ſup. c. 2. Arrian. III, 22. p. 446. IV, 4. p. 593. ὄϱεξιν ἆϱαί σε δεῖ παντελῶς. eod. cap. p. 595. διὰ τί οὐκ αἴϱεις αὐτῶν τὴν ἔκκλισιν, lege ἀπ᾽ αὐτῶν, vt ſup. c. 2. ἆϱον οὖν τὴν ἔκκλισιν ἀπὸ πάντων etc.

εἰς μόνα τὰ παϱὰ φύσιν τῶν ἐφ᾽ ἡμῖν) n. *prauam opinionem, appetitionem, perturbationes*; alias dicit εἰς τὰ πϱοαιϱετικὰ, *quae in voluntate noſtra poſita*,

quae naturae eorum, quae in noſtra ſunt poteſtate, aduerſantur; impetu ad omnia remiſſo vtitur; num fatuus aut indoctus videatur, non curat; et, vt vno dicam verbo, tanquam hoſtem, ſeipſum obſeruat, et tanquam inſidiatorem.

## CAP. XXXXIX.

Si quis eo, quod intelligere et explicare poſſit Chryſippi libros, glorietur, ipſe tibi dic, Niſi obſcure ſcripſiſſet Chryſippus, nihil

*poſita*, quae ſunt eadem ipſa: v. Arrian. I, 4. pr. IV, 4. p. 593. p. 589. III, 12. p. 406 ſup. c. 2. mox ed. Salm. πρὸς ἅπαν, et Meib. e MS. Salm. ἑνὶ δέ τε λόγῳ.

ὁρμῇ ἀνειμένῃ) v. ſup. c. 2 *vt principiis naturalibus, naturali impetui*, ſ. *inſtinctui* (quod fere Stoicis ὁρμὴ notaſſe videtur, v. Cic. Fin. III, 7. IV, 14. Laert. VII, 85.) *quo ad conſeruandum corpus, vitam tuendam, ferimur, et ad pietatem et caritatem erga parentes, ſobolem* etc. *commouemur; vndeque adeo officia omnia proficiſcuntur*; (v. ad c. 2. cf. Cic. Fin. III, 6 7. pr.) *non niſi prudenter obtemperet*. Arrian. II, 2. ἵνα τάξει, ἵνα εὐλογίστως, ἵνα μὴ ἀμελῶς. cf. III, 12. p. 407.

C. XXXXIX. τὰ Χρυσίππου) ante ed. Salm. vulgo addebatur βιβλία, quod fere ſermonis vſu omitti ſolet.

ἀσαφῶς ἐγεγράφει, οὐδὲν ἂν εἶχεν οὗτος, ἐφ' ᾧ σεμνύνηται. ἐγὼ δὲ τί βούλομαι; καταμαθεῖν τὴν φύσιν, καὶ ταύτῃ ἕπεσθαι. ζητῶ οὖν, τίς ἐστιν ὁ ἐξηγούμενος; καὶ ἀκούσας, ὅτι Χρύσιππος, ἔρχομαι πρὸς αὐτόν, ἀλλ' οὐ νοῶ τὰ γεγραμμένα. ζητῶ οὖν τὸν ἐξηγούμενον. καὶ μέχρι τούτων οὔπω σεμνὸν οὐδέν.

ſolet. Erant vero Chryſippi, Stoicorum principis, ſcripta, quae apud Laert. VII, 189. ſqq. recenſentur, mire ieiuna, exilia et inprimis obſcura: vt ſatis notum eſt. v. ibid. ſ. 181. itaque interprete egebant. cf. Arrian. I, 17. p. 94. III, 21. p. 438. I, 4. II, 19. Ceterum hoc caput inſignem poteſt vtilitatem habere ad contundendum et deprimendum faſtum et ſuperbiam Criticorum, ſi qui tali morbo laborant. Paraphraſtes vero chriſtianus non male haec ad interpretes S. S. transtulit: qui ſimili monitore non minus egent. Putant enim plerique interpretationem, quae in iis libris, quorum ſumma auctoritas et ſanctitas merito eſt et eſſe debet, inſtituitur, propter hoc ipſum non modo plus dignationis habere; verum etiam ſe, qui in iis libris interpretandis occupati ſint, aliquid ex iſta dignatione, auctoritate et ſanctitate, tanquam contagio vel affrictu, trahere.

nihil haberet ille, quo gloriaretur. ego vero quid volo? naturam cognoſcere, et hanc ſequi. quaero itaque, quis ſit eius interpres. et cum audierim, Chryſippum eſſe, eum conuenio. at ſcripta non intelligo; quaero igitur enarratorem. atque hactenus quidem praeclari nihil. cum autem enarratorem invene-

ἐφ' ᾧ σεμνύνηται) Arg. σεμνύνεται. MS. Salm. ἐσεμνύνητο. Gerdeſ. ἐσεμνύνετο. Salm. ed. etiam οὐδὲν ἂν αὐτὸς εἶχεν.

καταμαθεῖν τὴν φύσιν) int. inprimis, *quantum ad nos ea pertinet:* vt cognoſcat, quid ſecundum naturam ſit, nec ne; in quo diſciplinae Stoicae ſumma. Arrian. p. 94. τὸ βούλημα τῆς φύσεως dixit, v. ſup. c. 26. nam alioqui aliquis eſſe poteſt rerum naturae ſtudioſiſſimus et peritiſſimus, nec tamen inde quicquam ad virtutem proficere. Cic. de Fin. III, 22. vbi e Stoica ratione diſputatur: *Phyſicae quoque non ſine cauſſa tributus idem honos:* (vt virtus appellaretur) *propterea, quod, qui conuenienter naturae victurus ſit, ei et proficiſcendum eſt ab omni mundo et ab eius procuratione. nec vero poteſt quisquam de bonis et de malis vere iudicare, niſi omni cognita ratione naturae* etc. v. ſ. c. I.

ἔρχομαι πρὸς αὐτὸν) Argent. ἔρχου ἐπ' αὐτὸν, vnde Wolf. in var. corrupte ἔρχη ἐπ' αὐτόν. Mox ead. Arg. λείπεται χρῆσθαι,

οὐδέν. ὅταν δὲ εὕρω τὸν ἐξηγούμενον, ἀπολείπεται χρῆσθαι τοῖς παρηγγελμένοις. τοῦτο αὐτὸ μόνον σεμνόν ἐστιν. ἂν δὲ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐξηγεῖσθαι θαυμάσω, τί ἄλλο, ἢ γραμματικὸς ἀπετελέσθην ἀντὶ φιλοσόφου; πλήν γε δὴ, ὅτι ἀντὶ Ὁμήρου, Χρύσιππον ἐξηγούμενος. μᾶλλον οὖν, ὅταν τις εἴπῃ μοι· ἐπανάγνωθί μοι Χρύσιππον, ἐρυθριῶ, ὅταν μὴ δύνωμαι ὅμοια τὰ ἔργα καὶ σύμφωνα ἐπιδεικνύειν τοῖς λόγοις.

## ΚΕΦ. ν'.

1. Ὅσα προτίθεται, τούτοις, ὡς νόμοις, καὶ ὡς ἀσεβήσων, ἂν παραβῇς τι τούτων, ἔμμενε. ὅ, τι δ' ἂν ἐρῇ τις περὶ σοῦ, μὴ

ἂν δὲ α. τ. τὸ ἐξηγεῖσθαι θαυμάσω etc.) abrupte haec; deb. *ſin tantum admiratus, et ipſe interpretandi facultatem illam nactus fuero.* bene ſupplet etiam Simplic. p. 320. Inter αὐτὸ τοῦτο et ἐξηγεῖσθαι inſerui τὸ, quod et ed. Salm. habet. Pro ἀπετελέσθην Simplic. p. 320. ἐξετελέσθην memorat. Argent. denique poſt ἐπανάγνωθι omittit μοι.

C. L. 1. ὅσα προτίθεται) *quae a philoſophis, a magiſtris praecipiuntur.* Simplicius ad ſola Chryſippi referre videtur. optime ad praeceptiones huius

venero, reliquum eſt, vti praeceptis: id quod ſolum praeclarum eſt. ſin ipſam enarrationem admiratus fuero, quid aliud, niſi grammaticus philoſophi loco euaſi? eo duntaxat excepto, quod pro Homero Chryſippum enarro. potius igitur, cum quis mihi dixerit, Praelege mihi Chryſippum, erubeſco, cum facta nequeo ſimilia verbis et conſona oſtendere.

## CAP. L.

Quaecunque proponuntur, in his, velut legibus obſeruandis, perſeuera: tanquam impius futurus, ſi quid horum transgrediaris. I.

huius enchiridii referas, vt aperte fit in Argent. vbi legitur: προστίθεσο τούτοις, ὡς νόμοις, καὶ ὡς ἀσεβὴς, παραβησόμενος, ἔμμενε. vltima etiam in Gerdeſ. leguntur, in quo etiam paullo ante προστίθεται, n. vt ſit, ὅσα προστίθεται τούτοις, vti etiam eſt in Ven. 1535. et Wolf. Baſ. ſententia non bona. In iisdem porro legitur καὶ ὡς ἀσεβῆ παραβησόμενος, ἔμμενε, quod tamen in ſeq. Wolfiatis edd. mutatum in ἀσεβήσων. Ven. 1528. ὅσα προστίθεται, τούτοις, ὡς νόμοις, ὡς ἀσεβήσων, ἂν παραβῇς, ἔμμενε. Vti



nos

ἐπιστρέφου. τοῦτο γὰρ οὐκ ἔτ' ἐστὶ σόν.
2. Εἰς ποῖον οὖν ἔτι χρόνον ἀναβάλῃ τὸ τῶν βελτίστων ἀξιοῦν σεαυτὸν, καὶ ἐν μηδενὶ παραβαίνειν τὸν διαιροῦντα λόγον; παρείληφας τὰ θεωρήματα, οἷς ἔδει σε συμβάλλειν, καὶ συμ-

nos poſuimus, verba ex ed. Salm. repetiit Vptonus. In Meibom. ſecundum MS. Salm. τὶ τούτων, vt in ceteris fere, abeſt. καὶ ante ὡς ἀσεβήσων non male videtur inſeri. μὴ ἐπιστρέφου v. ſup. ad c. 10. Paraphr. expreſſit: μὴ φροντίσῃς.

ὅ, τι δ' ἂν —) v. ſup. c. 22. mox Nilus et Hafn. οὐκ ἔτι σόν ἐστιν.

§. 2. εἰς ποῖον οὖν ἔτι χρόνον ἀναβάλῃ) οὖν videtur ex ed. Salm. eſſe; vulgo melius omittitur; ſed in eadem ἔτι excidit. eadem cum Hafn. et Nilo ἀναβάλλῃ. Meib. ed. ἀναβαλῇ. Ad rem cf. Arrian. IV, 12.

τὸ τῶν βελτίστων ἀξιοῦν σεαυτὸν) valde vſitata philoſophis loquendi ratio, h. *cupere, adſpirare ad pulcherrima quaeque, ſapientiam videlicet et virtutem:* itaque infra idem dicit: ἀξίωσον σεαυτὸν βιοῦν ὡς τέλειον. fere vt illa Virgilii:

*Aude hoſpes contemnere opes, et te quoque dignum*
*Finge deo.*

cf. ſup. c. 22. Lucian. Demon. p. 858. πάντων τούτων (*dignitatum, honorum et opum*) ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν βελτίστων, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν. contra ii, qui ad dignitates

ris. quodcunque autem de te quis dixerit, id ne cures: hoc enim non amplius tuum eſt. Quousque igitur differes, optimis te ipſum 2 dignari, et nullatenus rationem diſtinguentem violare? accepiſti percepta, ad quae te

N 2   appli-

tates ciuiles euehuntur, τῶν μειζόνων, τῶν μεγίστων ἀξιοῦσθαι dicuntur. cf. Lucian. D. Mort. 12. p. 286.

παραβαίνειν τὸν διαιροῦντα λόγον) int. *rationem*, quae in omnibus διαιρεῖν, *diſtinguere* iubet, vtrum aliquid τῶν ἐφ' ἡμῖν an τῶν μὴ ἐφ' ἡμῖν ſit; v. ſup. c. 16. 18. Arrian. I, 22. p. 116. II, 2. p. 178. II, 5. p. 186. 187. II, 19. p. 286. hunc *violamus*, ei non obſequendo, et male appetendo vel auerſando. Wolf. Gatak. Caſaub. et Vptonus malebant et hic τὸν αἱροῦντα λόγον, *rationem dictantem*, quod Stoicis inprimis in vſu, v. ad c. 32. cf. Laert VII, 108 Simplicius ſimpliciter τὸν ὀρθὸν λόγον explicat, *rationem rectam*, et in Argent. διαιροῦντα plane abeſt. Ex Hafn. notatur καὶ ἐν οὐδενὶ παραβαίνειν τὸν ἐρῶντα λόγον. Interpres Nili reddidit: *ſermonem exaltantem*, quaſi legiſſet, τὸν διαίροντα.

οἷς ἔδει σε συμβάλλειν) Notabilis dicendi forma: videtur dictum, vt Lat. *comparare ſe*, *componere ſe*; niſi potius τὸν νοῦν intelligas, *animum applicare*, προσέχειν, et hoc verius. Simplicius ita exponit p. 323. καὶ προειληφὼς τὰ θεωρήματα, οἷς πρότερον χρὴ συνθέσθαι, ὡς καλῶς εἰρημένοις, (*adſentiri*) καὶ τότε ἐργάσασθαι αὐτά,

ὡς

συμβέβληκας. ποῖον οὖν ἔτι διδάσκαλον προσδοκᾷς, ἵνα εἰς ἐκεῖνον ὑπερθῇς τὴν ἐπανόρθωσιν ποιῆσαι τὴν σεαυτοῦ; οὐκ ἔτι εἶ μειράκιον, ἀλλὰ ἀνὴρ ἤδη τέλειος. ἂν τοίνυν ἀμελήσῃς, καὶ ῥαθυμήσῃς, καὶ ἀεὶ ὑπερθέσεις ἐξ ὑπερθέσεων ποιῇς, προθέσεις ἐκ προθέσεων, καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ὁρίζῃς, μεθ' ἃς προσέξεις σεαυτῷ, λήσεις σεαυτὸν οὐ προκόψας, ἀλλ' ἰδιώτης διατελέσεις καὶ ζῶν καὶ ἀπο-

ὡς συνήθη αὐτοῖς. verba porro καὶ συμβέβληκας per interrogationem efferebant Meib. Vpton. melius etiam ed. Salm. συμβαλεῖν. in Hafn. et Nilo σε abeſt, et mox καὶ. Wolf. etiam in var. συμβέβηκας.

ποῖον οὖν ἔτι δ.) οὖν in ed. Salm. MS. Hafn. οὖν ἔτι in Nilo deeſt. pro ἵνα Ven. et Wolf. ἦν. pro ὑπερθῇς ed. Salm. ὑπερθῇ, vtrumque recte. Nilus et Hafn. ὑπέρθη. Simplic. p. 323. ὑπερθήσῃς et omittit ποιῆσαι, quod etiam in Nilo et Hafn. abeſt. Paullo poſt Argent. et Salm. ἂν νῦν ἀμελήσῃς, non male. Hafn. et Nilus ἐὰν οὖν ἀμελήσῃ.

καὶ ἀεὶ ὑπερθέσεις ἐξ ὑπερθέσεων ποιῇς, προθέσεις ἐκ προθέσεων) ita poſt Ven. 1535. ex ed. Wolf. inde legitur; in ed. Salm. Nilo et Hafn. altero omiſſo tantum legitur: καὶ ἀεὶ προθέσεις ἐκ προθέσεως ποιῇς. Simplic. p. 323 locum ita recitat: ἐὰν τοίνυν ῥαθυμῇς, ἢ, διὰ τῆς ἀμελείας,

προ-

applicare debebas: iisque te applicuiſti. qualem igitur adhuc doctorem expectas, vt in eius aduentum tui correctionem inſtituere differas? non amplius es adoleſcens, ſed vir iam perfectus. ſi itaque neglexeris, et ceſſaris, ac ſubinde morae moram, propoſito propoſitum, adiunxeris, et dies alios poſt alios conſtitueris, poſt quos tibi ipſi attendes; non animaduertes, nihil te perfeciſſe, ſed homo ple-



προθεσμίας ἐκ προθεσμιῶν ποιῇς, quae vltima etiam Paraphr. habet: ἐὰν καὶ νῦν ἀμελήσεις, καὶ ἀεὶ προθεσμίαν ἐκ προθεσμιῶν διδῷς σεαυτῷ· neque haec inculte. Lucian. loco apprimis appoſito, Nigrin. p. 36. *monebat autem familiares*, μήτ' ἀναβάλλεσθαι τὸ ἀγαθὸν, ὅπερ τοὺς πολλοὺς ποιεῖν, προθεσμίας ὁριζομένους ἑορτὰς ἢ πανηγύρεις, ὡς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τοῦ μὴ ψεύσασθαι καὶ τοῦ τὰ δέοντα ποιήσειν. In var. Harr. priora verba relicta ſunt omiſſis illis προθέσεις ἐκ προθέσεων, quae ne e margine ſint, admodum vereor. Argent. καὶ μεθ' ὑπερθέσεως ποιῇς, omiſſis ceteris. MS. Gerdeſ. tuetur vulgatam, niſi quod, non ineleganter, ποιῶν — ὁρίσῃς habet. mox Nilus προσέξῃς.

λήσεις σεαυτὸν οὐ προκόψας, ἀλλ' ἰδιώτης διατελέσεις) Simplic. p 324. διατελῶν, non male. Paraphr. προκόπτοντα, argutius. Argent. horum verborum loco tantum haec: οὐ προκόψεις, ἀλλ'

3. ἀποθνήσκων. ἤδη οὖν ἀξίωσον σεαυτὸν βιοῦν ὡς τέλειον, καὶ προκόπτοντα. καὶ πᾶν τὸ βέλτιστον φαινόμενον ἔστω σοι νόμος ἀπαράβατος· κἂν ἐπίπονόν τι, ἢ ἡδὺ, ἢ ἔνδοξον, ἢ ἄδοξον προσάγηται, μέμνησο, ὅτι νῦν ὁ ἀγὼν, καὶ ἤδη πάρεστι τὰ Ὀλύμπια, καὶ οὐκ ἔστιν ἀνα-

ἀλλ' l. διατελέσεις. eadem paullo ante προσέξεις σεαυτὸν, male. ἰδιώτης h. ἀπαίδευτος, ἀφιλόσοφος, v. ſup. ad c. 33, 6.

§. 3. ἤδη οὖν ἀξίωσον σεαυτὸν βιοῦν, ὡς τέλειον καὶ προκόπτοντα) Nilus et Hafn. ἤδη οὖν σ. ἀκριβοῦν ἐθίζε, ὡς τέλειον, ὡς προκόπτοντα. reliqui nil mutant. vertunt vulgo: *vt viuas tanquam perfectus et proficiens*; qua ſententia nemo, praeter vnum Simplic. p. 324. qui mira comminiſcitur, impeditum ſe ſenſit, quanquam ea aſpera et difficilis eſt; longe enim alia vita et ſtatus perfecti ſapientis, longe alia proficientis; neque aliquis ſimul vtramque rationem amplecti poteſt, non magis ac quisquam ſcholaſticam et aulicam vitam ſimul tueri. Itaque aut legendum (niſi καὶ in hunc ſenſum accipi poſſe putes) κἂν προκόπτοντα· *licet proficiens adhuc, tanquam perfectus tamen viuere, perfecti ſapientis inſtitutum tenere, aude*, aut verba: καὶ προκόπτοντα plane delenda; vti abfuiſſe videtur in libro Politiani, qui reddidit: *iam nunc ergo adſueſce, vt tanquam perfectus viuas*. idem legit: *omnibusque, quae accidant, recte vtaris*, (fere

plebeius eris tam viuens, quam moriens. iam 3.
igitur hoc te dignare, vt viuas tanquam perfectus, et proficiens: et quodcunque tibi videtur, pro lege tibi ſit, quam transgredi non liceat. ac, ſi laborioſum quid, aut iucundum, glorioſum aut inglorium, offeratur, me-



(fere vt Simplic. p. 324. πᾶσι δὲ τοῖς προσπίπτουσιν ἔξεστι· χρῆσθαι καλῶς,) *et quacunque in re arbitrare propoſitum tibi certamen, neque vllum diem negligas: quo enim die non proficis, deficis*; aut valde negligentem eum fuiſſe, aut diuerſam in ſuo lectionem habuiſſe oportet.

πᾶν τὸ βέλτιστον —) cf. c. 22. mox in ed. Salm. abeſt ἢ ἄδοξον, ſed agnoſcit verba etiam Simplic. p. 324. qui et προσαχθῇ habet. Nilus et Hafn. καὶ πᾶν τὸ β. φ. ἔστω σοι νόμος ἀπαράβατος, κᾂν ἐπίπονον ᾖ. εἴ τι ἡδὺ ἢ ἔνδ. ἢ ἄδ. προσάγηταί σε, (*alliciat*, niſi corrigas σοι,) μέμνησο etc. vnde ſententia admodum bona exiſtit. Argent. καὶ μέμνησο, vt illa: κᾂν ἐπίπονον ad ſuperiorem ſectionem et ſententiam pertineant, eadem mox ἢ ἤδη π. Hafn. et Nilus καὶ ὅτι ἤδη π.

πάρεστι τὰ Ὀλύμπια) prouerbialiter dictum, h. *tempus aut vincendi aut ſuccumbendi; vt aut euadas ſapiens, aut relabaris ad ſortem indocti.* Nilus, Hafn. Argent. καὶ οὐκ ἔστιν ἀναβάλλεσθαι οὐκέτι. καὶ ὅτι etc. Argent. etiam cum Salm. καὶ ἔτι. Ad rem v. Arrian. II, 18. extr.

ἀναβάλλεσθαι. καὶ ὅτι παρὰ μίαν ἧτταν καὶ ἔνδοσιν ἢ ἀπόλλυται προκοπὴ, ἢ σώζεται. Σωκράτης οὕτως ἀπετελέσθη, ἐπὶ πάντων προάγων ἑαυτὸν, μηδενὶ ἄλλῳ προσέχων ἢ τῷ λόγῳ. σὺ δὲ, εἰ καὶ μήπω εἶ Σωκράτης, ὡς Σωκράτης γε εἶναι βουλόμενος, ὀφείλεις βιοῦν.

ΚΕΦ.

παρὰ μίαν ἧτταν καὶ ἔνδοσιν ἢ ἀπόλλυται προκοπὴ ἢ σώζεται) Argent. ἢ καὶ σώζεται. Nilus et Haſn. pro ἢ vtroque loco καὶ. videntur in his non ſatis reſpondere ſibi verba, et loco voc. ἔνδοσιν, *ceſſionem*, *remiſſionem*, aliud requiri, quod contrarium eius, *victoriam*, ſignificet, vt ſit *vna clade et victoria aut perit aut ſeruatur profectus.* itaque Meibom. eius loco repouit ἔνστασιν, *inſtantiam*, *reluctationem*, vt ἐνίστασθαι eſt reluctari, aduerſari, etiam in Arriani Diſſ. Caſaub. ad Perſ. Sat. 5. p. 395. poſt ἔνδοσιν inſerit ἢ οὔ, vt ſit: *ſemel victum eſſe, et ceſſiſſe, aut non; deſtruit quod profectum eſt, aut ſeruat.* laudarem hanc operam, ſi in Iſocrate aliquo verſaremur; in Epicteto vero feram etiam indiligentius dicta: potuitque adeo ex binis, quae contraria ſunt, alterum ab eo poni, alterum omitti. Paraphr. fidem facere poſſit, fuiſſe olim: παρὰ μίαν ἔνδοσιν, καὶ ἐπίτασιν, vt ἧττα alterius gloſſema fuerit [illegible] is ita concinnauit: σκόπει δὲ, ὅτι ἔνδοσις τῆς ἀρετῆς, ἢ ἐπίτασις, στεφανοῖ τὸν ἀγωνιστὴν, [illegible]

[illegible]

memento, nunc certamen obueniſſe, et iam adeſſe Olympia, nec differre licere: ac profectum vna clade ac remiſſione vel perire, vel ſeruari. ita Socrates perfectus euaſit, cum in omnibus ſe promoueret, cum nulli alii rei, niſi rationi auſcultaret. tu vero, etſi nondum es Socrates, ſic tamen, vt, qui Socrates eſſe velis, debes viuere.



φάνωτον παρέχεται. Niſi forte ἐπίτασις interpretatio eſt alterius ἔντασις, fueritque adeo vera lectio: παρὰ μίαν ἔνδοσιν καὶ ἔντασιν ἢ ὡ. Atque hoc ceteris praeferam tanquam doctius dictum.

Simplicius in ſuo plane diuerſam lectionem habuit, cum haec ita recitat p. 325. παρὰ μίαν γὰρ ἡμέραν, καὶ ἓν πρᾶγμα, ἡ σὴ προκοπὴ καὶ σώζεται, φησι, καὶ ἀπόλλυται. fauent verba Arriani IV, 12. pr. pene ſimilem lectionem Politiani liber exhibuit; nam is ita interpretatur: *neque vllum diem negligas: quo enim die non proficis, deficis.*

Σωκράτης οὕτως ἀπετελέσθη) excidiſſe videtur, abſorptum vltima voc. σώζεται ante haec, καὶ, alioqui ſententia ſolito etiam abruptior et durior eſſet. Simplic. p. 325. οὕτω δέ φησι, καὶ ὁ Σ. Hiern. et Nilus, καὶ Παῦλος οὕτως διετέλεσεν. *Paullus* etiam mox in iisdem bonum *Socratem* loco depulit.

## ΚΕΦ. νά.

Ὁ πρῶτος καὶ ἀναγκαιότατος τόπος ἐν φιλοσοφίᾳ, ὁ τῆς χρήσεως τῶν θεωρημάτων. οἷον, ὁ τοῦ μὴ ψεύδεσθαι. δεύτερος,

ὁ

ἐπὶ πάντων προάγων ἑαυτὸν, μηδενὶ ἄλλῳ προσέχων ἢ τῷ λόγῳ) non magna vi diuinatrice opus eſt, vt legendum eſſe animaduertas προσέχειν· et, ecce tibi, commode hoc idem offert Nilus cum Hafn. vt et in Arriano eſt, loco paullo infra laudando. totus vero locus ſic interpretandus: *in omnibus rebus ſe ipſum incitans, et impellens, vt vni rationi obſequeretur, nullius alterius rei ratione habita.* adumbratus eſt locus ex Platonis Critone T. I. p. 46. vbi Socrates: ὡς ἐγὼ οὐ μόνον νῦν, ἀλλὰ καὶ ἀεὶ τοιοῦτος, οἷος τῶν ἐμῶν μηδενὶ ἄλλῳ πείθεσθαι, ἢ τῷ λόγῳ, ὃς ἄν μοι λογιζομένῳ βέλτιστος φαίνηται. Vnde Arrian. repetiit III, 23. p. 478. ἀεὶ ὡς ἐγὼ ἀεὶ τοιοῦτος, οἷος μηδενὶ προσέχειν τῶν ἐμῶν, ἢ τῷ λόγῳ, ὃς ἄν μοι σκοπουμένῳ βέλτιστος φαίνηται, *quando quidem is et ego ſum, qui non ſolum nunc, ſed ſemper hactenus, nulli vnquam meorum alii credere potuerim, quam rationi, quae quidem a me animo perpenſa atque examinata, optima comperiatur.* ex his apparet προσέχειν h. l. non ſimpliciter eſſe *animum aduertere*, ſed, *parere, obſequi*, nam in Platone πείθεσθαι eius loco eſt. λόγος eſt *ratio, ratiocinatio.* προάγων ἑαυτὸν vert. a Wolfio inde, *vt in omnibus ſe promoueret*; volunt quippe eſſe προάγειν, *prouehere ſe, ſemper vlterius pergere*

et

## Cap. LI.

Primus et maxime neceſſarius in philoſophia locus eſt de vſu perceptorum: vt, Non eſſe mentiendum. alter demonſtrationum:

*et contendere, vt ad ſapientiae arcem peruenias;* et, vt alio loco docebimus, (in apparatu Lucianeo, qui cum aliis inchoatis incendio vrbis Dresdae conflagrauit), hoc ſenſu bene dicitur ea vox, non tamen h. l. vbi ſententia notionem τοῦ *monere, impellere*, exigere videtur. et iam Naogeorg. et in Nilo Suareſius reddiderunt *incitans ſe.* cum tamen ille quidem in graecis diſtinxiſſet: προάγων, ἑαυτὸν — προσέχων. Meib. ed. προσάγων, redditum vero in illa: *in omnibus, quae ipſi offerrentur;* legi enim volebat προσαγομένων vel προσαγόντων αὐτῷ. Simplicius p. 325. προάγειν per ἐθίζειν expreſſit: οὕτω δέ, φησι, καὶ ὁ Σωκράτης ἀπετελέσθη ἀνδρῶν ἁπάντων σοφώτερος, ἐθίσας ἑαυτὸν ἐν μηδενὶ τὴν ὠφέλειαν τὴν αὐτοῦ ἀναβάλλεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ παντὸς τοῦ προσπίπτοντος πείθεσθαι μηδενὶ ἄλλῳ ἢ τῷ λόγῳ, ὃς αὐτῷ λογιζομένῳ βέλτιστος καταφαίνεται (l. καταφαίνηται), vltima preſſius ex Platone expreſſa; aut pleniores codd. habuiſſe eum neceſſe eſt. A codice Politiani verba ab ἐπὶ πάντων vsque ad λ[illegible] plane afuiſſe videntur: nam omiſit in verſione.

C. [illegible], ut hoc ab Paraphr. Haſn. et Nilo abeſt; in his quidem ſubiicitur: ἀποκτεῖναι μὲν τίς με δύναται, βλάψαι δὲ οὔ. Agit vero illud de tribus in dialectica locis ad vitae officia translatis.

Locus,

ὁ τῶν ἀποδείξεων. οἷον, πόθεν ὅτι οὐ δεῖ ψεύδεσθαι. τρίτος, ὁ αὐτῶν τούτων βεβαιωτικὸς καὶ διαρθρωτικός. οἷον, πόθεν ὅτι τοῦτο ἀπόδειξις; τί γάρ ἐστιν ἀπόδειξις; τί ἀκολουθία; τί μάχη; τί ἀληθές; τί ψεῦδος; οὐκοῦν ὁ μὲν τρίτος τόπος ἀναγκαῖος διὰ τὸν δεύτερον. ὁ δὲ δεύτερος διὰ τὸν πρῶτον. ὁ δὲ ἀναγκαιότατος, καὶ ὅπου ἀναπαύεσθαι δεῖ, ὁ πρῶτος. ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν ποιοῦμεν. ἐν γὰρ τῷ τρίτῳ τόπῳ διατρίβομεν, καὶ περὶ ἐκεῖνόν ἐστιν ἡμῖν ἡ πᾶσα σπουδή. τοῦ δὲ πρώτου

Locus, ſiue caput primum eſt de theorematibus ſ. perceptis, v. ad c. 46. alterum de eorum demonſtrationibus; poſtremum quomodo confirmari has et declarari oporteat, h. probari, aliquam demonſtrationem eſſe veram. hic locus complectitur adeo logicam technicam, proprie illam dictam, quae locos de definitione, demonſtratione, conſequutione etc. tradit. iam de ſingulorum horum locorum, primi praecipue, in ethicis vſu, praecipit. cf. Simplic. ad h. l. In principio cap. articulus in Salm. abeſt, et mox, ἐστίν. pro θεωρημάτων Argent. et hinc Wolf. in margine δογμάτων. v. ad c. 46. MS. Salm. οἷον τὸ μὴ ψ.

πόθεν, ὅτι οὐ δεῖ) ὅτι abeſt in Salm. πόθεν in Var. Harr. Wolfius excudi curauit πῶς οὐ δεῖ, quod

num: vt, Vnde hoc, quod non ſit mentiendum. tertius locus, qui hos ipſos confirmat, et diſtinguit: vt, Vnde fiat, vt hoc ſit demonſtratio? quidnam ſit demonſtratio? quid conſequentia? quid pugna? quid verum? quid falſum? quare tertius quidem locus neceſſarius eſt ob ſecundum; ſecundus autem ob primum. maxime vero neceſſarius, et in quo acquieſcere oportet, eſt primus. at nos contra facimus. in tertio enim loco immoramur, et circa illum omne ſtudium noſtrum occu-

quod in Gerdeſ. quoque et aliis eſt, ſed alterum in margine habet. Ceterum ψεύδεσθαι Caſaubonus contendebat h. l. eſſe *falli, bona pro malis, mala pro bonis amplectendo*; nimis argute. vult enim philoſophus exemplum ex ethica, non ex dialectica, petitum ponere.

ὁ αὐτῶν τούτων β. καὶ διαρθρωτικὸς) in Salm. τούτων abeſt. διαρθρωτικὸς eſt *declaratiuus*, quid ſit *demonſtratio* etc. ita vbique legitur, praeterquam in Argent. quae διαρυθμητικὸς (Naog. vertit *qui haec coaptat*,) exhibet, e vitio librarii ſorte profectum. Berkelius in quibusdam eſſe dicit, διωριστικὸς, nec ſe ſcire, quid ſignificet. reperi illud in ed. Guelph. et facile eſt videre, vitioſe illud ſcriptum pro διοριστικὸς, qui eſſet *definitiuus modus, omnium definitiones* pro-

του παντελῶς αμελοῦμεν. τοιγαροῦν ψευδόμεθά μεν· πῶς δὲ αποδείκνυται, ὅτι οὐ δεῖ ψεύδεσθαι, πρόχειρον ἔχομεν.

## ΚΕΦ. νβ'.

Ἐπὶ παντὸς πρόχειρα ἑκτέον ταῦτα·

Ἄγου δέ μ', ὦ Ζεῦ, καὶ σύ γ', ἡ Πεπρωμένη,
Ὅποι ποθ' ὑμῖν εἰμι διατεταγμένος.
Ὡς ἕψομαί γ' ἄοκνος· ἢν δὲ μὴ θέλω,
Κακὸς γενόμενος, οὐδὲν ἧττον ἕψομαι. —

Ὅστις

*proponens*. mox Var. Harr. tantum: τί ἀπόδειξις. Quae ſequuntur: τί γάρ ἐστιν — vſque ad τί ψεῦδος vereor ne e margine irrepſerint.

περὶ ἐκείνου) D. τόπου. Argent. ἐπὶ ἐκείνων. Extrema capitis eadem ita concinnat: πῶς δὲ δεῖ ἀποδεικνῦναι, ὅτι οὐ ψεύδεσθαι χρή.

C. LII. ἐπὶ παντὸς πρόχειρα ἑκτέον ταῦτα) ita ex Salmaſii emendatione legunt Meibom. et Vpton. facem illi praeferre poterat Simplic. p. 329. συμβουλεύει πρόχειρα ἔχειν ἐκεῖνα παντακοῦ, Paraphr. c. 70. vulgo leg. ἐπὶ παντὸς προχείρου εὐκτέον τ. vti ſup. c. 33. §. 6. προσευχὴ pro προσοχή. Qui ſequuntur, iambi Cleanthis ſunt, philoſophi Stoici, Zenonis diſcipuli, Chryſippi magiſtri, Aſſi, quae Troadis vrbs fuit, natio v. Simplic. p. 329. repetuntur iidem apud Arrian. IV, 1. p. 565. et IV, p. 594. a Seneca vero in hunc modum conuerſi ep. 107.

Duc

occupatur: primum autem prorſus negligimus: idcirco nos quidem mentimur; at, quomodo demonſtretur, non eſſe mentiendum, in promtu habemus.

## CAP. LII.

In quouis negotio in promtu ſunt habenda:

*Duc me, o Iupiter, et tu, Fatum,*
*Quocunque a vobis ſum deſtinatus;*
*Quippe, qui impiger ſequar. quod ſi noluero,*
*Improbus factus, nihilominus ſequar.*

*Quis-*

*Duc me, parens, celſique dominator poli,*
*Quocunque placuit; nulla parendi mora eſt.*
*Adſum impiger. fac nolle: comitabor gemens;*
*Malusque patiar, quod bono licuit pati.*

Ἄγου δέ μ', ὦ Ζεῦ) ita in Arriani locis legitur et in ed. Meibom. vbi primum hi verſus emendati apparent; in enchiridii libris fere: ἄγε δή με, ὦ Ζεῦ, καὶ σύ, ἡ Π. Ad ſententiam cf. egregium locum Arriani II, 16. p. 263.

ὡς ἕψομαί γ' ἄοκνος etc.) vulgo κακὸς γενόμενος abeſt; ſed legitur in Argent. et in Gerdeſ. In marg. ed. Salm. ap. Meibom. p. 27. erat: εἴγε τὴ (l. μὴ) θέλων Ἀλλ' ἀντιτείνων, οὐδὲν ἧ. ἕ. quae ex interpretatione irrepſiſſe, Simplicius coniicere facit me: ἐπαγγελλόμενος ἄοκνος καὶ ἑκὼν ἕψεσθαι. ἂν γὰρ ἀντιτείνω, φησίν, οὐ μόνον

ὅτι

Ὅστις δ' ἀνάγκῃ συγκεχώρηκεν καλῶς,
Σοφὸς παρ' ἡμῖν, καὶ τὰ θεῖ' ἐπίσταται.

Ἀλλὰ καὶ τὸ τρίτον· Ὦ Κρίτων, εἰ ταύτῃ τοῖς θεοῖς φίλον, ταύτῃ γινέσθω. ἐμὲ δὲ Ἄνυτος καὶ Μέλιτος ἀποκτεῖναι μὲν δύνανται, βλάψαι δ' οὔ.

## ΤΕΛΟΣ

ὅτι κακὸς ἔσομαι, ἀλλὰ καὶ οἰμώζων καὶ στένων ἀκολουθήσω. In edd. Batauis, ὡς ἕψομαι σπουδαῖος ἠδὲ ἄοκνος. ἐὰν δὲ μὴ ἐθέλω, οὐχ ἧ. ἕ. vitioſe legitur. Κακὸν vero nolim *malum et improbum*, ſed *ignauum* et *timidum*, vt vel in Homero ſaepe dictum, accipere. ſic et Lat. *malus miles*. ita opp. τῷ ἄοκνος.

οὐχ ἧττον ἕψομαι) ſecundum nota illa: *fata volentem ducunt, nolentem trahunt*, veriora illa, ſi e rerum vſu iudices, quam cathedrarii quidam philoſophi opinantur. Seneca de prou. 5. *boni viri — non trahuntur a fortuna; ſequuntur illam, et aequant gradus. ſi ſciſſent, anteceſſiſſent.*

ὅστις δ' ἀνάγκῃ) Euripidis iambi ſunt, notante Simplicio p. 330. ex incerta tragoedia, v. T. II, p. 513. Barn. ſed ibi legitur: συγκεχώρηται βροτῶν.

καὶ τὰ θεῖ' ἐπίσταται) e ratione Stoica accipe h. *naturae Vniuerſi, cuius ipſe pars eſt, quamque adeo ſequi ſibi neceſſe, peritus habendus eſt.* cf. Simplic. l. c.

ἀλλὰ καὶ τὸ τρίτον· ὦ Κρίτων) Argent. ἀλλ' ὦ Κρίτων. verba ſunt Socratis e Critone Platonis, T, I. p. 43. Ἀλλ' ὦ Κρίτων, τύχῃ ἀγαθῇ. εἰ

ταύτῃ

*Quiſquis autem neceſſitati probe ſe accommodat,*
*Sapiens apud nos habetur, et diuina cognoſcit.*

Sed et tertium: *O Crito, ſi Diis ita viſum fuerit, ita fiat. Me vero Anytus et Melitus occidere quidem poſſunt, at laedere nequaquam.*

FINIS.

ταύτῃ τοῖς θεοῖς φίλον, ταύτῃ ἔστω. repetuntur ab Arriano I, 4. p. 27. I, 29. p. 153. III, 22. p. 469. IV, 4. p. 589.

ἐμὲ δὲ Ἄνυτος) accuſatores Socratis, cuius haec verba ſunt ap. Platon. in apol. Socr. T. I. p. 30. ἐμὲ μὲν γὰρ οὐδὲν βλάψει, οὔτε Μέλιτος, οὔτε Ἄνυτος. οὐδὲ γὰρ ἂν δύναιντο. οὐ γὰρ οἶμαι θεμιτὸν εἶναι ἀμείνονι ἀνδρὶ, ὑπὸ χείρονος βλάπτεσθαι. ἀποκτείνειε μέν τ' ἂν ἴσως, ἢ ἐξελάσειεν, ἢ ἀτιμάσειεν. vt in enchiridio verba ſunt, recitantur ab Arriano I, 29. p. 155. II, p. 179. III, 23. p. 478. eadem verba in ore habebat Thraſea Paetus, vir conſtantiſſimus, a Nerone interfectus: Ὁ μὲν Νέρων ἀποκτεῖναί με δύναται, βλάψαι δ' οὔ. v. Xiphilini verba inſerta ed. Dionis recentiſſimae T. II. p. 995.

βλάψαι δ' οὔ) n. *ſecundum interna animi bona.* v. c. I, 13. c. 30. Paraphr. huc tranſtulit verba Matth. X, 28. μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι.

# SCHOLIA IN EPICTETI ENCHIRIDION.

Τὰ συντετμημένα ἔργα τῶν σοφῶν, ἐγχειρίδια ἐπωνόμασται, ἢ ἀπὸ τοῦ, δίκην ξιφιδίων, τέμνειν τοὺς ἀντιμαχομένους τοῖς ἔχουσι ταῦτα· καὶ τὰ ξιφίδια γὰρ ἐγχειρίδια ὀνομάζεται, ὡς εὐκόλως κινούμενα· ἢ διὰ τὸ ἐν χερσὶν εἶναι· ἤγουν πάντη περιληπτὰ, ὡς εὐσύνοπτα.

Ad

διὰ τὸ ἐν χερσὶν εἶναι) haec ratio vera. mirum eſt, omnes fere interpretes eam voc. ἐγχειριδίου notionem huc arceſſere, quando *gladium* ſignificat; quanquam ſatis conſtat, iſtius aetatis homines eiusmodi inſcriptiones librorum affectaſſe, atque etiam Gellium in praef. παραξιφίδας, inter quorundam librorum titulos, memorare. ἐγχειρίδιον eſt, *quicquid ad manum eſt, quod in manu verſamus*; βιβλίον ἐγχειρίδιον, *libellus, quem in manu habere ſolemus, manuale, breuiarium, memorialis libellus*, qualis hic eſt ſumma diſciplinae Epictetеae v. Simplic. in praef. et Salmaſ. ad c. I. In MS. Hafn. erat ἐγχειρίδιος, ita intell. βίβλος.

Ad cap. 3.

Ψυχαγωγοῦντα ἐστι πάντα τὰ διαχύσεως καὶ [illegible]ῆς αἴτια· οἷον τὰ ᾠδικώτατα τῶν ὀρνίθων, ἀηδόνες, ψιττακοί, καὶ τὰ εὐωδέστατα τῶν ἄνθεων, καὶ λειμῶνες, καὶ παράδεισοι. χρειώδη τὰ συστατικὰ τῆς ἡμῶν φύσεως· στεργόμενα τὰ λίαν ἀγαπώμενα, ὡς τὰ χρήσια γένη.

Ἐπίλεγε, [illegible] χύτραν στέργω, καὶ, ἐπίλεγε, ὅτι χύτραν στέργεις. καὶ κατὰ πρῶτον γὰρ πρόσωπον, καὶ κατὰ δεύτερον ὁ λόγος σχηματίζεται. ὅταν προστακτικῶς λέγηται, οἷον, λέγε, ὅτι ἀγαπῶ τὸν δεῖνα, καὶ, λέγε, ὅτι ἀγαπᾷς τὸν δεῖνα· καὶ ὅταν ὁριστικῶς λέγηται· λέγεις, ὅτι ἀγαπῶ τὸν δεῖνα, καὶ πάλιν, λέγεις, ὅτι ἀγαπᾷς τὸν δεῖνα. καὶ τὸ πρῶτον γὰρ πρόσωπον, καὶ τὸ δεύτερον τοῦ δευτέρου προσώπου εἰσίν.



c. 3. διαχύσεως) *laetitiae.* v. Arrian. III, 24. p. 507. Laert. VII, 114. proprie eſt *diffuſio ſanguinis per venas*, e laetitia, vt Lat. *diffundi* de gaudio. mox debebat eſſe: αἱ ᾠδικώταται τῶν ὀρνίθων, *aues omnium maxime canorae*, niſi diſtinguas poſt τὰ ᾠδικώτατα. Ceterum triplex hoc rerum genus, vt aliae tantum delectent, aliae vtiles, aliae carae ſint, ornatius perſequitur Simplic. p. 53. quo loco leg. τὰ δὲ εἰς τὰ ἐκτός.

ὅταν προστακτικῶς) leg. ὅταν τε.

## Ad cap. 5.

Δόγμα, ἡ ὑπόληψις ἀμφί τινων πραγμάτων, [illegible] ἔχουσιν οὕτως ἢ οὕτως· καὶ ἡ περὶ τοῦ θείου ὑπόλη[ψις], ὅθεν καὶ δογματιστής.

Ἄλλο ἔργον τοῦ ἀπαιδεύτου· ἄλλο τοῦ [illegible] ἤδη παιδεύεσθαι· καὶ ἄλλο τοῦ πεπαιδευμένου.

## Ad cap. 9.

Προαίρεσις ἕξις λέγεται θελήσεως, ἐφ' οἷς ἡ[illegible] μὲν δύναμίν τε καὶ ἐξουσίαν ποιεῖν ἢ μὴ ποιεῖν ταῦτα.

Ἐμπίπτοντα λέγονται, ὅσα παρὰ τὴν προαίρεσιν τὴν ἡμετέραν γίνεται, ἤγουν τὰ τυχηρά.

## Ad cap. 11.

Τὸ δίδωμι λέγεται ἐπὶ πράγματος οὐ κεχρεωστημένου, ἀλλὰ ἁπλῶς παρεχομένου διὰ φιλίαν, ἢ εὐεργεσίαν, ἢ διὰ χρείαν πρὸς καιρόν· οἷον· δίδωμί σοι, ὧν χρ[illegible]ζεις.

c. 5. δογματιστής) Suidas δογματίζει, θεολογεῖ, φυσιοῦται. forte φυσιολογεῖται. nam illud alium ſignificatum obtinet. Simplic. p. 136. ὁ [illegible] τῆς φαντασίας συνεθισμὸς φυσιοῖ πως ἡμᾶς [illegible] πρὸς αὐτὰ ἔχειν, ὡς συνήθη. In iſtum autem ſenſum δογματίζειν dictum reperias ap. Gregor. Naz. Or. XVI. p. 260, cf. Or. I, p. 66.

c. 9. ἐφ' οἷς) pro ἐν ἐκείνοις, ἐφ' οἷς. niſi f. ἐφ' ἧς. l. ἀφ' ἧς. mox ταῦτα deb. eſſe τι vel τινά.

c. 11. τὸ εἰκὸς) dictum videtur pro eo, quod debetur amico, quod conſentaneum et aequum eſt.

ζεις, φίλῳ ὄντι, ἢ, ὑποτεταγμένῳ ὄντι καὶ θεράποντι, δίδωμί σοι τόδε· ἤγουν, εὐεργετῶν καὶ φιλοτιμούμενος παρέχω σοι τόδε. ἢ ἐνδέοντι παρέχω σοι τόδε, ἤγουν δανείζω. τὸ δὲ ἀποδίδωμι ἐπὶ πράγματος λέγεται κεχρεωστημένου, ἢ φυσει, ὡς λέγομεν' ἀποδίδωσιν ὁ παῖς τοῖς γεννήσασι τὰ τροφεῖα· ἢ προαιρέσει, ὡς λέγομεν· ἀποδίδωσι τὸ εἰκὸς ὁ φίλος τῷ φίλῳ· ἢ προηγησαμένῃ δόσει, ὡς λέγομεν· ἀποδίδωσιν ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι τὰ νομίσματα, ἃ ἐδανείσατο.

Γυνὴ ἁπλῶς τὸ θῆλυ λέγεται· ὡς παρὰ Εὐριπίδει· γυνὴ τί δράσω; καὶ παρ' Ὁμήρῳ·

Ἄνδρες κικλήσκου καλλίζωνοί τε γυναῖκες.

καὶ γυνὴ ἡ σύζυγος. γύναιον δὲ ἐπὶ ἐλέους τίθεται, ἢ ἐπὶ εὐτελείας.

Χωρίον ἡ ἀτείχιστος συνοικία τῶν ἀνθρώπων λέγεται· ὡς καὶ παρὰ Πλάτωνι· τὰ γὰρ χωρία οὐδέν με * θέλει διδάσκει. καὶ χωρίον τὸ διάστημα, ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφάνει·

— διεμέτρει τὸ χωρίον.



Ὁμήρῳ) Il. η, 139.

Ἀριστοφάνει) Νεφ. 152. vbi de ſaltu pulicis dimetiendo problema proponitur. ſed ibi legitur ἀνεμέτρει, non διεμέτρει· et Schol. Euripidis ad Oreſt. 14. ἀνεμέτρει τὸ χωρίον παρὰ Ἀριστοφάνει, ἀντὶ τοῦ διεμέτρει. χωρίον vero Schol. Ariſtoph. interpretatur διάστημα τοῦ ὑποδήματος,

χώρα δὲ ἅπας ἁπλῶς ὁ τόπος. ἀλλὰ καὶ ἡ ἔνδοσις· οἷον· ὁ δεῖνα οὐκ ἔχει χώραν ἐνταῦθα, ἤγουν ἔνδοσιν εἰς τοῦτον τὸν τόπον.

## Ad cap. 12.

Ἰστέον, ὅτι προκοπὴ, ὡσαύτως καὶ τὸ προκόπτω ῥῆμα, οὐ μόνον ἐπὶ αὐξήσει καλοῦ λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κακοῦ· οἷον, ὁ δεῖνα προκοπὴν ἔσχε, καὶ προέκοψεν εἰς τόδε τὸ καλὸν, ἀλλὰ καὶ, εἰς τόδε τὸ κακόν. Ἁπλῶς δὲ προκοπὴ, ὡσαύτως καὶ τὸ προκόπτω, ῥῆμα, χωρὶς προσθήκης τινὸς καλοῦ ἢ κακοῦ, ἐπὶ καλοῦ ἐκδέχεται· ὡς ἐνταῦθα, εἰ προκόψαι θέλεις, ἀντὶ τοῦ εἰς αὔξησιν τοῦ καλοῦ ἐλθεῖν.

Λογισμὸς ἡ ἐνθύμησις λέγεται, διαλογισμὸς δὲ ὁ πολυπράγμων λογισμὸς, ἤγουν ὁ ἐξητασμένος καὶ ἐστηριγμένος τῷ νῷ· ὅθεν καὶ κατὰ τὸν λογισμὸν οὐ κρινόμεθα, κατὰ δὲ τοὺς διαλογισμοὺς κρινόμεθα.

## Ad cap. 15.

Συμποσίῳ εἰκάζει ὁ σοφὸς καὶ συμποσίου καταστάσει τὸν βίον, καὶ τὰ τοῦ βίου πράγματα.

τος, et alluſum putant in Comici loco ad eam voc. χωρίον notionem, qua Geometris *ſpatium figurae geometricae* notat.

ἔνδοσις) dictum videtur ut παρείσδοσις, *cum ſuccedimus in aliquem locum*; f. leg. εἴσδοσις.

c. 12. ἐπὶ κακοῦ) hoc quidem rarius ap. antiquiores. vide tamen Lucian. Amor. p. 889. 895.

Συμπόσιον ἡ ἑστίασις λέγεται, ἀπὸ τοῦ ἐπικρατοῦντος καὶ εὐφραίνοντος οἴνου σχοῦσα τὸ ὄνομα. λέγεται δὲ καὶ ἀπὸ τῶν σιτίων, ἤγουν τῶν βρωμάτων, συσσίτιον.

Περιφερόμενον λέγεται ἐν συμποσίῳ, διὰ τὸ τὰ ... κυκλικὴν ἔχειν τὴν θέσιν. ὁ κύκλος ἀρχὴν ἔχει, οὐντεῦθεν οὔτε τὸ πρῶτον, οὐδὲ τὸ ἔσχατον· ἐξ ὧν πᾶσα φιλονεικίας καὶ μάχης ἀρχή.

Παρέρχεται, ἀντὶ, παρατρέχει, ἤγουν διαβαίνει· ὡς ἐνταῦθα· καὶ παρέρχεται, ἀντὶ, νικᾷ.

Ἐπιβάλλω τοῖςδε τὸν νοῦν, ἀντὶ τοῦ, βάλλω ἤτοι εἰσάγω, ὅ ἐστι, νοῦν· καὶ ἐπιβάλλω, ἀντὶ τοῦ, ἐπάνω βάλλω· οἷον, ἐπιβάλλω τοῖς χρώμασι χρώματα, ἤγουν ἐπάνω τῶν χρωμάτων τίθημι χρώματα. καὶ ἐπιβάλλω ἀντὶ βάλλω ἤτοι πέμπω, ὡς ἐνταῦθα.

O 4 πότης

c. 15. καταστὰς) leg. καταστάσει. cf. Simplic. p. 122.
ἀπὸ τοῦ-οἴνου) cf. Cic. de Sen. c. 13.
περιφερόμενον) v. Caſaub. ad Athen. p. 291. cf. Heſych. in περιφορά. mox nota, συμπόσια pro loco conuiuii, ſiue triclinio, dictum. Heſych. συμπόσιον, τόπος εὐωχίας καὶ πόσεως.
παρέρχεται) recte per παρατρέχει, *praeterit te, quod offerri tibi putabas.* male in hoc voc. argutatur Simplic. p. 122. mox cf. Schol. ad c. 29.
ἐπιβάλλω χρώματα) v. Gregor. Naz. Or. VI, p. 136. Lucian. pro imag. c. 8. et χρωμάτων ἐπιβολὴ ib. c. 7. et Zeux. c. 5.

Πότης λέγεται οὐχ ὁ ἁπλῶς πίνων, ἀλλ' ὁ πολὺ πίνων· ὡς καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει·

τί γὰρ τὸν πότην ἧπτες λύχνον;

καὶ συμπότης, ὁ σὺν ἑταίροις πολὺ πίνων.

## Ad cap. 17.

Ὑποκριτὴς λέγεται ὁ ἄλλο μὲν ὤν, ἤγουν εὐτελής, ἄλλο δὲ φαινόμενος, ἤγουν ἔνδοξος. Ἰστέον δὲ, ὅτι ὑποκριταὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγοντο οἱ σχηματιζόμενοι εἰς τὰ ἐν τοῖς δράμασιν εἰσαγόμενα πρόσωπα· οἷον ὁ σχηματιζόμενος εἰς τὸ τοῦ Αἴαντος, εἰς τὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, εἰς τὸ τοῦ Τεύκρου, καὶ ὁ εἰς ἄλλο [illegible]. Δράματα δὲ ἐλέγοντο αἱ μυθώδεις τῶν ποιητῶν ὑποθέσεις.

Εὐφυὴς ὁ εἰς τὸ πρᾶγμα ἐπιτήδειος· καὶ εὐφυῶς, ἀντὶ, ἐπιτηδείως.

Χε-

Ἀριστοφάνει) Νεφ. 57.

Οἴμοι, τί γάρ μοι τὸν πότην ἧπτες λύχνον;

h. *bibulum ellychnium.* v. Schol. ex quo Suidas.

c. 17. ὑποκριτὴς) hacc et parum diſerte expoſita, (v. Phavor. h. v.) et nihil ad Epictetum pertinent. antiquis enim ὑποκριτὴς hac notione, vt virtutis vel pietatis ſimulatorem notet, non dicitur; ſed tum addi fere ſolet aliquid, v. c. ὑποκριτὴς σωφροσύνης, φιλοσοφίας, vt Lucian. Reviu. p. 417.

Χόλος ὁ χεόμενος θυμὸς ποιητικῶς λέγεται· κοινῶς γὰρ χολὴ λέγεται· ἐκ τούτου γίνεται ῥῆμα, χολῶ, καὶ, χολοῦμαι, παθητικῶς· χωλὸς δὲ, βαρυτόνως, λέγεται ὁ σκάζων τῷ ἑτέρῳ ποδὶ, ἤγουν ὁ ἀνίσους ἔχων τοὺς πόδας· ἐκ τούτου γίνεται ῥῆμα καὶ, τὸ χωλαίνω.

Πρόσωπον λέγεται τὸ ἔμπροσθεν τῆς κεφαλῆς· ὅτι δὲ διαιρεῖται τῇ ῥινὶ, λέγεται καὶ πρόσωπα· ὡς τόξον διαιρούμενον τῇ λαβῇ, τόξα. Λέγεται καὶ τὸ ἰδιοϋπόστατον, πρόσωπον· ὡς καὶ τῆς ἁγίας τριάδος τρία λέγομεν πρόσωπα, καὶ τρεῖς ὑποστάσεις. τὸ αὐτὸ γὰρ λέγεται πρόσωπον καὶ ὑπόστασις.

## Ad cap. 18.

Ὁ σοφὸς καὶ διὰ τῶν πρὶν κεφαλαίων, καὶ διὰ τῶν νῦν, μηδὲν ἡμᾶς τῶν ὑλικῶν δύνασθαι βλάπτειν, σα-



χόλος) male legebatur χώλος.

ὁ χεόμενος θυμὸς) non apparet, vtrum ſit pro συγχεόμενος, an pro διαχεόμενος. Sed male excerptus eſſe videtur locus. Etymol. M. χόλος παρὰ τὸ χέω· συγχεῖται γὰρ ἡ ψυχὴ ἐν τῷ ὀργίζεσθαι· τὸ χὸ μικρὸν, ἐκ τοῦ χέω· ὁ γὰρ χόλος (bilis) διαχεῖται. cf. Euſtath. ad Il. α, pr.

τὸ ἰδιουπόστατον) hoc voc. nusquam legi. PP. fere in hac re dicunt ἰδιοσύστατον, *id, quod per ſe ſubſiſtit.*

τὸ αὐτὸ γὰρ λέγ.) hoc demum poſt ſynodum Alexandrinam a. 362. habitam, qua contentiones de promiſcuo horum voc. vſu compoſitae ſunt, obtinuit.

φῶς διδάσκει· εἰ μόνον διάκρισιν ἔχοιμεν περὶ τὸ φύσει τρεπτὸν τῶν ὑλικῶν.

Αἶσα λέγεται ἡ μοῖρα, καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ τιθεμένη. Αἴσιον δὲ, τὸ θυμῆρες, ὡς ἐνταῦθα· ἀπαίσιον δὲ τὸ μισητόν.

Φαντασία, κατάληψις οὐ τελεία, ἀλλ' ἔτι ἀγνοουμένη τινὸς πράγματος λέγεται· ἐπεὶ καὶ ψευδὴς ὑπόληψις.

Κτῆμα τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα λέγεται· κτῆσις, ἡ αὐτοῦ ἕξις. ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ κτῆμα, ὅθεν καὶ κτησείδιον, τὸ μικρὸν κτῆμα.

Δόξα ἡ μεγάλη τιμή· δοξάριον, ἡ μικρά. ὡς καὶ παρὰ τῷ Θεολόγῳ, εἰς τὸ, τίς ἡ τυραννίς.

Τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων τὰ μὲν λέγεται ἡμέτερα, τὰ δὲ, περὶ ἡμᾶς· καὶ ἡμέτερα λέγεται τὰ συν-

δέοντα

c. 18. ἔτι ἀγνοουμένη) *viſio nondum explorata, an veram rei imaginem exhibeat, nec ne.* niſi forte leg. ἀγνοουμένου n. πράγματος.

παρὰ τῷ Θεολόγῳ) hoc nomine Gregorius Nazianzenus notatur. εἰς τὸ, τίς ἡ τυραννὶς in-dicatur oratio, cuius ea verba initium faciunt. Eſt ea nona ed. Par. vbi p. 151. μέγα τι τὸν ἐνταῦθα βίον, καὶ τὴν τρυφὴν καὶ τὸ μικρὸν δοξάριον — ὑπολαμβάνοντες.

τὰ συνδέοντα τὰς ψυχὰς) an *quae continent, conſeruant?* totum vero ſcholion ad cap. ſequ. pertinere videtur.

δέοντα τὰς ψυχὰς ἤτοι τὸ σῶμα· περὶ ἡμᾶς δὲ, ἅπαντα πράγματα· οἷον, χρήματα, κτήματα. Τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ὅσα ἐστὶ τυχηρά· οἷον, δόξα, ἀτιμία, εὔκλεια, δύσκλεια. τὰ δὲ ἐφ' ἡμῖν, ὅσα περὶ τὴν προαίρεσίν ἐστι τὴν ἡμετέραν· οἷον, τὸ σῶφρον, τὸ ἀκόλαστον· ἡμεῖς δὲ λεγόμεθα κατὰ τὰς ψυχάς.

## Ad cap. 19.

Καταβαίνει εἰς ἀγῶνα, ἀντὶ τοῦ ἀγωνίζεται· ἡ λέξις ἐμφατική· δηλοῦται γὰρ, ὅτι ἀπὸ ὑψηλοῦ τινὸς οἱ ἀγωνιζόμενοι ἐκινοῦντο· ὑψηλὰ γὰρ τὰ θέατρα, καὶ κυκλοτερῆ· τούτου γὰρ ἕνεκεν ἐλέγετο, καταβαίνειν τοὺς ἀγωνιστάς. καὶ ἀγῶνες ἐπωνομάζοντο διὰ τὸ μὴ ἔχειν γωνίαν.

Ζῆλος ἡ μίμησις· ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ·

— ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων· καὶ θυμὸς δίκαιος, καταφρονουμένου θείου πράγματος· καθὸ λέγεται καὶ

ὁ

ἡμεῖς δὲ .. κατὰ τὰς ψυχάς.) v. Simplic. p. 4. ſq. p. 39. p. 101. et paſſim. Primus egregie de hac re diſputauit Socrates apud Platonem in Alcib. I.

c. 19. διὰ τὸ μὴ ἔχειν γωνίαν) inepte. v. Etymolog. M. ἀγὼν autem hic intelligendus *locus* eſt, vbi certamen fit.

Ἡσιόδῳ) noto loco ἔργ. 23.

Ἠλίας ζηλωτής) v. I. Macc. 2, 58. III. Reg. 19, 10. 14. Φινεὲς I. Macc. 2, 54. Num. 25. 11. 13. Sirac. 45, 28. cf. Gregor. Naz. Or. XVI. p. 240.

ὁ Ἠλίας ζηλωτὴς, καὶ ὁ Φινεές. καὶ ζῆλος ἡ ζηλοτυπία, ἤγουν, ἡ λύπη ἡ γινομένη διὰ πλεονεξίαν, ἢ διὰ ζημίαν καὶ ἁρπαγὴν πράγματος ἀνήκοντος ἑτέρῳ.

Τοῦ ἀπαθοῦς, ἀντὶ τοῦ, τῆς ἀπαθείας. Ἰστέον δὲ, ὅτι ποτὲ μὲν ἀντὶ τῶν ἁπλῶν τίθεται τὰ σύνθετα, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ·

— τὸ κόσμιον λιποῦσα·

ἀντὶ τοῦ, τὴν κοσμιότητα· ποτὲ δὲ τὰ ἁπλᾶ ἀντὶ τῶν συνθέτων, ὡς καὶ παρ' Εὐριπίδει.

ὦ συγγένεια πατρὸς ἐμοῦ·

ἀντὶ τοῦ· ὦ συγγενὲς πατρὸς ἐμοῦ.

Ad cap. 22.

Ἰστέον, ὅτι ἡ Φιλοσοφία διττῶς λέγεται· Φιλοσοφία γὰρ λέγεται ἡ ἀκριβὴς κατάληψις ἑνὸς ἑκάστου ὑπάρξεως· ἥτις καὶ ὁρίζεται οὕτως Φιλοσοφία ἐστὶ γνῶσις τῶν ὄντων, ᾗ ὄντα ἐστίν· ἤτοι κατάληψις οὐχ ἁπλῶς τῶν ὄντων, ὅτι εἰσί· τοῦτο γὰρ καὶ πᾶσιν ἐστιν· ἀλλὰ

ζῆλος — ἡ λύπη) is vero potius φθόνος eſt, v. Xenoph. Mem. III, 9. 8. accuratius et elegantius expoſuit Simplic. p. 131. Laert. VII, 111.

Σοφοκλεῖ) Electra 878. ſed ibi paullo aliter:

Ὑφ' ἡδονῆς γὰρ, φιλτάτη, διώκομαι,
Τὸ κόσμον μεθεῖσα, σὺν τάχει μολεῖν.

c. 22. πᾶσιν ἐστι) magis graecum foret: παντὸς ἂν εἴη, *quisque vulgo id conſequi poſſit.*

γνῶσις τῆς φύσεως πάντων, καὶ τῆς τούτων αἰτίας. καὶ φιλοσοφία ἡ ἀρετὴ, ἥτις καὶ ὁρίζεται οὕτως· φιλοσοφία ἐστὶ γνῶσις θείωντε καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ἤτοι διαίρεσις, καὶ ἀκριβὴς κατάληψις τῶν θείων καὶ ἀνθρωπίνων, ἤτοι τῶν οὐρανίων καὶ τῶν γηΐνων· τουτέστι, τῶν φθαρτῶν καὶ τῶν ἀφθάρτων· καὶ περιφρόνησις τῶν φθαρτῶν, καὶ ἐπιμέλεια δὲ τῶν ἀφθάρτων.

Τὸ αὐτόθεν ἐστὶν ἐπίῤῥημα τοπικὸν, ἀπὸ τόπου κινήσεως δηλωτικὸν, ἐπὶ δευτέρου προσώπου τιθέμενον, οἷον αὐτόθεν ἔρχεται ὁ δεῖνα· ὅθεν ὑπάρχεις αὐτὸς, δηλονότι· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ προσώπου· οἷον· ἀγαπᾷ τὸν δεῖνα, αὐτόθεν γὰρ δοξασθήσῃ· ἀντὶ τοῦ, ἀπ᾽ αὐτοῦ. ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ πράγματος, ὡς καὶ ἐνταῦθα.

Ἀπὸ τοῦ μωκὸς, ὁ ἐπίψογος, γίνεται τὸ μωκῶμαι, ῥῆμα.

Ἄφνω, ἀντὶ τοῦ ἀνελπίστως· καὶ αἴφνης, καὶ αἰφνιδὸν, καὶ αἰφνιδίως, καὶ ἐξαίφνης, καὶ αἰφνίδιον.

Ὡς

ἀγαπᾷ) ſcribe ἀγάπα, et mox ἐπὶ τρίτου προσώπου.

μωκός) Etymol. M. μωκὸς, χλευαστὴς, μωρὸς, σκώπτης. lege, μωκὸς, χλευαστής. μωκὸς, σκώπτης. ſcribitur etiam μῶκος. exponitur h. l. ἐπίψογος, quod actiue debet accipi pro *irriſore*. ſed et pro ipſa *ſubſannatione* dicitur apud Simplic. p. 137. τοῖς μώκοις καὶ τοῖς ὀνειδισμοῖς, et paullo poſt: μῶκος δέ ἐστιν ὁ μυκτηρισμὸς, καὶ ὁ διὰ τοιούτου σχήματος εὐτελισμός.

Ὡς λέγεται συνεκδοχικῶς γλῶσσα κακή, καὶ μή, ὁ κακὸς ἄνθρωπος· καὶ ποῦς σκολιὸς ὁ σκολιὸς ἄνθρωπος· οὕτω καὶ ὀφρὺς ὁ ὑπέροφρυς.

Τάξις λέγεται ἡ διάφορος κατάστασις, ἤγουν ἡ φύλαξις τοῦ προσήκοντος ἑνὸς ἑκάστου πράγματος. κατὰ τοῦτο λέγονται τάξεις στρατοπέδου, καὶ τάξεις ἀγγέλων.

Τὸ διότι ἀεὶ αἰτίαν δηλοῖ. τὸ ὅτι δέ, ποτὲ μὲν αἰτίαν, ἐπιδεχόμενον ἔξωθεν τήν, διά, πρόθεσιν. ποτὲ δὲ ἀργὸν κεῖται, παρὰ Ἀττικοῖς· ὅτι μάλιστα, ἀντί, μάλιστα· ποτὲ δὲ ἐπὶ δηλώσει καὶ θέσει ἀναιτίου τίθεται· οἷον· ὅτι ἡ θάλασσα ἁλμυρά, οἶδα. ποτὲ δὲ καὶ ἁπλῶς δηλώσει πράγματος παντός· οἷον· ὁ δεῖνα λέγει, ὅτι φιλῶ τὸν δεῖνα· ἐκλαμβάνεται δὲ ἀντὶ τοῦ, τοῦτο· οἷον· λέγει τοῦτο, φιλῶ τὸν δεῖνα. μετὰ δὲ τοῦ, μή, κείμενον, ἀντὶ τοῦ, μὴ μόνον, κεῖται. ὡς καὶ παρὰ τῷ Θεολόγῳ· εἴπωμεν, ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς, μὴ ὅτι τοῖς δι᾽ ἀγάπην τι πεποιηκόσιν ἢ πεπονθόσιν.

Ad

ἀναιτίου) *vt cauſſam non reddat, cauſſalis non ſit.*

ἐπὶ ἁπλῶς δηλώσει) ſic ſolet, non ἁπλῇ, v. ad c. 15. c. 11. c. 42. mox ἐκλαμβάνεται eſt, *exponitur, intelligitur.* v. Budaeum Comm. Gr. L. p. 563.

Θεολόγῳ) Gregorio Naz. Orat. XIV., extr. p. 223. ſed locus inde mala fide excerptus, cum ibi ita legatur: εἴπωμεν, ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς, ἂν ἄρα δέχωνται.

## Ad cap. 23.

Στάσις λέγεται μάχη δύο ἀμφιβαλλόντων περί τι. ὡς καὶ παρὰ τῷ Δημοσθένει πᾶσα διαδικασία στάσις προσηγόρευται· καὶ στάσις ἡ ἀνυποταξία· ἔνστασις δὲ τὸ ἀνένδοτον περί τι.

## Ad cap. 24.

Τὸ κακὸν οὐκ ἔχει ἰδίαν ὑπόστασιν, ἀλλ' ἔκπτωσίς ἐστι τοῦ καλοῦ· ἡ στέρησις γὰρ τοῦ καλοῦ ἐστι κακόν· ὡς ἡ στέρησις τῆς ὑγείας νόσος· καὶ ἡ στέρησις τῆς ἡμέρας νύξ· καὶ ἡ στέρησις τοῦ ἴσου ἄνισον. ἐστὶ δὲ τὸ αἰσχρὸν ἐπίτασις τοῦ κακοῦ· καὶ λέγει ὁ σοφὸς ἐνταῦθα· εἰ ἔχεις τὸ τοιοῦτον, ὅσον ὁ λογισμὸς ὑποτίθησι, κακὸν, ἀδυνατήσεις εἶναι ἐν τῷ τοιούτῳ κακῷ· μᾶλλον δὲ πλέον ἀδυνατήσεις, εἰ τύχοι τὸ τοιοῦτο κακὸν λογίζεσθαι καὶ αἰσχρόν.

Ἔργον λέγεται τό ἔκ τινος ἐπιτηδεύματος ἀποτελούμενον· οἷον ὁ οἶκος· ὡς λέγομεν ἐποίησεν ἔργον ὁ τέκτων. λέγεται καὶ ἡ ἐργασία, οἷον, ἡ περὶ τὸ δρᾷν κίνησις τοῦ τεχνίτου· ἤτοι τὸ συντιθέναι λίθον ἐπὶ λίθῳ, τῷ πρίονι τέμνειν, καὶ τἄλλα ποιεῖν. καθὸ σημαινόμενόν ἐστιν ἐνταῦθα καὶ τὸ ἔργον· καὶ πάλιν, ὡς λέγομεν· ὁ δεῖνα ἔχει ἔργον, ἤτοι ἐργασίαν. Ἀπὸ τούτου λέγεται τροπικῶς ἔργον καὶ τὸ ἀναγκαιότατον καὶ σπουδαιότατον·

ὡς

c. 23. πᾶσα διαδικασία στάσις) v. inf. ad c. 48.

ὡς λέγομεν· ὁ δεῖνα ἔργον ποιεῖται συλλαβεῖν τὸν δεῖνα. τοῦτο λέγεται καὶ προὔργου, ἤτοι, πρὸ παντὸς ἔργου. λέγεται ἔργον καὶ τὸ ἐργῶδες, ἤτοι δυσχερές· ὡς λέγομεν· ἔργον ἐστὶν, ἕνα κατατροπώσασθαι πολλοὺς, καὶ ἄνοπλον ὡπλισμένους.

Τὸ οὐ, μόνον κείμενον, ἀεὶ ἀπόφασιν ἔχει· οἷον· ὁ δεῖνα οὐ γράφει· ποτὲ δὲ κατάφασιν, ὅτε ἔχει ἔμπροσθεν στερήσεως δηλωτικὴν λέξιν, καὶ, κείμενον πρὸ ἐκείνης, ἀναιρεῖ τὴν στέρησιν· οἷον· οὐκ ἄγραφος, ἀλλὰ, δηλονότι, γεγραμμένος· ποτὲ δὲ ἀργὴ κεῖται· οἷον· τὸ μὴ ἔπω,· ἤτοι οὐχ ἔπω. ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐνταῦθα ἄνω μὲν πραγματικῶς κείμενον τὸ, οὐδὲν οὐδαμοῦ· καὶ μετ' ὀλίγον τὸ, οὐδεὶς οὐδαμοῦ· ἀντὶ τοῦ, οὐδεὶς παντελῶς· τὸ γὰρ τοπικὸν ἐπίῤῥημα οὐκ ἐστι τόπου δηλωτικὸν, καὶ κατὰ τὴν σημασίαν, ἐνταῦθα· ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, καὶ παρὰ Συνεσίῳ· ποῦ γὰρ ἱερέως, εἰς ἰδίαν ὑπόθεσιν περιιδεῖν ἀγώγιμον ἄνθρωπον;

Ἀργύριον, ὁ ἄργυρος, καὶ ἀργύριον, τὰ ἀπὸ χρυσοῦ νομίσματα.

Ὡς

c. 24. Συνεσίῳ) epiſt. XIV. vnde ad ſententiam perficiendam adde: ἐν νηστίμοις ἡμέραις. *qui enim ſacerdotis eſt, iudicatum ac prehenſum hominem ſua praeſertim cauſſa pati, ieiunii tempore?*

Ὡς λέγεται νοήμων, ὁ νοῶν· καὶ ἐλεήμων, ὁ ἐλεῶν· οὕτω λέγεται καὶ αἰδήμων, ὁ αἰδούμενος. ἐξ οὗ συνάγεται τὸ ἔντιμον.

Ὁδὸς λέγεται ἡ λεωφόρος. λέγεται τροπικῶς καὶ ἀπὸ ταύτης, ὁ τρόπος ἤτοι ὁ μεταχειρισμὸς· ὅ ἐστιν ἡ ἐπιτηδειότης, δι' ἧς ἀνύομέν τι, ὡς ἐνταῦθα.

Πατὴρ, ὁ γεννήσας λέγεται, ἤγουν ὁ σπείρας, ἀλλὰ καὶ ὁ πρόγονος, ἤτοι ὁ πάππος, καὶ ὁ πρόπαππος· καὶ, γεννᾷ ὁ πατὴρ, ἤτοι σπείρει, καὶ παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ· ὁ μὲν γὰρ τῶν εὐαγγελιστῶν λέγει· Ἀβραὰμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαὰκ, καὶ καταβαίνει μέχρι πολλῶν, καὶ τελεῖται εἰς τὸν Ἰωσήφ. ὁ δὲ — ἦν υἱὸς τοῦ Ἰωσὴφ, καὶ ἀναβαίνει μέχρι καὶ τοῦ Ἀδάμ. πατρὶς δὲ λέγεται ὁ τόπος, ἔνθα ἂν γεννηθείη τις. λέγεται ἡ πατρὶς καὶ παρὰ τοῖς Κρησὶ μητρίς.

Οἱ Ἀττικοὶ καὶ, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, καὶ, τὸ ἐπ' ἐμοὶ, καὶ, τὸ ἀπ' ἐμοῦ, καὶ, τὸ κατ' ἐμὲ, ἀντὶ τοῦ· κατὰ τὴν ἐμὴν προαίρεσιν. καὶ ἐπὶ δευτέρου προσώπου· ὅσον ἐπὶ σοὶ, καὶ τὸ ἀπό σου, καὶ, τὸ κατά σε· ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὴν σὴν προαίρεσιν. καὶ ἐπὶ τρίτου προσώπου· ὅσον ἐπ' ἐκείνῳ·

ὁ δὲ — ἦν υἱὸς) Supple ὁ δὲ n. λέγει· καὶ αὐτὸς ἦν. v. Lucae Euang. III, 23. et Matth. I, 2.

παρὰ τοῖς Κρησί μητρίς) v. Syneſ. ep. 93 cf. Steph. Theſ. T. II. p. 827. B.

ἐπείνῳ· καὶ, τὸ ἀπ᾽ ἐκείνου· καὶ, τὸ κατ᾽ ἐκεῖνον· ἀντὶ τοῦ· κατὰ τὴν ἐκείνου προαίρεσιν, λέγουσιν.

Βαλανεῖον, τὸ λουτρόν· βαλανεὺς, ὁ τούτου ἐπιμελούμενος· ἡ ἐπιμελουμένη δὲ γυνὴ, βαλανεύτρεια.

Τὰ ἄνω τῆς κεφαλῆς, καλλωπισμοῦ ἕνεκεν, κείμενα, ἀναδήματα λέγεται· τὰ δὲ μέσον τοῦ σώματος, διαδήματα· τὰ δὲ τοὺς πόδας ἢ κοσμοῦντα ἢ ἐξασφαλίζοντα, ὑποδήματα.

Ἡ, διὰ, πρόθεσις, αἰτίαν δηλοῦσα, διττὴν ἔχει τὴν ἔννοιαν· γράφω βιβλίον διὰ τὸν παῖδα, ἤγουν, ἵνα ὁ παῖς ἔχοι· καὶ, γράφω βιβλίον διὰ τὸν παῖδα, ἤγουν, τοῦ παιδὸς τὰ πρὸς τὴν χρείαν τοῦ βιβλίου παρασχόντος· καθὸ σημαινόμενον λέγεται καὶ τὸ ἐνταῦθα. ἐστὶ δὲ ἡ ἔννοια τοιαύτη· ὡς οὐδὲ ὑποδήματα ἔχει, ὄντος σκυτέως, οὐδὲ ὅπλα, ὄντος χαλκέως, καὶ οὐδὲν χρήζει τούτου· οὕτως δυναμένου σου στοὰς ποιῆσαι ἢ βαλανεῖα, οὐ

χρείαν

μέσον τοῦ σώματος, διαδήματα) deb. διὰ μέσου. poſſunt autem haec noue dicta videri, cum διάδημα nihil aliud, quam ἀνάδημα, *capitis ornamentum*, proprie ſit. Sed et Schol. Ariſtoph. Plut. 589. τὸ δὲ ἀναδεῖν ταὐτόν ἐστιν ἐνταῦθα τῷ στεφανοῦν — ἔχει δὲ ἀπεναντίον πρὸς τὸ ἀναδεῖν, τὸ ὑποδεῖν· ἐξ οὗ καὶ τὸ ὑπόδημα. τὸ μέντοι διάδημα ἐπὶ κόσμου βασιλικοῦ τοῦ περιδουμένου δι᾽ ὅλου σώματος. Suidas: διάδημα, τὸ βασιλικὸν ἔνδυμα, τὸ στέμμα.

ἐστὶ δὲ ἡ ἔννοια) valde puerilis et ineptæ haec interpretatio.

χρείαν ἕξει τούτων· καὶ μὴ ὄντος σου, καὶ μὴ δυναμένου, οὐ προσδεηθήσεται τούτων· ἡ πόλις γὰρ οὐδὲ ὑποδήματα φορεῖ, ὡς οἱ ἄνθρωποι, οὔτε ὅπλα.

Δύνασαι, κοινὸν ἐπὶ δευτέρου προσώπου· δύνῃ δὲ διὰ τοῦ η ἀττικῶς, μετὰ προσγεγραμμένου ι.

Τὸ ὄφελος, ὃ κοινὸν ὄνομά ἐστι· καὶ ἦδος, διὰ τοῦ η, ὃ ποιητικόν ἐστι, καὶ τὸ ἦμαρ, ἡ ἡμέρα, ὃ καὶ αὐτὸ ποιητικόν ἐστι, ἄκλιτά ἐστιν.

Αἰδήμων λέγεται ὁ αἰδούμενος, ἤγουν, ὁ αἰδέσιμος, ὅ ἐστιν, ὁ μὴ ἀναίσχυντος· ὁ μὴ τοιοῦτος δὲ, ἀναιδὴς λέγεται.

Ἐτελέσθη καὶ ἀπετελέσθη τὸ αὐτό· ἐν τισι γὰρ τῶν συνθέτων τὴν ἑαυτῆς σημασίαν ἡ, ἀπὸ, πρόθεσις φυλάσσει· οἷον· ἀπῆλθε, ἀντὶ τοῦ, μακρὰν ἦλθεν· ἐν τισι δὲ ἀργή ἐστιν· οἷον· ἀπισχυρίζεται, καὶ ἀποτελεῖται, ὡς ἐνταῦθα.

## Ad cap. 25.

Συμβουλὴ καὶ συμβουλία ταὐτό· λέγεται καὶ ῥῆμα συμβουλεύω καὶ συμβουλεύομαι· καὶ τὸ γὰρ ἐνεργητικὸν καὶ τὸ παθητικὸν ἐν χρήσει, καὶ ἄμφω ἐνεργητικὴν σημασίαν ἔχοντα.

Ἔτυχε τοῦ δεῖνος πράγματος, ἀντὶ τοῦ μέτοχος γέγονεν, ὡς ἐνταῦθα· ἔτυχε δὲ ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος βέλει·



c. 25. ἐπέτυχεν ἐν βέλει) melius ἐν abeſſet.

ἀντὶ τοῦ· ἐπέτυχεν ἐν βέλει· ὅ ἐστιν, ἔβαλε καὶ οὐκ ἠστόχησεν.

Τὸ ἄχος, ὅ ἐστιν ἡ λύπη, ἄχθος γέγονε, πλεονασμῷ τοῦ θ, καὶ σημαίνει τὸ βάρος.

Φοιτῶ σημαίνει τὸ ἁπλῶς παραγίνομαι, ὡς ἐντεῦθα· καὶ τὸ ὡς μαθητὴς παραγίνομαι.

Πέμπω, τὸ ἀποστέλλω· προπέμπω δὲ καὶ παραπέμπω τὸ ὀψικεύω, ἤτοι τὸ ἐντίμως πέμπω· μεταπέμπομαι δὲ, τὸ μετακαλοῦμαι, ἤτοι τὸ πρὸς ἐμαυτὸν καλῶ. καὶ ἐπὶ καλοῦ, καὶ ἐπὶ κακοῦ τιθέμενον.

Προῖκα, κατὰ αἰτιατικὴν, τὴν φερνὴν λέγομεν· καὶ προῖκα, ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ δωρεὰν, ὅ ἐστι, χωρὶς ἀντιδόσεως.

Πωλῶ, ἀπεμπωλῶ, πιπράσκω τόδε τόσου, ἀντὶ τοῦ, ἕνεκεν τόσου, ἢ διὰ τόσου· ὡσαύτως καὶ τὸ ἐξωνοῦμαι τόδε τόσου, ἀντὶ τοῦ, ἕνεκεν τόσου, ἢ διὰ τόσου.

Ἰστέον, ὅτι ὀβολὸς λέγεται διὰ τὸ εἴς τι μέρος ὀξυνεύειν, δίκην ὀβελίσκου, ἤτοι σουβλίου ἐποίουν. δὲ οἱ ἓξ ὀβολοὶ δραχμὴν μίαν· ἐξ γὰρ καὶ οὐ πλείονες ἐπλήρουν τὴν δρᾶκα, ἤτοι τὸ ἔνδον τῆς χειρὸς, περικλειόμενοι.

Τὸ

ὀψικεύω) vox ſeriori Graeciae frequentata ex *obſequor*. v. Du Cange Gloſſar. h. v.

δίκην ὀβελίσκου) immo vero a ſigno obeli in obolis expreſſo. v. Etymol. M. in h. v. σούβλιον a ſubula. v. Cangium h. v.

Τὸ δεῖπνον, οὐδετέρως, ἡ πρὸς ἑσπέραν τροφὴ λέγεται παρὰ τοῖς νῦν· παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς, τὸ πρὸς τὸ μέσον τῆς ἡμέρας· ὁ δεῖπνος δὲ, ἀρσενικῶς, ὁ καιρὸς, καθ᾽ ὃν τὸ δεῖπνον γίνεται, λέγεται.

Προΐημι, τὸ προπέμπω, καὶ δίδωμι· προσίημι δὲ, τὸ προσδέχομαι· προέμενος, ὁ διδοὺς· προσέμενος δὲ, οὐ γράφεται.

## Ad cap. 26.

Βούλημα λέγεται τὸ θέλημα· βούλευμα δὲ, τὸ ἀποτέλεσμα τῶν βουλευτῶν, ἤγουν ἡ βουλή.

Παιδίον ὁ νέος υἱὸς, καὶ παιδίον, ὁ ἁπλῶς νέος· παῖς δὲ ὁ υἱὸς, καὶ παῖς ὁ ἁπλῶς νέος, ἤγουν, ὁ ἑπτὰ ἐτῶν. καὶ παῖς, ὁ δοῦλος· παιδάριον δὲ, ἀεὶ ὁ δοῦλος, καὶ παιδίσκη ἡ δούλη, καὶ παιδισκάριον ἡ μικρὰ δούλη.

Κατάγω εἰς λιμένα, ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ πελάγους ἔρχομαι, καὶ κατάγω, ἀντὶ τοῦ, συντρίβω, ὡς ἐνθαῦτα.

Ποτήριον, καὶ φιάλη τὸ αὐτό.

Ἀπὸ τοῦ τέκω, τὸ τίκτω, γίνεται τέκος, τὸ γέννημα, ποιητικὸν, καὶ τόκος, καὶ τέκνον, κοινόν.

Ἀνθρώπειον, τὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπου. ἀνθρώπινον δὲ, τὸ συμβαῖνον περὶ τὸν ἄνθρωπον, ἤγουν τὸ τυχηρὸν, ὃ



δεῖπνον — παρὰ τοῖς νῦν) v. Intpp. ad Heſych. h. v.

ὁ δεῖπνος δὲ) cf. Etym. M. h. v.

c. 26. βούλημα — βούλευμα) v. Schol. Ariſtoph. Plut. 493.

ὅ ἐστι τιμὴ, ἀτιμία, δόξα, ἀδοξία, φθόνος, ἀγάπη, μῖσος καὶ ἕτερα, ὡς καὶ παρὰ τῷ Θεολόγῳ· ἀνθρώπινον τὸ πάθος. Τὸ ἀνθρώπινον ἀττικῶς ἀνθρωπικὸν λέγεται.

## Ad cap. 27.

Σκοπὸς λέγεται τὸ σημεῖον τῶν τοξοτῶν, ᾧ τὰ βέλη βάλλουσι· καὶ ὁ κατάσκοπος· καὶ ἡ βίγλα· καὶ ἅπαν, ὃ ἐγείρεται εἰς γνώρισμα, πολεμίων ἐπερχομένων ἤτοι δόρυ ἢ σημαία, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον· καὶ σκοπὸς ὁ νοῦς· ὡς καὶ παρὰ Γρηγορίῳ τῷ Νύσσης· ὁ μὲν σκοπὸς εἷς ἐστι τοῦ ἡμετέρου λόγου, καὶ τοῦ παρόντος συλλόγου· ἤγουν, ὁ νοῦς, ὅ ἐστιν ὑπόθεσις· καὶ πάλιν, ὡς λέγομεν· ὁ δεῖνα ἐλθὼν τίνι σκοπῷ ἦλθεν; ἤτοι τί νοῶν ἦλθεν, ὅ ἐστι, διὰ ποίαν ὑπόθεσιν; σκοπιὰ δὲ λέγεται ὁ ὑψηλὸς τόπος, ὅθεν ἀποσκοπεύεταί τι· αὐτὸ καὶ σκοπὴ ποιητικῶς λέγεται καὶ σκόπελος.

Ὡς λέγομεν· γίνεται νὺξ, τῇ ἀπουσίᾳ τῆς ἡμέρας· οὕτω λέγομεν καὶ· γίνεται κακὸν τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ καλοῦ. οὐκ ἔχει γὰρ τὸ κακὸν [illegible] ὑπόστασιν.

Καλοῦ φύσις, ἀντὶ τοῦ, τὸ καλόν· καὶ κακοῦ φύσις, ἀντὶ τοῦ, κακόν.

Ἑαυτοῦ γράφεται, καὶ σεαυτοῦ, καὶ τοῦ αὐτοῦ, ἐπὶ δευτέρου προσώπου· ἐπὶ πρώτου δὲ προσώπου, ἐμαυ-

του

c. 27. ἡ βίγλα) Vigiliae, excubiae, adeoque qui in ſtatione ſunt ad ſpeculandum hoſtium adventum. v. Du Cange Gloſſar. h. v. Paullo ante debebat eſſe ἐφ' ὃν τὰ βέλη βάλλουσι.

τοῦ καὶ ἐμοῦ αὐτοῦ. ἐπὶ δὲ τρίτου· ἑαυτοῦ, καὶ αὑτοῦ, μετὰ δασείας. εἰσὶ δὲ σύνθετοι ἀντωνυμίαι καὶ ἐπὶ αὐτοπαθείᾳ ἐκλαμβάνονται, καὶ κτητικαί εἰσι.

## Ad cap. 29.

Περὶ τὴν Πελοπόννησον θέμα ἐστὶν, Ἦλις λεγόμενον, καὶ ἐν τούτῳ χώρα, Πίσσα λεγομένη· ἐν ταύτῃ ἀγῶνες ἤγοντο τῷ Ὀλυμπίῳ Διὶ ἀναγόμενοι, καὶ οἱ ἀγῶνες Ὀλύμπια ὠνομάζοντο, ὅτι πρὸς τὸν Ὀλύμπιον Δία ἀνήγοντο· ὠνομάσθη ἀπὸ τῶν ἀγώνων καὶ ἡ Πίσσα Ὀλυμπία.

Κομψὸν τὸ διῃρμένον λέγεται· καί ἐστιν ἡ λέξις μέση καὶ ἐπὶ τοῦ ἀλαζόνος, καὶ ἐπὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς, ὡς ἐνταῦθα, τιθεμένη.

Πέμματα τὰ καρυκεύματα λέγονται, ἤγουν τὰ πολυτελέσιν καὶ διαφόροις εἴδεσιν εἰς ἐνήδονον τροφὴν κατασκευαζόμενα· ἃ καὶ ποιητικῶς πέλανοι λέγονται.

Ὡς ἔτυχεν, φιλεῖ ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι, ἀντὶ τοῦ, ἀσκέπτως· καὶ, ὡς ἔτυχε, πίνει, ἀντὶ τοῦ, ἀπροσέκτως, μὴ τὰ ἀπὸ τῆς πλησμονῆς ὑφορώμενος.

Ἐπιστάτης λέγεται ὁ ἐπιτηρητὴς, καὶ ἔφορός τινων γινόμενος πραγμάτων, ὥς τε καλῶς γίνεσθαι ταῦτα· καὶ κολάζοντες τοὺς μὴ καλῶς ποιοῦντας· ὡς καὶ



c. 29. διῃρμένον) dictum pro ἐπηρμένον, *elatum, excelſum.*

καὶ κολάζοντες) numero excidit, debebat κολάζων.

παρὰ τῷ Θεολόγῳ· τοὺς βαρεῖς ἐπιστάτας· λέγεται δὲ καὶ ὁ διδάσκαλος.

Παρέρχεται, ἀντὶ τοῦ, παρατρέχει· ἀντὶ τοῦ, ἀφεὶς τὸν τόπον, ἔνθα ἦν, εἰς ἄλλον ἦλθεν· ὡς τὸ παρῆλθεν ἡ σκιὰ τὸν νόμον· καὶ, παρέρχεται, ἀντὶ τοῦ, νικᾷ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δρομαίων· καὶ, παρέρχεται εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἔρχεται· ὡς ἐνταῦθα, τῆς, παρὰ, προθέσεως ἀργῆς οὔσης.

Ἁφὴ λέγεται ἡ ἁπτικὴ δύναμις· ὡς ὅρασις ἡ ὁρατική· καὶ ὄσφρησις ἡ ὀσφραντική· καὶ ἀκοὴ ἡ ἀκουστικὴ λέγεται· καὶ, ἀπὸ τοῦ ἐνεργουμένου ἐκ ταύτης, καὶ τὸ ὄργανον, ἤγουν χεὶρ, ἁφή· ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπὸ ταύτης πληγὴ, ὡς ἐνταῦθα.

Παλαιστὴς ὁ παλαίων· καὶ παλαιστὴς συγκλειομένων τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς τὸ τούτων βάθος.

Περιοδεύει ἀντὶ τοῦ ἐν κύκλῳ βαδίζει· ἀπὸ τούτου καὶ ἀντὶ τοῦ περισκοπεῖ.

## Ad cap. 31.

Κύριον τὸ ἄρχον· καὶ κυριώτατον τὸ ἀρχικώτατον, ἤτοι τὸ κορυφαιότατον.

Ὀρθὸν τὸ εἰς ὕψος αἰρόμενον· καὶ τὸ ἀσφαλὲς, καὶ μὴ διεστραμμένον· ὡς λέγομεν ὀρθὸν δόγμα, ὀρθὴν πίστιν, καὶ ὀρθὴν ὑπόληψιν, ὡς ἐνταῦθα.

Τὸ ὅλος διαφορὰν ἔχει ἀπὸ τοῦ ἅπας τῷ εἶναι ἁπλοῦ πράγματος· οἷον, ὅλον πῦρ, ὅλον ὕδωρ. τὸ γὰρ

ἅπας

ἅπας ἐπὶ συνθέτου καὶ πολυειδοῦς πράγματος λέγεται· οἷον, ἅπας ὁ οἶκος· σύγκειται γὰρ ὁ οἶκος ἔκ τε λίθων, ξύλων, καὶ ἄλλων. Ὁ δὲ Γαληνὸς ἀδιαφόρους τὰς φωνὰς δέχεται, ἐν τῇ μεγάλῃ θεραπευτικῇ οὕτω λέγων· οἱ τὸ ὅλον ἀπὸ τοῦ ἅπαν διαστέλλοντες, τὴν τῶν Ἑλλήνων φωνὴν ἠγνοήκασιν.

Ἀναγκαιότατον, καὶ, πᾶσα ἀνάγκη, ταυτόν ἐστιν.

Φεύγω τὸν δεῖνα, καὶ φεύγω ἀπὸ τοῦ δεῖνος· φεύγω δὲ ἀμεταβάτως, ἀντὶ τοῦ, ἀποδιδράσκω· καὶ φεύγω, ἀντὶ τοῦ, ὡς ὑπεύθυνος, τῆς πατρίδος ἐκβάλλομαι· καὶ φεύγω, ἀντὶ τοῦ, κατηγοροῦμαι· οἷον· φεύγω κλοπῆς, ἀντὶ τοῦ, κατηγοροῦμαι κλοπῆς ἕνεκεν.

Χαίρω, τὸ χαρὰν ἔχω, ἤγουν τὸ εὐφραίνομαι· καὶ χαίρω, τὸ ἐνασμενίζ[illegible], ἤγουν μετὰ χαρᾶς πρόσκειμαι· ὃ καὶ δοτικῇ συντάσ[illegible] οἷον· χαίρω τῇ γεωργίᾳ, τοῖς γράμμασι.

Ἰστέον, ὅτι τ[illegible]αγμάτων τὰ μὲν ὑπάρχει, καὶ οὐ δοκ[illegible] [illegible]ὰ δὲ καὶ [illegible]άρχει καὶ δοκεῖ· τὰ δὲ οὐχ ὑπάρχει καὶ δοκεῖ· τὰ [illegible] οὐδὲ ὑπάρχει, οὐδὲ δοκεῖ ὡς τὰ μὴ ὄντα.



c. 31. Γαληνὸς — ἐν τῇ μεγάλῃ θεραπευτικῇ) int. θεραπευτικὴν μέθοδον, cuius lib. I, c. 5. εἴτις ὅλον καὶ τὸ πᾶν διορίζει, καὶ οὗτος ἀγνοεῖ τὴν τῶν Ἑλλήνων διάλεκτον.

καὶ οὐ δοκεῖ) v. Arrian. I, 27. pr.

Τὸ δίδωμι ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν συντάσσεται· δίδωμί σοι τόδε· τὸ ἐνδίδωμι δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν· ἐνδίδωμί τινί τινος. οὕτω καὶ τὸ μεταδίδωμι.

## Ad cap. 33. §. 9.

Τὸ δεῖνα, ἀντωνυμία ὄν, γράφεται διαφόροις ἄρθροις, καὶ ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς, καὶ οὐδετέρως· οἷον ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος· καὶ ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος· καὶ τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος.

Καλῶς λέγει, παρὰ τοῖς κοινοῖς ἀντὶ τοῦ· δικαίως καὶ συμφερόντως λέγει· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἀεὶ ἀντὶ τοῦ, ἐπαινεῖ· ὡσαύτως καὶ κακῶς λέγει παρὰ μὲν τοῖς κοινοῖς ἀντὶ τοῦ· οὐ δικαίως καὶ οὐ λυσιτελῶς λέγει· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἀεὶ ἀντὶ τοῦ, ὑβρίζει.

Ἀποκρίνω, ἐνεργητικῶς, τὸ ἀποχωρίζω καὶ ἐξανοίγω· καθὸ καὶ ὁρισμὸς τοῦ λευκοῦ λέγεται· λευκὸν γὰρ χρῶμα λέγεται τὸ ἀποκριτικὸν ὄψεως, ὡς τὸ μέλαν χρῶμα, συγκριτικὸν ὄψεως· ἀποκρίνομαι τὸ, πρὸς τὴν ἐρώτησιν λόγον δίδωμι.

## §. 12.

Συμβουλεύομαι κοινόν· συμβουλεύω, ἀττικόν.

Προ-

c. 33, 9. καὶ ἐξανοίγω) ita diſerte ſcriptum; mox ὁρισμὸς eſt definitio albi coloris, quae et apud Phauor. legitur in voc. λευκὸς, qui et cauſſas reddit, alterius quidem, ὅτι ἐξαπλοῖ τὴν ὄψιν, alterius vero, ὅτι συστέλλει τὴν ὄψιν. apud eundem eſt διακριτικὸν, non ἀποκριτικόν.

Προβάλλω, ἐνεργητικῶς, τὸ πρὸ ἄλλου τινὸς βάλλω, ἢ τοξεύω, ἢ ἀκοντίζω, ἢ λιθάζω, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτο ποιῶ· καὶ, προβάλλω, ἀντὶ τοῦ· ἔμπροσθέν τινων τι βάλλω· ὅθεν καὶ παρὰ φιλοσόφοις τὸ εἰς διάλεξιν τεθὲν πρόβλημα λέγεται· οἷον· ἡ ψυχὴ θνητὴ, ἢ ἀθάνατος; Λέγεται καὶ παρὰ Ῥήτορσι προβολὴ τὸ πρώτως βληθὲν εἰς δικαιολογίαν· κατὰ τὸ πρῶτον σημαινόμενον τοῦ προβάλλω· προβάλλομαι δὲ τό πρῶτος βάλλομαι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ τὸ προφασίζομαι·

Ἐμπίπτει ἀντὶ τοῦ πταίει· καὶ ἐμπίπτει ἀντὶ τοῦ, ἔνδον πίπτει· καὶ ἐμπίπτω ἀντὶ τοῦ, κατά τινος πίπτω· ὡς καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει·

— ἐμπέσειέ σοι.

## Ad cap. 34.

Χαρὰ καὶ εὐφροσ[illegible] ἐπὶ ψυχῆς λέγονται, καὶ ἐπὶ καλοῦ τίθενται· [illegible]ε[illegible]ωλὴ δὲ καὶ αὐτὸ ἐπὶ ψυχῆς λέγεται· πλὴν ἐπὶ [illegible]πὸ λύπης εἰς χαρὰν· τρεπωλή τις ὤν· ἡδον[illegible] σωματικῆς αἰσθήσεως λέγεται· ὅθεν κα[illegible] ἥδυσμα τὸ τὴν [illegible]θησιν εὐφραῖνον καρύκευμα λέγεται, παρὰ τοῖς κοινοῖς λεγόμενον γλύκυσμα.

Ἀνα-

c. 33, 12. Ἀριστοφάνει) Plut. 180. vbi legitur: ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος; ἐμπέσοι γέ σοι.

c. 34. τρεπωλή τις ὤν) deb. ὄν.

γλύκυσμα) alias fere γλύκασμα. v. c. Gregor. Nyſſ. T. II. p. 41.

Ἀναβολὴ τὸ ἔνδυμα λέγεται· ὡς καὶ παρὰ τῷ Συνεσίῳ· πρίω μοι τρεῖς ἢ τέτταρας τῶν ἀναβολῶν· λέγεται ἀναβολὴ καὶ ἡ παραδρομή τινος πράγματος, ἐργασία τὸν προσήκοντα καιρὸν ἐκδεχομένη· ὡς καί, παρὰ Ἡσιόδῳ, ἐπὶ ῥήματος·

μὴ ἀναβάλλεσθαι ἐς αὔριον ἔς τ' ἔννηφιν·

ὑπέρθεσις δὲ παραδρομή ἐστι τοῦ προσήκοντος χρόνου τῆς ἐργασίας.

Λοιδορῶ καὶ λοιδοροῦμαι, τὸ λοιδορῶ· κοινῶς μὲν δοτικῇ συντάσσονται, ἀττικῶς δὲ αἰτιατικῇ· ἐστὶ δὲ τὸ λοιδοροῦμαι καὶ παθητικὸν κατὰ τὴν σημασίαν, καὶ κατὰ τὴν φωνήν.

Χαίρω, χαροῦμαι, κοινόν· χαίρω δὲ καὶ χαιρήσω ἐν χρήσει, ὡς ἐνταῦθα· ὡς τὸ ῥίπτω, ῥιπτήσω. παρὰ Σοφοκλεῖ· ῥιπτεῖ θερίσας τὴν ἄκραν γλῶτταν· καὶ τυπτῶ, τυπτήσω, παρὰ Ἀριστοφάνει·

οὐ γάρ με τυπτήσεις στέφανον ἔχοντά γε·

Ἐπα-

Συνεσίῳ) epiſt. 52.

Ἡσιόδῳ) ἔργ. 408.

Ἠδ' ὥρη παραμείβηται, μινύθῃ δέ τοι ἔργον.<br>
Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον, ἔς τ' ἔννηφιν.<br>
*ne vero differas in craſtinum, inque perendinum.*

Σοφοκλεῖ) Aiac. flagelliſ. 239.

Δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελών,<br>
Τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶτταν ἄκραν<br>
Ῥιπτεῖ θερίσας.

Ἀριστοφάνει) Plut. 21.

Ἐπαγωγὸν ἅπαν λέγεται τὸ πεῖθον, εἴτε κάλλος εἴη, εἴτε λόγος, εἴτε χρυσὸς, εἴτε ἄλλο τι τοιοῦτον.

Σύνοιδα καὶ πρὸς ἕτερον πρόσωπον λέγεται· οἷον· σύνοιδά σοι κακὸν ἐργαζομένῳ· ἀντὶ τοῦ· σοὶ ἐργαζομένῳ τὸ κακὸν, καὶ εἰδότι ὅτι κακὸν ἐργάζῃ, κἀγὼ μετά σου οἶδα· καὶ σύνοιδα, οὐ πρὸς ἕτερον πρόσωπον, ὡς ἐνταῦθα· πόσῳ ἄμεινον τὸ συνειδέναι σαυτῷ ταύτην τὴν νίκην νενικηκότι.

## Ad cap. 35.

Γνοὺς, ἀντὶ τοῦ, γνωρίσας· συγγνοὺς ἀντὶ τοῦ, συγγνωμονήσας, ἤγουν συμπαθήσας· προγνοὺς, ἀντὶ τοῦ, προμαθών· ἀναγνοὺς, ἀντὶ τοῦ, γράμματα διελθών. καταγνοὺς, ἀντὶ τοῦ, οὐχ ὡς καλῶς πεποιηκότος κατηγορήσας· διαγνοὺς, ἀντὶ τοῦ, διακρίνας. μεταγνοὺς, ἀντὶ τοῦ, μεταμελη[illegible] ἐπιγνοὺς, ἀντὶ τοῦ, μαθών. ἀπογνοὺς, ἀντὶ τοῦ, ἀπαγορεύσας, ἀντὶ τοῦ, πάσης ἐλπίδος χρηστῆ[illegible]γεγονώς.

Πλήττω τ[illegible] κ[illegible]ῶ· ἐπιπλήττω τὸ σκώπτω καὶ ὀνειδίζω.

## Ad cap. 38.

Ἐπέβην, ὅτε οὐχ ἔχει ἑτέραν, ἐπὶ, πρόθεσιν, σημαίνει τὸ ἔστην, καὶ συντάσσεται δοτικῇ, ὡς ἐνταῦθα· μὴ ἐπιβῇς ἥλῳ, ἤτοι, μὴ σταθῇς ἐπάνω ἥλου· εἰ δὲ ἔχει ἑτέραν, ἐπὶ, πρόθεσιν, σημαίνει τὸ ἐκινήθην, καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται· οἷον· ἐπέβη ἐφ' ἵππους, ἀντὶ τοῦ,

τοῦ, ἐκινήθην ἐπάνω ἵππων· ὅ ἐστι, ἐκινηθεὶς ἐκάθισεν ἐπάνω ἵππων· ποτὲ δὲ τοῦτο καὶ γενικῇ συντάσσεται, ὡς τό· ἐπέβη ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων.

## Ad cap. 39.

Μέτρον λέγεται, δι᾽ οὗ μετροῦμέν τι, καὶ αὐτὸ τὸ μετρούμενον· λέγεται μέτρον καὶ τὸ σύμμετρον, ὅ ἐστι μὴ ὑπερβολὴν ἔχον, ἤγουν τὸ ταπεινόν· καὶ μέτρον τὸ πεπωσουμένον, ἤτοι τὸ γινωσκόμενον, ὅτι ἔχει τέλος· ὅθεν καὶ ἄμετρον, τὸ μὴ τοιοῦτο. λέγεται μέτρον καὶ τὸ ἐξισασμένον, ὡς ἐνταῦθα.

Ποῦς λέγεται τὸ ἀπὸ τῶν δακτύλων μέχρις καὶ τοῦ γόνατος· λέγεται δὲ καὶ τὸ ἀπὸ τῶν δακτύλων μέχρις καὶ τῆς πτέρνης.

Ὑπόδημα τὸ εἰς ἀσφάλειαν τῶν ποδῶν φερούμενον λέγεται· ἴσως διὰ τὸν πολὺν [illegible] τῶν δεσμόν, ὡς καὶ νῦν τὰ τῶν ἀγροτῶν ὁρῶνται. ἡ τοῦ [illegible]αθεν γὰρ ἀποικίλου ὑποδήματος φωνὴ καὶ τοῖς [illegible] τοιούτοις ἐπεκράτησε λέγεσθαι· ὅθεν καὶ ἡ ἀπὸ [illegible] ἀπαλλαγὴ τῶν ποδῶν ὑπόλυσις λέγεται.

## Ad cap. 42.

Οἱ Ἀττικοί τινα, μετὰ προθέσεως γραφόμενον, χωρὶς προθέσεως ἀττικῶς γράφουσιν· οἷον· ποιεῖ εἰς τὸν δεῖνα κακῶς.

c. 39. πεπωσουμένον) ita diſerte ſcriptum. Debet tamen eſſe ποσοῦν ex ποσὸς, vnde ποσόν τι de pondere vel menſura. Ita ποσούμενον et πεποσωμένον, admenſum.

κακὸν, καὶ, ποιεῖ τὸν δεῖνα κακόν· βλασφημεῖ εἰς τὸν θεὸν,* καὶ βλασφημεῖ τὸν θεόν· καὶ, καλὸν ποιεῖ εἰς τὸν δεῖνα, καὶ, καλὸν ποιεῖ τὸν δεῖνα.

Κακῶς ποιεῖ ὁ δεῖνα, ἀντὶ τοῦ ἀνεπιτηδείως, ἀτέχνως· καὶ κακῶς ἀντὶ τοῦ κακωτικῶς.

Συμπεπλεγμένον λέγεται τὸ σύνθετον· οἷον τὸ ἑτέρου καὶ ἑτέρου τὴν πλοκὴν ἔχον· λέγεται δὲ καὶ τὸ ἁπλῶς πεπλεγμένον, ὡς ἐνταῦθα· ἡ, σὺν, γὰρ πρόθεσις ποτὲ μὲν εἰς τὸ ἐνεργοῦν πρόσωπον τίθεται· οἷον σύνεργος, ὁ σὺν ἑτέρῳ ἐργαζόμενος, συνέμιλος, σύμπλους, σύννους, καὶ τὰ τοιαῦτα. ποτὲ δὲ εἰς τὸ πάσχον· ὡς τὸ σύλληψις, ἡ ὅλη λῆψις· σύγκρασις, ἡ ὅλη κρᾶσις.

Στρέφω* λέγεται ἐπὶ τοῦ ὀρθῶς, ἤτοι εἰς πρόσωπον κινουμένου, ὅτε τὰ νῶ[illegible] ἀντὶ τοῦ προσώπου δοίη· καὶ στρέφω τὸ ὅθεν καὶ ἐ[illegible]ενπέμπω· ἔοικε δὲ τὸ αὐτὸ εἶναι τῷ πρώτῳ· καὶ σ[illegible]φω τὸ ἐξαρθρῶ ὡς ἐνταῦθα.

Ad cap. 43.

Πρᾶγμα λέγεται ἅπαν τῇ ἐνεργείᾳ μόνον φαινόμενον, ἤτοι ὅτε ἐνεργεῖται· οἷον, ἐλεημοσύνη, δικαιοσύνη, ἀδικία, ὀρχηστική, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Λαβὴ

* c. 42. ποιεῖ εἰς τὸν δεῖνα κακὸν) ita videntur recentiores dixiſſe pro κακῶς, vnde interpolatum interdum in libris.

* στρέφω) pertinet hoc ſcholion ad c. 38. vt plane apparet, deſcriptum hunc codicem ex antiquiori eſſe.

Λαβὴ λέγεται ἡ κατάληψις, ἤτοι γνῶσις τοῦ πταίσματος· ὡς λέγομεν· λαβὰς ἔχει πολλὰς ὁ λόγος, ἤτοι καταλήψεις πταίσματος· ὅθεν καὶ ὁ μὴ τοιοῦτος, ἀνεπίληπτος λέγεται.

Τὸ ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐκεῖθεν, τοπικὰ ἐπιῤῥήματα ὄντα, ἐπὶ τρόπου ἀττικῶς κεῖνται, ὡς ἐνταῦθα.

Σύντροφος, ὁ ὁμοῦ τρεφόμενος· καὶ σύντροφος, ὁ ὁμοῦ ἀνατεθραμμένος, ἤγουν ὁ συνόμιλος.

## Ad cap. 46.

Θεωρήματα λέγονται τὰ ἀριθμητικὰ, καὶ γεωμετρικὰ καὶ ἀστρονομικὰ ὑψηλὰ διανοήματα, ἅπερ δὴ καὶ αἰσθηταῖς τισι διατυπώσεσι δείκνυνται· θέαμα δὲ τὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς βλεπόμενον· ὅθεν καὶ θέατρα, οἱ τόποι, εἰς οὓς τηρεῖται τὰ θεάματα, ἤτοι οἱ ἱππόδρομοι.

Συμπόσιον ἡ πανδαισία λέγεται, ἀπὸ τοῦ ἐπικρατοῦντος, ἤγουν τῆς πόσεως σχὸν τὴν ἐπωνυμίαν. λέγεται τὸ αὐτὸ καὶ συσσίτιον.

Εὐθὺς, ὄνομα, ὁ ὀρθός· ὅθεν γίνεται καὶ ῥῆμα, εὐθύνω, τὸ εἰς εὐθεῖαν κινῶ· καὶ κατευθύνομαι, ἀντὶ τοῦ, ὀρθῶς κινοῦμαι, ὅ ἐστι προκόπτω· εὐθύνομαι γὰρ

ἐπὶ

c. 46. συμπόσιον) v. ſup. ad c. 15. haec vero tanti non erant, vt bis eadem memoraret.

κατευθύνομαι) κατευθύνω hoc ſenſu ab LXX. Malach. 2, 6. Gregor. Naz. Or. 16. p. 241. et al.

ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου οὐ γράφεται· χωρὶς γὰρ τῆς, κατὰ, προθέσεως, τὸ κολάζομαι δηλοῖ, ἀπὸ τοῦ, εὐθύνη, γινομένου· καὶ εὐθὺς ἐπίῤῥημα χρονικὸν, ἀντὶ τοῦ παραυτίκα.

Πέπτω τὸ χωνεύω· ὁ μέλλων, πέψω· καὶ ἐπὶ τῶν κατεργαζομένων σιτίων ἐν τῷ στομάχῳ λέγεται, καὶ ἐπὶ τῶν καρπῶν τῶν ὡρίμων γεγονότων· ὅθεν καὶ πέπονες ἰδίᾳ τὰ ὥριμα σύκια λέγονται· ἀπὸ τούτου καὶ Ἱπποκράτης τὸ κατεργασθὲν ὑπὸ τοῦ πολλοῦ καιροῦ οἴδημα, πέπονα ὠνόμασεν.

## Ad cap. 48.

Ἰδιώτης, διὰ τοῦ ω μεγάλου καὶ η, λέγεται ὁ ἄσοφος· λέγεται καὶ ὁ μεμονωμένος· οἷον ὁ ἰδιώτης βίος, ἤτοι ὁ μεμονωμένος· κ[illegible]ονται ἄμφω εἰς ου· ὁ ἰδιώτης, τοῦ ἰδιώτου· ἀπ[illegible]ύ[illegible]υ ἀρσενικοῦ γίνεται θηλυκὸν διὰ τοῦ ω μεγαλου κα[illegible] καὶ τίθεται ἐπ᾽ ἀμφοτέρων τῶν σημαινομένων· ἰδιῶτις, ἡ ἄσοφος, καὶ ἰδιῶτις, ἡ μόνωσις· ἀπὸ δὲ τοῦ ἴδιος, ὃ ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ κοινὸς, γίνεται ἰδιότης, ἡ μὴ κοινὴ ἕξις, διὰ τοῦ ο μικροῦ καὶ ι· ὅσα γὰρ τῶν εἰς τις θηλυκῶν ἀπὸ τῶν, διὰ τοῦ ωτης, ἀρσενικῶν γίνονται, διὰ τοῦ ι γράφονται, καὶ τὸ ω τοῦ ἀρσενικοῦ ἔχουσι· ὅσα δὲ ἀπὸ τῶν εἰς ος ἀρσενικῶν, διὰ τοῦ

πέπονα) cf. Phavor. h. v.

τοῦ ο μικροῦ καὶ η γράφονται· οἷον ἴδιος, ἰδιότης· ἅγιος ἁγιότης.

Στάσις λέγεται ἡ ἑδραίωσις, καὶ ἡ ἐμφύλιος μάχη, καὶ ἡ ἀνυποταξία· ὅθεν καὶ στασιάζειν λέγομεν τὸν ἀφηνιάζοντα ἵππον· λέγεται στάσις καὶ ἡ περὶ πολιτικοῦ τινος πράγματος διαδικασία· εἰσὶ δὲ κατὰ ῥήτορας στάσεις δεκατρεῖς· στοχασμὸς, ὅρος καὶ ἕτεροι.

Δοκῶ, χωρὶς προθέσεως, συζυγία ἐστὶ πρώτη τῶν περισπωμένων, καὶ σημαίνει τὸ, δόκησιν ἔχω, ἤτοι λογίζομαι· καὶ τὸ, δόκησιν παρέχω· οἷον δοκῶ τὸν δεῖνα εἶναι σοφὸν, ἤτοι δόκησιν ἔχω, ὅ ἐστι λογίζομαι. καὶ, δοκῶ τῷ δεῖνι εἶναι σοφὸς, ἤτοι δόκησιν δίδωμι. μετὰ δὲ προθέσεως τῆς πρὸς, συζυγία ἐστὶ δευτέρα τῶν περισπωμένων, καὶ σημαίνει τὸ ἐλπίζω· ὡς τὸ, προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν.

c. 48. στάσις — ἡ διαδικασία) [illegible], *petitio, cauſſa* et στάσις proprie *ſtatus cauſſae, quaeſtio*. v. Quinctil. III. 6. pr. ubi varias de ſtatuum numero ſententias memorat. cf. etiam Curius Fortunatus art. rhet. I, p. 44. et omnino veteres rhetores. proprie tres ſtatus ſunt, ad quos reliqui facile referri poſſunt: coniecturalis, legalis et qualitatis, στάσις στοχαστικὴ, ſ. στοχασμὸς, στάσις ὁριστικὴ, ſ. ὅρος, et στάσις ποιότητος.

συζυγία πρώτη) alii, v. c. Theod. Gaza, Conſtantinus Laſcaris, hanc ſecundam, illam, quae paullo poſt, primam faciunt.

INDEX

# INDEX

## potiorum vocabulorum enchiridii.


Ἀβοήθητος, *auxilio deſtitutus* 24

ἀγανακτῶ πρὸς τὰ γινόμενα, *ſtomachor, aegre fero* 4

ἀγνώμων 24. not.

ἀδιάφορον, *indifferens* 32

αἰδήμων, *verecundus* 24. τὸν αἰδήμονα pro τὸ αἰδήμον ib. not.

αἰδῶς πρός σε τῶν πλησίον, *verecundia, reuerentia* 33, 15

αἴρω· ἆρον τὴν ἔκκλισιν ἀπὸ π. 2, 2. ἦρκεν ὄρεξιν ἅπασαν ἐξ ἑαυτοῦ 48, 2. not.

αἴσιον, *fauſtum* 17

αἰσχύνομαι, *pudore confundor* 29. οὐκ αἰσχύνῃ τούτου ἕνεκα 28

τὰ ἀκόλουθα αὐτοῦ, *conſequentia* 29

ἀκολουθεῖν θεῷ 31. not. τῷ σοι φαινομένῳ 42

ἀκρόασις 33, 11. not.

ἀλλοῖόν τι, *ſiniſtr[illegible] quid* 35

ἀλλότρια dic. τὰ οὐκ ἐφ' ἡμῖν 1, 2. 3. 7. 14. 24

ἀλλόφυλοι 33, 3. not.

ἀμπεχόνη, *veſtitus* 33, 7

ἀναβολήν τινα παρὰ σεαυτοῦ λάβε, *moram* 34

ἀνάγκη n. ἐστὶ 2, 2. 39. πᾶσα ἀ. 13. 31. 33. πρὸς ἀνάγκην, *coactum, neceſſario* 29

ἀναγκοτροφεῖν 29. not.

ἀναιρέω. ἄνελε τὴν ὄρεξιν 2, 2

ἀναλαμβάνειν πρόσωπον 37. not.

ἀναλέξασθαι 7

ἀναστρέφεσθαι, *verſari, gerere ſe* 15. ὡς τὰ παιδία, *puerorum more agere* 29

ἀναφορὰν ἔχειν εἰς 32. not.

ἀνδριάντας περιλαμβάνειν 47. not.
ἀνειμένη ὁρμὴ 48, 2. not.
ἀνειμένος γέλως, *effuſus* 33, 4
ἀνειμένως ὁρμᾶν 2, 2
ἀνεξικακία 10
τὸ ἀνεπαχθὲς 33, 11
ἀνέχω. ἀνεσχέσθαι αὐτοῦ 25. extr. not. λοιδοροῦντες 30. ἠνείχετο παρορώμενος, *perferebat ſe contemni* 46, 1
ἄνθρωπε, in compellatione; *o bone* 29
ἀνθρώπινον, *ſors humana, humani quid* 26
ἀνιέναι τὴν αἰδῶ, *remittere, minuere* 33, 15
ἄνισος 24. not.
ἀντικαταλλάξασθαι τούτων τὴν, *permutare* 29
Ἄνυτος, accuſator Socratis 52
ἀξία 36. not.
ἀξιοῦν σεαυτὸν τῶν βελτίστων 50. not. βιοῦν ὡς τέλειον, *ſe parare* ib.
ἄξιος πλείστου, *quantiuis pretii* cf. Markland. ad Lyſ. 9. p. 583.
ἀξίως, *iure, merito* 15
ἄοκνος 52
ἀπάθεια, *perturbationum vacuitas* 12, 2. vbi gloſſ. interl. ἠρεμία, ἀνενόχλησις 29
ἀπαίδευτος 5
ἀπαιτέω. ἀπήτησε, *repetiit* 11
ἀπαλλάττεσθαι, *diſcedere*, ſich entfernen 7
εἰς ἅπαν, *omnino* 33, 5
ὁ ἀπαντήσας pro ὁ τυχὼν 28
ἀπαξία 36. not.
ἀπαράβατος νόμος 50
ἀπαρεμπόδιστος 1, 2. not.
ἀπάρχεσθαι, *primitias offerre* 31
ἁπλῶς, *omnino* 29
ἀποκλείεσθαι 33, 13

ἀπο-

ἀπολαμβάνομαι, ἀποληφθεὶς ἐν ἀ. 33, 3. not.
ἀποπυνθάνομαι. ἀπὸ τοῦ μάντεως ἀποπευσόμενος 32. not.
ἀποῤῥέοντας 4. not.
ἀποσιωπῆσαι, ſimpl. *tacere* 33, 16
ἀποτελεσθεὶς ἀναιδὴς 24. extr. ἀπετελέσθην γραμματικὸς 49. Σωκράτης οὕτως ἀπετελέσθη, h. τέλειος ἀπέβη 50
ἀποτυγχάνω 1, 4 2, 1. not 14, 1. 31 *ſcopo aberro* 27
ἅπτεσθαι αὐτῶν, *ad ea accedere* 1, 4. ἅψασθαι ἔργου 4, 34 38. 29. ἀφροδισίων 33, 8
ἁρμόττω. ἡρμοσμένος εὐτελῶς κατὰ τὸ σῶμα 47. not.
ἄῤῥωστος 48, 2 not.
ἄρχομαι ἀπὸ τῶν σμικρῶν 3. 12, 2. παιδεύεσθαι 5
ἀσκῆσαι πρὸς πόνον καὶ καρτερίαν 47. not.
ἀσύνακτοι λόγοι 44. not.
ἀσχημονέω 37. not.
ἀταραξία, *tranquillitas* 12. 2. 29
ἀτυχὴς 2, 1. not.
ἀτυχεῖν 2, 2
αὐτὸ τοῦτο, *hoc ſolum* 49
αὐτόθεν, *protinus* 22. v. Schol.
ἀφαιρέω. ἀφῃρήκει πανταχόθεν τὸ ἐ. 46, 1. not.
ἀφὴν πολλὴν καταπιεῖν 29
ἄφθονος. ζῆν ἐν ἀφθόνοις, *in omnium rerum copia* 12, 1
ἀφόρητος λαβὴ 43. not.
ἀφορμᾶν 2, 2. not.
ἀφορμαὶ 32. not. ἐκ πάσης ἀφορμῆς 47
ἀφυΐα 41. not.

Βαστάσαι, *rei ſuſceptae parem eſſe* 29
βεβαιωτικὸς τόπος 51. not.
βέλτιστον, πᾶν τὸ β. φαινόμενον. 50. τῶν β. σοι φαινομένων ἔχου. 22. ἀξίωσον σεαυτὸν 50. not.
βολβάριον 17

βούλημα τῆς φύσεως 26

Γίνομαι. γέγονέ τι κατά σε, *ad te peruenit* 15. τῶν γινομένων ἐστίν, *quae vulgo fiunt, accidunt* 26
γνώμη ἀρίστη 31. not.
γραμματικὸς, *qui poetam vel alium auctorem interpretatur, enarrat* 49

Δάκνω. καὶ σὺ μὴ δηχθῇς 46, 2. not.
δεινὸν οὐδὲν, *nihil mali* 5. τὰ δεινὰ 21
διαγινώσκω. διαγνοὺς, *cum decreueris, conſtitueris* 35
διαγνῶναι τὸ δόγμα 45. not. διεγνωκὼς 32
τὸ διαζευγμένον 36 not.
διαιρέω. διαίρει παρὰ σεαυτῷ 16. not. 18. τὸν διαιροῦντα λόγον 50 not.
διακρούεσθαι, *deuitare, recuſare* 33, 6
διαλογισμοὶ 12, 1. 24
διαπλήττομαι. διαπεπληγμένος πρὸς τὰ ἐκτὸς 33, 13. not.
διαρθρωτικὸς τόπος 51. not.
διατάττομαι. ὅποι ποθ' ὑμῖν εἰμι διατεταγμένος, *deſtinatus, quemcunque ordinem me ſeruare vultis* 52
διατροφαὶ 12, 1
τὸ διαφέρον, *pretium, quanti res venit* 25
διαφερόμεθα πρὸς ἀλλήλους 26. not.
διδάσκαλος 17. not.
Διογένης Cynicus 15
δρᾶμα, *fabula, quae agitur* 7
δύναμις πρὸς τὴν χρῆσιν 10. not. εἰς δύναμιν, *quantum potis es* 33, 8. ὑπὲρ δύναμιν 31. 37
δυσαρεστεῖν 29. not.
δυστυχὴς, δυστυχέω 2, 1

Ἐγκρουόμενοι 4. not.

ἐθίζῃς n. σεαυτὸν, pro ἐθίζῃ 30
εἴκειν τοῖς θεοῖς ἐν π. 31
εἰκῆ, *temere* 29. 33, 11
εἴσοδος. τῶν ἐπὶ τῆς εἰσόδου, *qui in veſtibulo ſunt ſerui.* 25
ἑκάστοις 31
ἐκβαλεῖν χεῖρα, verrenken 29
ἔκβασις 32. not.
ἐκδεξάσθω σε τὸ πρᾶγμα 34. not.
ἐκκλίνειν 31. ἐκκλίνεσθαι 2, 1. not.
ἔκκλισις 1, 1. not. 2, 1. not. 2, 2. 32. 48, 2
ἐκπληρώσῃ τὸ ἑαυτοῦ ἔργον, *ſuo perfungetur munere.* cf. Paullum ad Coloſſ. 4, 17. πρόσωπον 37. not.
τὰ ἐκτὸς 29. extr. 33, 13. τῶν ἐκτὸς 13. not. ἐν κακοῖς τοῖς ἐκτὸς 16. not.
ἐκτρέπεσθαι, *auerſari* 31
ἐλάδιον 12, 2
ἔλαττον ἔχειν, *minus habere, deteriore eſſe conditione* 25
ἐλεγκτικὸς 33, 8
ἐμμένειν, *immanere, ſeruare* 22. 50. cf. Lucian. Tim. 44. Reuiu. p. 411.
ἐμπίπτω. ἐμπέσῃ λόγος 46, 2. τὸ ἐμπεσὸν 33, 12. τὰ ἐμπίπτοντα 9
ἐμποδίζεσθαι, *in conſiliis perficiendis, iis, quae appetimus, adipiſcendis* etc. *impediri* 1, 3. 5. 33, 10. 48, 2
ἐμπόδιον 9
ἐμποδὼν γένηται τι πρὸς, *impedimento* 4
ἔνδοσις 50. not.
ἕνεκα τῶν ἐκτὸς 13. not.
ἐνθυμέομαι 12, 2. 21. not. 29
ἐνι λόγος pro ἔνεστι 32. not. ἐκ τῶν ἐνόντων h. κατὰ τὸ δυνατὸν 33, 5
ἔνστασις 23. not.

ἐντείνω. ἐντετάσθω σοι ἡ προσοχὴ 33, 6. cf. 7.
ἐντυγχάνων ἀνθρώποις, *in commercio, vſu hominum* 33, 1
ἐξεμέσαι, ἃ οὐκ ἔπεψας 46, 2
ἐξεργάζεσθαι τὸ ἡγεμονικὸν, *excolere, perficere mentem* 29
ἐξέταζε φαντασίαν τοῖς κανόσι 1, 5
ἔξω στραφῆναι 23. not. αἱ ἔξω ἑστιάσεις 33, 6. not. τὰ ἔξω opp. τοῖς ἔσω 29. opp. ἐξ ἑαυτοῦ 48, 1
ἐπαγγελία ὀρέξεως et ἐκκλίσεως 2, 1
ἐπαγωγὸν 34
ἐπαίρεσθαι 6
ἐπανέρχομαι ἄφνω φιλόσοφος 22
ἐπέχειν τάξιν 29
ἐπὶ. τὰ ἐπὶ σοι, *quae in poteſtate tua ſunt* 24. τὰ μὴ ἐπί σοι 14, 1. τὰ ἐπ' ἄλλοις 14, 2. οὐκ ἔστιν ἐπὶ σοι. 19. ἐπ' ἐμοί ἐστιν. 18. ὅσον ἐπ' ἐμοὶ 24. ἐπ' ἐκείνῳ ᾖ 12, 2
ἐπὶ σεαυτοῦ ὢν 33, 1. not.
ἐπιβάλλειν πόῤῥω τὴν ὄρεξιν 15. not.
τὸ ἐπιδεικτικὸν 46, 1. not.
ἐπικινεῖσθαι 33, 10. not.
ἐπίλεγε 4. 12, 2. ἐφ' ἑκάστου 3. not. 9. φαντασίᾳ τραχείᾳ 1, 5
ὡς ἐπίπαν, *in vniuerſum, omnino* 30
ἐπιπολὺ, *multum et diu* 33, 10. 14. 41
ἐπισεσυρμένως 31. not.
ἐπισημαίνεσθαι, *portendi* 18
ἐπισπάω. ἐπίσπασαι ψυχροῦ ὕδατος 29
ἐπιστάτης 29. not.
ἐπιστρέφων ἐπὶ σεαυτὸν 10. not. μηδὲν ἐπιστρέφου, *cura* 50. μηδὲν ἐπιστρεφόμενος, h. ἀμεταστρεπτὶ 7
ἐπιστροφὴ, *cura* 41
ἐπιτελούμενα ὑπὸ γνώμης ἀρίστης 38. not.

ἐπιτρί-

ἐπιτρέπειν τὸ σῶμα τῷ ἀπαντήσαντι, *ludibrio permittere* 28. τὴν γνώμην τῷ τυχόντι ib.

ἐπίτροπος Καίσαρος, *procurator Caeſaris.* Erat hoc nomen eorum, quibus in minoribus prouinciis reditus fiſcales mandabantur: ex equitibus fere vel libertis Caeſaris. Interdum cum iurisdictione atque etiam *cum imperio erant.* 29. v. Lipſ. ad Tac. An. XII, 60. Exc. B. Dio LIII, 15. et ib. Fabric.

ἐπιτυχεῖν, οὗ ὀρέγῃ, pro ἐκείνῳ, οὗ ὀ. 2. 1

ἐπιφθέγγου ἐφ' ἑκάστῳ 42

ἔργον pro πρᾶγμα 4. 24. 29. 34. 38. 46, 2. abundat, aut pro τι vel αὐτὸ poſitum 4. 24. 29. ἔργα ἡμέτερα 1, 1. ἀλλότρια 24

τὰ ἔσω 29

Ἐτεοκλῆς 31. not.

εὐδοκιμεῖν, *in exiſtimatione eſſe* 19, 2

εὔκαιρον, *opportunum* 33, 16

εὐλαβεῖσθαι 48, 2. not.

εὐροεῖν 8. not.

τὸ εὐσταθὲς 33, 11. not.

εὐτακτεῖν 29

εὐτελῶς ἡρμοσμένος 47

Εὐφράτης 29. not.

εὐφυῶς, *ſcite* 17

ἐφ' ἑκάστου ἐπίλεγε 3. 9. ζητεῖν 10. σκόπει 29

τὰ ἐφ' ἡμῖν 1, 1. 1, 5. 2, 2. 19, 2. 24. 25. 31. 33

ἔχω. ἕξεις πρᾴως πρὸς, *aequo animo eris* 42. ἔχου τῶν βελτίστων, *immane, perſiſte in* 22

Ζηλοτυπία 19, 2

Ζήνων 33, 12

τὸ Ἡγεμονικὸν, *mens* 29. not. 38

ἡμέρα ἐστὶ, καὶ, νύξ ἐστι 36. not.

Q 5

Ἡρά-

Ἡράκλειτος 15
ἡττάω 34. ἡττηθῇς αὐτῶν 22. non ὑπ' αὐτῶν· dic. enim ἥττων τινος.
ἧττον ἔχειν 29

Θέα pro τὸ θεώμενον 29
θεῖοι, *diuini viri* 15. not. τὰ θεῖ' ἐπίσταται, *naturam rerum* 52
θεραπεία, *obſequium, officium* 25
θεωρήματα 46, 1. not. 50. 51
θλίβω 16. not. 24

Ἰδιώτης, *plebeius*, opp. ἄρχων 17. opp. φιλόσοφος 46, 1. 46, 2. 48. 50
ἰδιωτικὸν 33, 13. 15. ἰδιωτικαὶ ἑστιάσεις 33, 6. not.
ἰδιωτισμὸς 33, 6. 15
ἱκανὸς ἔσῃ 23. not.
ἵππος καλὸς 6. ἵππον ἀγαθὸν ib.
ἴσος. τῶν ἴσων ἀξιοῦσθαι, *paria auferre* 25. τὸ ἴσον ἔχειν ib.
ἱστάναι. ἐπὶ τοῦ μέτρου στῆς 39

Καθαρευτέον περὶ ἀφροδίσια 33, 8
τὰ καθηγούμενα, *antecedentia* 29
τὸ καθῆκον ἀπὸ τοῦ γ. 30. not. τὰ καθήκοντα 30. not.
καθήκειν αὐτῷ ἡγούμενος 42. not.
τὰ καθιστάμενα 48, 2
καθορμίζεσθαι 7
καιρὸς, *tempus quod al. exigit* 33, 2. 6. 10. 34. not.
κακὸς, *ignauus* 52
καλέων, *qui ad coenam vocat, inuitat* 25
καλλωπίζεσθαι, *ornatum quaerere* 40. *ſuperbire* 47
κανόνες 1, 5
καταβαίνειν εἰς ἀγῶνα 19. v. ſchol.

κατα-

καταγέλωτα προσλήψῃ διπλοῦν 22
κατάγω vel κατάγνυμι, *confringo* 3. 26
καταλαμβάνειν φαντασίας καταληπτικάς τινων 45. not.
καταμαθεῖν, *cognoſcere* 29. τὴν φύσιν 49
καταμωκᾶσθαι, *irridere* 22
καταπιεῖν πολλὴν ἁφὴν 29. not.
κατασκευάζειν πολίτην πιστὸν τῇ πόλει 24
κατατάσσω. εἰς τοῦτο 31
καταφιλῶ, *oſculor.* at gloſſ. interl. πολλὰ φιλεῖν 3
κεντητὸν ὑπόδημα 39. not.
κινῆσαί τι τῶν καθισταμένων 48, 2. οὐδὲ μετρίως κε-
κινημένος 1, 4. not.
τὸ. κοινωνικὸν 36. not.
κομψὸν, *praeclarum* 29
κοσμίως, *decenter* 15
κοχλίδιον 7
κράζω. μὴ αἴσιον κεκράγῃ 18
κρατήσεις σεαυτοῦ ῥᾷον, *tui potens eris* 20
Κρίτων, *Socratis familiaris* 52
κτησίδιον 18
κυρίαι, *dominae* 40
τὸ κυριώτατον 31

Λαβὰς δύο ἔχει πρᾶγμα 43. not.
λαμβάνω. λάβῃς τῶν π. 15
λανθάνω. λήσεις σεαυτὸν οὐ προκόπτων, *clam te, te
id non animaduertente* 50
λέγειν κακῶς τινα 33, 9. 42
λέξις, *dictio, oratio* 44
λόγιος, *eloquens* 44
λόγος ἐν: 32. not. διαιρῶν 50. not. ἐκ λόγου, *ex ra-
tiocinatione* 32
λοιδορεῖν τοὺς θεοὺς 31. σαι 28. αὐτὸς σεαυτῷ 34
λυσιτελεῖ, εἴ σοι, *ſi e re tua eſt* 25

Μακα-

Μακαρίζω 19, 2
μαντικὴ π. τέχνη 32
μάχη, repugnantia 51
μέγα δυνάμενος 19, 2. 33, 13
μελέτα ἐπιλέγειν 1, 5
Μέλιτος, accuſator Socratis 52
μέμνησο 2, 1. 3. 16. 20. 22. 25. 32. 36. 42. 46, 1. 50
μέμφεσθαι. οὐδένα 1, 3. 48, 2. θεοὺς καὶ ἀνθρώπους 1, 3. τοῖς θεοῖς 31, not.
μετάγειν τοὺς λόγους ἐπὶ τὸ προσῆκον 33, 3
μετάλαβε pro λαβὲ 15
μεταληπτέον τῶν ἀφροδισίων 33, 8
μετατιθέναι τὴν ἔκκλισιν ἐπὶ τὰ π. 2, 2. 48, 2. ἐπὶ τὰ μείζονα, transferre 26
μετιέναι, perſequi, ambire 31

Νικῆσαι ἀγῶνα, h. κατὰ τὸν 19, 1. Ὀλύμπια 29 vt et Lat. Ennius: ſicut fortis equus — vicit Olympia. τὴν νίκην 34

Ὁδὸς, modus, ratio 24. v. Schol.
οἰκειόω. ᾠκειώθης φύσει πρὸς πατέρα, neceſſitudinem habes cum p. 30
οἰνάριον, pauxillum vini 12, 2
ὃν οἷός τε ἦς 33, 3
τὰ ὅλα, vniuerſum hoc 31
ὀλισθηρὸς ὁ τρόπος εἰς α. lubricus ad 33, 15
τὰ Ὀλύμπια, ludi Olympici 29. πάρεστι, prouerb. 50
ὅρα, μήποτε 19, 2. ὁρᾶτε, πῶς 24
ὀρέγεσθαι 2, 1. 2. 4. 14, 1. 31
ὄρεξις 1, 1. not. 2, 2. 15. 32. 48, 2.
ὀρθαὶ ὑπολήψεις 31
ὁρίζειν ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις 50

ὀρμᾷν, 2, 2. not. ὁρμώμενος ἀπὸ τούτων 42. not.
ὀρμὴ 1, 1. not. 48, 2.
οὐδεὶς οὐδαμοῦ 24. not.
οὐσία τοῦ ἀγαθοῦ 19, 2. not.
ὄφελος τί αὐτῇ γένοιο 24. extr. cf. Hemſt. ad Luc. Tim. 50.
πρὸ ὀφθαλμῶν ἔστω σοι καθ' ἡμέραν (ἑκάστην) 21
ὀφρὺς, *vultus ſuperbus* vel *triſtis* 22. not.

Παιδάριον, *vernula* 26. 29
παιδεύεσθαι 5. πεπαιδευμένος, *philoſophus* ib.
παίζει παλαιστὰς, gloſſ. ὑποκρίνεται 29
παραβαίνειν 50. τὸν λόγον διαιροῦντα ib.
παραιτεῖσθαι, *deprecari, recuſare* 33, 5
παρακαλοῦντος καιροῦ 33, 2. παρεκλήθης ἐφ' ἑστίασιν 25
τὰ παρακείμενα, pro παρατεθέντα 36
παραληφθῆναι ἐφ' ἑστίασιν 24. εἰς συμβουλίαν 25
παραμετρεῖν, *ad menſuram alterius rei exigere et temperare* 30
παραπέμπειν, *deducere* 25
παρασκευάζου αὐτόθεν, *ita te compara* 22
παρατεθέντων σοι, appoſitorum 15
παραφέρειν, *memorare, exemplum laudare* 33, 8
παραφυλάττειν, *obſeruare, ſuſpectum habere* 48
πάρεστί σοι οὐδὲν οὐδέπω 2, 2
πάρεργον ὁδοῦ 7
παρέρχεσθαι, *praeterire* 15. εἰς ἀγῶνα, *deſcendere* 29
παριέναι εἰς τὰ θέατρα, *frequentare* 33, 10. εἰς τὰς ἀκροάσεις 33, 11. οἱ παριόντες, *praetereuntes* 11
παρίσταται 32. not.
τί πάσχομεν, *quomodo affecti, quo ſenſu animi ſumus* 26
κατὰ τὰ πάτρια 51

πέμ-

πέμματα, *cupediae* 29
πεπρωμένη, *fatum* 52
πέπτειν, *concoquere* 46, 2
περιγίνεται, *paratur* 1, 4. 12, 2. not.
περιγράφειν 33, 17. not.
περιλαμβάνειν ἀνδριάντα 47. not.
περιοδεύω, *rem vndiquaque conſidero* 29
περιπίπτειν ἐκείνῳ, ὃ ἐκκλίνεται 2, 1. ἐν ἐκκλίσει ib. not. οἷς μὴ θέλεις 37
περιποιῆσαι, *conferre al. al.* 14, 2. περιποιήσησθε, *comparetis, acquiratis* 24
περιφερόμενον 15. not.
πῆξιν λαβεῖν 48, 2. not.
οἱ πλησίον, *quibuscum verſamur* 33, 15
ποιήσεις αὐτοὺς πολίτας Ῥωμαίων, *in ciuitatem adſciſces* 24
Πολυνείκης 31. not.
πραγμάτιον 29
πράσσειν κακῶς 5
προάγων ἑαυτὸν 50. not.
προαίρεσις 9. κατὰ φύσιν ἔχουσα 4. not. 13. 30
πρόβαλε 33, 13. σεαυτῷ 4. 33, 12
προελθεῖν εἰς αἰσχρολογίαν 33, 16
προθέσεις ἐκ προθέσεων ποιεῖν 50
προΐεσθαι, *ſoluere* 25
προῖκα, *gratis* 12, 2. 25
τὸ προκείμενον 32. not.
προκόπτω 12, 1. not. 13. 48, 2. 50
προκοπή 50. v. Lucian. Soloec. 6.
προσαγόρευσις, *ſalutatio* 25
προσάγηται ἐπίπονόν τι, *occurrat, offeratur* 50
πρόσεστιν αὐταῖς ἄλλο μὲν οὐδὲν 40. not.
προσείπῃς, *vates nuncies* 32. not.

προσ-

πρόσεχε, *auſculta, pare* 32. π. μή, *caue* 16. 29. 34. 38. προσέχειν ἄξιον, *curam habere* 40. σεαυτῷ, *animum ad ſe aduertere* 50, 2. τῷ λόγῳ ib. not.
προσιέναι μαντικῇ, *conſulere vatem* 32. πρόσει αὐτὸν ib.
προσλήψῃ καταγέλωτα διπλοῦν 22
τὰ προσόντα μοι κακά 33, 9
προσοχή 33, 6
τὰ προσπίπτοντα 10
προσφέρηται πόνος 10
πρόσωπον, *perſona comica* 17. 37
προτέρημα, Cic. *praeſtantia*, id, quo *excellimus* 6
προτίθεται ὅσα 50. not.
προτιμᾶσθαι 19, 2. 25
πρόχειρόν ἐστι 26. ἔσται 4. ἔστω 1, 5. λέγειν 16. ἔχειν 51. ἑκτέον 52. *in promtu.* cf. Lucian. Nigr. 9.
πρύτανις, vnus e L viris e Senatu D. delectis, qui remp. Athenis adminiſtrabant. 19, 2. v. Harpocration h. v.
τὴν πρώτην 29. not.
ἐν πρώτοις, *inprimis* 20
πύθιος, *Apollo Pythius* 32

Σεμνύνεσθαι ἐπί τινι 49
σημαίνεται, *portenditur* 32
σκοπός 27
σκυθρωπάσαι 33, 16
σπουδάζω 33, 10. not.
στάσις 48. not.
στεργόμενα 3. v. Schol.
στρατηγός, *praetor* 19, 2
στρέψαι σφυρόν, verrenken 29. τὸν πόδα 38. στραφῆναι ἔξω 23. not.

συγκα-

συγκατατίθεσθαι 45. not.
συγκοιμᾶσθαι ἀνδράσι 40
συγκρίνω 33, 2. cf. Lucian. Soloec. p. 743.
συγχεῖσθαι, *perturbari animo* 28
συλλαμβάνετέ μοι εἰς τοῦτο, *opitulamini* 24
συμβάλλειν τινὶ 33, 12. not. σὲ τοῖς θεωρήμασι 50. not.
συμπεπλεγμένον 36. not. 2
συμπεριφέρεσθαι 16. not.
συμπότης τῶν θεῶν 15. not.
συμφωνεῖ ταῦτα, *congruunt inter ſe* 29
συνακτικοὶ λόγοι 44. not.
συνανατριβόμενος, *ſodalis* 33, 6
συναρπάζω. αἱ φαντασίαι 6. 10. 16. 18. 19, 2. 20. 34
συνάρχων τῶν θεῶν 15 not.
συνειδέναι σαυτῷ, *conſcire* 34
συνεπιστενάξαι 16
συνιστάναι τοῖς φιλοσόφοις 46, 1. not.
σχέσις 30. not.
Σωκράτης 32. 33, 12. 46. 50
σωμάτιον 18
ἐν σωφροσύνῃ 40

Τάξις 22. not. φιλοσόφου 29. σεαυτοῦ πρὸς 30. not.
ταράττεσθαι, *turbari, concuti* 1, 3. 3. 5. 12, 1. 2. 28
τάττω. τάξον χαρακτῆρα *compone* 33, 1. τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν τάξιν, *a militum ordinibus* 22 not.
ταχέως λούεται 45. not.
τείνεσθαι. τετάσθαι τὴν διάνοιαν ἐπὶ, *intento eſſe animo* 7
τέλειος, *ſapiens, perfectus* 50. ἀνὴρ, *aetatis adultae* 50

τελαύγης.

τελώνης, *publicanus*, agitur enim de eo, qui mox ſit futurus procurator Caeſaris 29

τηρῆσαι προαίρεσιν 4. τάξιν 30. τηρῶν ἐμαυτὸν πιστὸν 24

τίθεται σκοπὸς, h. προτίθεται 27

τίς. εἶναί τις. 13. 24. ὡς ὄτος τινὸς 48, 2

τόποι τρεῖς e dialectica 51. not.

τραχεῖα φαντασία 1, 5. Gell. 19, 1. *viſum ſaeuum et aſperum — terrificum.*

τρόπος, *hi mores* 33, 15

τυγχάνω· τεύξῃ τούτων 1, 4. κἂν οὕτω τύχῃ, *ſi res ita tulerit* 16. 25. ὡς ἔτυχεν 29. not. τῷ τυχόντι, *cuilibet* 28. τὰ τυχόντα, *vulgaria* 33, 2. τυχὸν, *forte* 1, 4

τύπος 33, 1. not.

τυραννίδα ἀγαθὸν οἴεσθαι 31. cf. Eurip. Phoeniſſ. 509

Ὑδρεύσασθαι, *aquari* 7

μεθ' ὑπεξαιρέσεως ὁρμᾷν 2, 2. not.

ὑπερβαίνειν τὸ μέτρον 39. τὸν πόδα ib.

ὑπερθέσεις ἐξ ὑπερθέσεων ποιεῖν 50

ὑπεριδεῖν τῶν π. 15

ἐν ὑπεροχῇ δοκοῦντες, *qui eminent dignitate* 33, 12. forte δοκοῦντες *interpretamentum eſt.*

ὑπερτίθεσθαι 1, 4

ὑπόδημα κατάχρυσον, πορφυροῦν, κεντητὸν 39. διὰ τὸν σκυτέα 24

ὑποκρίνεσθαι, *perſonam agere, ſaltare* 17

ὑποκριτὴς, *hiſtrio, actor ſcenicus* 17

ὑπολαμβάνειν τὸ ἀληθὲς ψεῦδος 42. περὶ αὐτοῦ, *iudicare* 35

ὑπόληψις 1, 1. not. 20

ὑποῤῥυῆς εἰς ἰδιωτισμὸν 33, 6. not.

Φαντασία 1, 5. 19, 2. 20. καταληπτικὴ 45. not. τραχεῖα 1, 5. not. φαντασίαν λαβεῖν ἡδονῆς 34. φαντασιῶν χρῆσις 6. not.
φαῦλα γεγονέναι τὰ ἱερὰ, ſiniſtra, non litatum eſſe 32
Φέρει ὅσα πρὸς, pro συμφέρει 33, 10. φέρεσθαι, auferri, rapi 39
φησὶ pro φασὶ 24. not.
Φιλοτεχνεῖν περὶ, ſtudium collocare 39
Φοιτᾷν ἐπὶ θύρας τινὸς 25. πρός τινος n. οἰκίαν 33, 3
φορητὴ λαβὴ 43. not.
φυλάττων τὸν πιστὸν 24. extr. not.
φύσις κακοῦ, pro κακὸν 27. φύσιν καταμαθεῖν 49. not. τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐφ' ἡμῖν 2, 1. 2. 48. κατὰ φύσιν 4, 6. 30.
Φύω. πέφυκε 29. 31. not.

Χαρακτὴρ 33, 1. not. 48, 1
χρῆσθαι τῷ ἐμπεσόντι προσηκόντως 33, 12
χρείαν παρασχόντα 3. μέχρι χρείας ψιλῆς 33, 6
χρῆσις 10. not. φαντασιῶν 6. not.
Χρύσιππος 49. not.
χώλανσις 9
χώραν ἔχειν 19, 2. 24. extr.
χωρίον, ager 11

Ψιλὴ χρεία, bloßer Gebrauch 33, 7
τὰ ψυχαγωγοῦντα 3. v. ſchol.
ψυχῇ ὅλῃ 29
ψυχρὸν πίνειν 29. κατὰ ψυχρὰν ἐπιθυμίαν, de ſang-froid 29

Ὠφελεῖν τὴν πόλιν 24. ὠφεληθῆναι ἀπ' αὐτοῦ 18. not.

00143456

Digitized with financial assistance from
Observer Research Foundation
on 17 May, 2019